

Trần Thị Bảo Châu

Mắt Thuyền Xưa

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Những con sóng tiếp nối nhau vỗ vào vách đá. Sóng gầm gừ cơ hồ từ nghìn trùng tiếng vọng âm của vực sau đại dương dội lên, ùa vào như muốn đập vỡ tất cả. Nước biển tóe lên cao khoác cho dãy vách đá một làn ria trắng tóe. Từng đàn hải âu vừa kêu vừa bay loạn trên đầu những ngọn sóng hung hãn. Cô gái nhỏ mong manh trong chiếc áo ngủ trắng, một mình đứng trên ghềnh đá mặt hướng ra biển. Cô thấy những con sóng bạc đầu, những con hải âu, cô nghe tiếng âm âm của sóng, tiếng chát chúa của chim, nhưng dường như cô không hiểu gì cả.

Mắt mở to, xa xăm cô bước tới, bước tới và rơi xuống vực. Cô gái bơi bằng hai cánh tay trong không khí. Cô nghĩ mình sẽ rơi xuống nước và chìm vào biển sâu, nhưng điều đó đã không xảy ra. Không có nước bao quanh. Không có sóng đập trên đầu cô mà chỉ có sự tối đen của đáy vực thăm thẳm.

Cô gái hét lớn khi bị kéo sâu, kéo sâu vào tận cùng địa ngục....

Ty ngồi bật dậy, tim đập thình thịch người lã mồ hôi vì cảm giác bị rơi trong giấc mơ. Nó giống như cô vừa đi một chuyến từ một vực sâu hun hút rồi bất ngờ bị gió thốc lên trên để đến với một thế giới khác. Ty mở mắt rồi mò mẫm bước xuống khỏi cái giường tre cũ kỹ. Trời sắp sáng rồi. Nhìn qua bức vách bằng lá, cô thấy những con sóng màu xanh xám, những dãy bọt biển trắng và những con chim hải âu, cô nghe tiếng chúng kêu y như trong mơ, nhưng đây là hiện thực. Ty đã tỉnh, đã rút mình ra khỏi những cơn rơi đau buốt tim.

Rót một ly nước, cô uống từng ngụm nhỏ, cô không gây tiếng động nhưng vẫn làm bà Mí thức giấc.

Vừa ho sù sụ bà vừa cầu nhàu:

- Làm gì lục đục trong bếp thế đồ ba trợn ? Đã dậy, thế ra gom củi đi.

Ty vội vã:

- Vâng ạ.

Mở cánh cửa được kéo ngang cho có cửa, Ty bước ra ngoài. Cái lạnh chạy dọc xương sống cô rồi tỏa ra hai vai khiến Ty co người lại, cô bước đi trên cát, ngược về phía biển.

Tại sao phải đi nhặt củi khi ở nhà còn củi chất hàng đống cơ chứ?

Ty không giải thích được, cô chỉ biết mình phải đi dọc biển khi thủy triều xuống để nhặt lũ cành khô củi mục được sóng đánh dạt vào bờ. Đó là công việc đầu tiên của cô để khởi đầu một ngày.

Thế nhưng sáng hôm nay cô không muốn làm gì hết. Giấc mơ quái ác như rút hết sinh khí của Ty, nó khiến cô sợ hãi quá đỗi, mỗi lần mơ như vậy cô hoang mang vật vờ cả ngày.

Rùng mình nhớ lại cảm giác bị rơi, Ty hít một hơi dài rồi chạy dọc bờ biển. Trên bãi không một dấu chân người, cô chạy như bị ma ám và chỉ dừng lại thở hào hển khi hết sức để chạy tiếp nữa.

Chỗ này cách căn chòi cô ở khá xa, cô có thể an tâm làm theo ý thích mà không sợ bị mẹ mắng. Ôi! Bà mẹ khó chịu của cô Chả hiểu sao Ty lại là con bà, một người luôn hoành hợ, la rầy cô bất kể lúc nào có thể. Một người ruột rà nhưng hết sức xa lạ với mình. Nghĩ tới bà, Ty khổ sở, buồn rầu thế nào ấy. Cô thấy cuộc sống của mình thật kỳ, Ty chẳng nhớ cô đã từng lớn lên ra sao bên cạnh bà. Ký ức với Ty là một đám mây sương mù dày đặc. Ty không thể đi qua bức tường sương này. Hiện tại của cô chỉ quanh quẩn với biển, còn tương lai

chắc là một bức tranh u ám, u ám như màn trời xám cùng những tảng mây nặng trĩu của ngày biển động.

Ty lom khom leo lên những hòn đá gàn gà nhẵn bóng. Ở đây thủy triều lên xuống khá nhanh, nên mãi ham mê đi ra xa theo bãi cát để mò nghêu, bắt ốc, người ta có thể bị triều cuốn mất đường về và chết đuối như chơi. " Biển nơi này rất vắng, lỡ có chuyện gì cũng chả ai cứu " . Anh Cư đã dặn và Ty nhớ như vậy.

Lên tới chỗ cao nhất của ghềnh đá, Ty nhìn xuống. Dưới đó những con sóng biển đang đều đặn đập vào bờ đá như ngàn năm rồi nó vẫn đập như thế.

Ngực cô nặng trĩu khi tưởng tượng mình bị rơi xuống như trong giấc mơ Tại sao mà cảm giác giống thật đến thế? Có bao giờ Ty đã từng rơi không?

Ty hốt hoảng thụt lùi lại. Sau lưng cô, thấp bên dưới là một con đường hẹp, chạy ngoằn ngoèo giữa những rặng đá cạnh bờ biển. Con đường càng lúc sẽ càng hẹp hơn. Ty rất ít khi được mẹ cho phép đi con đường đó, đôi ba lần cô đã trốn đó ... khám phá một thế giới khác nơi cô đang ở.

Ty biết đằng sau khúc quanh của chỗ kia là một phong cảnh hoàn toàn khác. Nơi đó có nhiều mái nhà và có cả một thánh đường nhỏ với nhiều thuyền bè và nhiều con người.

Nhưng con người luôn lạ lẫm mà mẹ Ty cấm ngặt, không cho phép cô trò chuyện hay đến gần. Cô chỉ đứng trên ghềnh cao trông xuống và ước ao một ngày nào đó sẽ có một người bạn từ họ để trò chuyện, để biết nhiều hơn về bản thân về thế giới xung quanh cô.

Mặt trời bắt đầu ửng đỏ, biển ánh một màu hồng rực. Ty say sưa ngắm mặt trời mọc. Chỉ giây lát nữa thôi ngày mới sẽ bắt đầu, biển

sẽ sáng lấp lánh những con sóng mặt trời.

Ty chống tay nhìn mãi ra khơi, nơi có vài tàu đánh cá đang rong ruổi.

Biển mênh mông quá. Bên kia chân trời là đâu? Cô thắc mắc không biết đã bao giờ mình được chạm tới chân trời kia chưa?

Loáng thoáng trong tâm trí Ty chợt hiện lên hình ảnh đông đúc của phố xá, hàng quán, những âm thanh huyền ảo và lớp lớp đồng xe chạy như mắc cửi. Cảm giác từng sống ở đó vụt dậy trong Ty rồi tan loãng thật mau chóng.

Uể oải đứng dậy đi ngược về nhà. Trên bãi những cành củi nằm rải rác, Ty vừa đi vừa nhặt cho đủ một ôm.

Bãi vẫn vắng ngắt, chỉ dấu chân cô đi về một mình lẻ loi, đơn độc.

Mắt Thuyền Xưa

Chương 2

Lăng đưa tay tìm gói thuốc nhưng nó đã biến mất từ đời nào. Anh chép miệng nhạt thếch. Thèm thuốc quá Lăng đành quay sang hỏi gã thanh niên có bộ mặt lưỡi cày đi cùng.

- Có thuốc không?

Xốc lại cái lều vác trên vai gã không nói không rằng sờ soạng trong túi quần móc ra gói thuốc nhàu nát, đưa cho Lăng.

Thứ này thường ngày anh không thèm để mắt tới, nhưng bữa nay lại khác. Lăng đang đói thuốc quá, anh nào dám chê khen gì.

Khụm tay lại che gió, Lăng phải bật quẹt mấy lần mới mới được điều thuốc cong queo. Rít vào một hơi khói khét lẹt, Lăng nhăn mặt.

Anh thăm nghĩ:

- Dù sao cũng có còn hơn không.

Cả bọn đi về phía biển. Gió ù ù. Lăng phải gào lên:

- Mấy cậu căng lều sát mé biển hộ tôi. Nhớ canh khoảng cách an toàn khi triều lên nghen.

Gã sún răng gật đầu:

- Nghề của tui tui mà, anh yên tâm.

Rồi gã hỏi:

- Anh đi một mình à?

- Ờ.

- Sao không vào phòng trọ cho tiện hơn?

Chưa trả lời, gã mặt lưỡi cày đã ăn cơm hớt:

- Người ta thích bụi mà. Với lại phòng trọ Ở đây chỉ tiện hơn ở khoảng nhà tắm, cầu tiêu. Bởi vậy anh mượn lều vẫn sướng.

Lăng làm thỉnh rít thuốc. Anh ngồi xuống mồm đá nhìn những gã thanh niên dựng lều.

Gã súng răng tò mò:

- Anh đến chỗ này chi vậy?

Lăng cộc lốc:

- Chơi.

Gã mặt lưỡi cày kêu lên:

- Trời, chơi quỷ gì ở xứ này.

Gã súng răng hạ giọng:

- Muốn chơi thì phải ra Cầu Càng. Chỗ đấy người ta đang xây dựng khu du lịch sinh thái, sinh thiết gì đó, thợ thầy tụ tập về đông, nên trò gì cũng có để ... chơi hết.

Lăng ậm ừ trước kiểu kéo dài chữ của gã :

- Tôi biết nhưng không khoái.

Gã mặt lưỡi cày mím môi đóng cọc lều xuống cát, giọng thầy đời:

- Ăn thịt cá nhiều quá, lâu lâu cũng nên ăn chay nằm đất cho ... dzui hén.

Lăng lại " ừ " cho qua chuyện. Anh dúm tiền vào tay gã:

- Để gói thuốc lại cho tôi luôn nghen.

Gã thanh niên cười hề hề:

- Cần gì anh cứ hú tụi tui. Ok?

Hai gã thanh niên kéo nhau đi. Lăng dúm đầu mẩu thuốc vào trong cát rồi nhìn lũ dã tràng xôn xao chạy ùa ra mỗi khi sóng ập tới.

Giờ đây chỉ còn " một mình " Lăng với biển, bỗng dưng anh thấy mình nhỏ bé trước màu xanh bao la trước mắt. Giá như có mấy gã thanh niên lăm điều kia ở đây, anh sẽ đỡ quạnh quẻ hơn. Nhưng tại anh muốn được " một mình " kia mà, sao chưa chi đã ... giá mà... giá như ?

Lăng ho khan. Hừ! Thứ thuốc lạ này chắc không hợp với anh. Phải chi vừa rồi không vội vã, nóng nảy, anh đã không ào ào bỏ đi để rồi vào tình trạng này. Giờ thì ... tiến thoái lưỡng nan đi về lặn đạn rồi cậu Ba Hải Lăng ơi.

Đưa tay lên xoa cằm theo thói quen, Lăng khẽ lắc đầu tự cười mình.

Vùng đứng dậy, anh cho hai tay vào túi quần vá bước đi dọc bờ. Khu vực này khác hẳn chỗ gọi là Cầu Càng. Nó vắng vẻ, hoang sơ y như Lăng là người đầu tiên đặt bước chân khám phá. Với suy nghĩ ấy, anh chợt háo hức tò mò muốn biết về vùng đất này.

Biển ở đây xanh biếc, cát trắng phau không một dấu chân người. Ba anh thật tình đời khi quyết định đổ vốn vào đây để thành lập khu du lịch Biển Nhớ với nhiều dịch vụ trên bờ và dưới nước phục vụ theo nhu cầu của du khách.

Ông là một người giỏi làm kinh tế, biết nhìn xa trong rộng, đầu tư vào đây chủ yếu phục vụ khách nước ngoài, ông tin mình sẽ thắng lớn. Lăng cũng tin thế nhưng anh thấy tiếc khi một ngày nào đó bờ biển của hòn đảo đẹp như chốn thiên đường hạ giới này sẽ bị dẫm nát bởi những bước chân trần tục.

Anh không hợp tính với ba mình. Thường hai cha con nói chuyện đôi ba câu là chối, người nhịn dĩ nhiên là Lăng. Anh không thích mang tiếng là đưa bất hiếu hay quậy cha mẹ như chị hai Uyên vẫn hay mang, mỗi lần anh "khắc khẩu" với bạ Khỏ nổi sự xung đột giữa hai thế hệ khó mà không xảy ra khi ba anh vốn rất bảo thủ, còn anh lại phóng khoáng, sáng tạo, năng động và luôn đổi mới.

Chính sự khác biệt gần như đối lập này đã khiến sáng nay anh và ông đã nổ ra vụ tranh cãi không khoan nhượng. Là một kỹ sư xây dựng, anh đâu thể ngậm miệng trước những tác trách của chủ nhiệm công trình, thế nhưng ba anh đã tin chàng rể quý hơn con trai. Ông đã quát anh trước mặt bao nhiêu công nhân rằng anh vẽ chuyện. Đã thế thì thôi, anh biến đi chỗ khác cho xong, Lăng nuốt tiếng thờ dài vào lòng và nhóng mắt về phía trước.

Dường như có một dáng người cũng lẻ loi đi dọc bờ biển như anh. Lăng đoán đó là một cô gái với mái tóc dài và những bước chân nhún nhảy vô tự. Con gái miền biển mặn mà như biển. Có lẽ Lăng nên làm quen để giết thời gian chẳng?

Nghĩ là hành động. Anh bước nhanh như chạy maratông để bắt kịp cô gái. Tiếng chân Lăng bị tiếng sóng át mất nên đã đến gần bên nhưng cô gái vẫn không biết có người lạ. Lăng nhìn từ sau lưng rồi đoán già đoán non.

Cô gái có lẽ còn trẻ lắm, nhưng lại luộm thuộm trong bộ bà ba đến thùng thình cũ kỹ của một người có tuổi, to mập nên thoát nhìn dáng cô bé thật lồi thối, buồn cười. Cô nàng y như một con bù nhìn đang dang hai tay đuổi chim. Chẳng biết gương mặt ra sao đây nữa...

Không cưỡng được sự tò mò tự nhiên trước người khác phái, Lăng buột miệng:

- Cô bé ơi....

Đang tung tăng với sóng, cô gái đứng sững lại trước khi quay mặt về phía Lãng. Anh ngây người vì gương mặt quá đẹp, phải nói là thánh thiện thì đúng hơn, của cô gái nhỏ.

Với sóng mũi cao thanh tú, đôi mắt đen tròn trong veo, bờ môi mềm và khóe miệng hơi trễ xuống vừa nũng nịu vừa ngây thơ. Cô gái xử biển hoàn toàn thu hút ba hồn bảy vía Lãng. Anh đứng ngây người nhìn trong khi cô bé bước thụt lùi về phía biển với tất cả hốt hoảng. Có lẽ cô không ngờ có người ở phía sau mình, lại bất ngờ ... bị gọi nên mới hồn vía lên mây như thế.

Lãng ngẩn ngơ bước theo cô gái. Thấy anh bước tới, cô càng lui ra biển, sóng đánh mạnh khiến cô bé loạng choạng.

Lãng vội vã nói:

- Tôi làm em sợ à? Xin lỗi nhé! Nào, trở vào nhanh, không thôi ướt hết.

Vừa nói anh vừa chồm người tới trước, tay đưa sẵn sàng kéo cô vào. Nhưng thái độ của anh càng khiến cô gái sợ hơn. Cô ta nghiêng người tránh, ngay lúc ấy một con sóng lớn ập mạnh vào, cô gái ngã xuống nước và bị con sóng ấy lôi ngược ra xa.

Lãng liền nhào xuống biển. Phải mấy lần chụp anh mới chạm được người cô gái và kéo cô vào bờ. Cả hai loi ngoi ướt. Mái tóc dài, đen mượt của cô bết vào nhau thành một dòng suối nhỏ. Bộ quần áo lụng thụng dán sát vào người để lộ ra một vóc dáng tuyệt mỹ.

Lãng cứ ngẩn ra nhìn. Không ngờ ở nơi hải đảo xa xôi này lại có người đẹp đến thế.

Anh hỏi bằng tất cả chân tình:

- Em không sao chứ?

Không trả lời Lãng, cô bé hất mái tóc ướt qua một bên vai rồi ù té chạy. Anh dợm chạy theo nhưng nhớ tới vẻ sợ hãi lúc nãy của cô gái, Lãng khựng lại. Rồi như sợ sẽ không được gặp cô nữa, Lãng gấp rút bước theo.

Giọng anh nhẹ tênh:

- Đừng sợ bé con. Tôi không phải là người xấu.

Mặc xác Lãng phân bua, cô bé vẫn cầm đầu chạy thật nhanh.

Bờ biển cong cong như mảnh trăng non mới mọc. Phi lao rữ bóng, không có ai ngoài Lãng và cô gái. Sợ là phải, chạy là phải. Nhưng cô bé đi đâu khi chỗ này hầu như không có người ở nhỉ?

Hải Lãng ... tăng tốc. Đôi chân của gã trai thành thị ham mê bóng chuyền cũng không đến nổi. Anh ... chạy bèn đằng sau cô gái với một khoảng cách đủ không mất dấu ... đối phương. Lãng nhất định

theo nàng về tận nhà mới được.

Đang chạy cô gái quay lại thờ. Thấy anh... lì lợm chạy theo, cô bảo :

- Đừng đi theo tui nữa.

Lặng vênh vào:

- Tôi chạy theo bờ biển chứ theo em hồi nào?

Cô gái bấu môi bước ngược vào trong. Leo lên một ghềnh đá nhỏ cô ngồi xuống hong tóc.

Lặng bước tới ngồi kế bên. Cô gái khó chịu:

- Sao không chạy nữa đi?

Lặng tỉnh bơ:

- Tôi đổi ý rồi! Dù sao biển một bên và em một bên vẫn thích hơn.

Cô gái liếc anh một cái dài. Về đanh đá trẻ con không hề làm giảm nét đẹp như thiên thần của cô Trái lại càng khiến cô dễ yêu hơn. Ôi chao! Có bao giờ cô bé là thần tiên gầy cánh không nhỉ?

Lặng nheo nheo mắt:

- Tên gì bé?

Cô gái co người lại vì gió lạnh :

- Sao phải nói tên nhỉ?

Lặng mỉm cười :

- Để gọi cho đúng thay vì tôi gọi em là bé.

Cô gái so vai:

- Vậy cứ gọi là bé.

Rồi ngồi khoanh tay co rọ Có lẽ cô gái rất lạnh. Nhìn đôi môi cô mím lại, Lặng chợt xót xa:

Anh bức rút :

- Lạnh lắm phải không bé?

Cô bé gật đầu và hắt hơi mấy cái liên tục. Lặng nhíu mày:

- Không khéo bé cảm mất. Nào! Nhà ở đâu? Tôi đưa về.

Cô gái nói:

- Tôi không thích có người đi theo. Mẹ tôi sẽ mắng suốt cả ngày đó.

- Biển trời bao la, biết ai theo ai chứ?

Cô gái hát mặt lên:

- Anh là người lạ, dĩ nhiên anh theo tôi chứ tôi không theo anh rồi.

- Sao bé biết tôi là người lạ?

- Không trả lời được.

Rồi cô ngậm ngừng:

- Vì anh không giống như mọi người ở đây.

Lặng buột miệng:

- Bé cũng không giống như những người ở đây.

Cô gái quả quyết:

- Nhưng tôi là người ở đây.

Lăng khẳng định:

- Những cô gái vùng biển này không như em.

Cô gái lẩm bẩm:

- Trên đời này làm gì có ai giống ai.

Dứt lời cô lại hắt hơi hai ba cái. Gió mỗi lúc một mạnh. Khiến mái tóc dài vừa đẫm nước biển của cô bay tung lên vì đã muốn khô.

Ngay lúc ấy Lăng nghe có tiếng gọi. Cô gái vụt đứng dậy. Không nói với Lăng lời nào cô vụt chạy. Tiếng người gọi mỗi lúc một to và là giọng đàn bà rất gắt gỏng. Bà ta gọi " Ty " ... lẽ nào đó là tên của " thiên thần bé bỏng " vừa vụt chạy đi?

Lăng nhìn cái dáng nhỏ liêu xiêu trên bãi cát vắng nhưng không chạy theo. Anh không muốn cô bé khó xử với mẹ mình. Nghe giọng gọi con của bà ta, Lăng đoán chắc bà mẹ ấy chẳng hiền từ gì. Lòng anh bỗng tràn đầy áy náy. Lăng tưởng tượng cảnh cô bé ngồi bó gối, cạnh bên một bà mẹ béo đang sa sả mắng luôn mồm và tội nghiệp cô. Ôi dào! Con cái nào mà lại không bị các bậc sinh thành mắng. Bản thân Lăng vừa rồi cũng thế đó thôi. Có khác ở chỗ anh là đàn ông, phản ứng của đàn ông thường nóng nảy, dữ dội. Còn phụ nữ chắc chỉ biết khóc

Mà sao Lăng lại quan tâm tới con bé quê mùa vùng biển xa xôi thậm chí hẻo lánh này nhỉ?

Khẽ lắc đầu như để gạt những suy nghĩ trong đầu ra ngoài, anh lững lững quay về cái lều của mình.

Lục trong ba lô, Lăng lấy ra cái máy ảnh. Tiếc là vừa rồi không mang theo nên anh đã mất những bức hình về một chân dung đẹp. Mà con nhỏ đẹp thật. Người đẹp thế sao lại ở nơi như hoang đảo. Phí của trời thế chứ!

Nhìn đồng hồ, Lăng xăng xái đi. Phía bên kia đảo có một rừng dương cổ thụ. Tới đó chắc chắn anh sẽ có những bức ảnh vừa ý. Vậy thì tội gì không đến đấy. Nhưng còn lâu Lăng mới rời nơi này. Sản nghiệp cả đời của ba anh đâu thể phó mặc cho gã con rể bẽn lén và con gái nhẹ dạ chỉ biết nghe lời chồng.

Tay Hiền đánh giá anh thấp quá. Rồi anh ta sẽ phải tỉnh mộng thôi. Dầu gì Lăng cũng còn được hậu thuẫn từ mẹ cơ mà. Chỉ cần bà tỉ tê, ba anh sẽ nghĩ lại và tay Hiền sẽ ngậm miệng cúí đầu.

Đeo máy ảnh vào cổ, Lăng vừa huýt gió vừa bước trên cát. Bãi biển trắng mịn thúc chân Lăng. Anh đưa máy lên... trong tích tắc Lăng đã thu gọn cả biển và trời.

Mắt Thuyền Xưa

Chương 3

Bà Mí cấp rỏ trong tay, giọng chua lét:

- Cắm mày ra khỏi nhà đó. Hừ! Con gái con đũa gì mà hờ một chút là chạy rong ra biển. Mày đi kiếm trai hả?

Ty cắn môi làm thình. Cô biết im lặng là tốt nhất vì chỉ cần cô nói một lời phân bua thôi, mẹ sẽ quay vào và cô sẽ được nghe những lời kinh dị nhất.

Bà Mí vẫn chưa ra khỏi nhà, lừ mắt nhìn Ty bà bảo:

- Nè! Anh Hai mày đã về, liệu hồn đó. Nó mà thấy mày đi rong thì biết thân.

Ty rúm người lại. Cô không thích ông anh này, vì ông dữ tợn và hay nhìn cô bằng cái nhìn thật dễ sợ.

Hồi còn nhỏ Ty không nhớ anh em cô đã chơi đùa, thân thiết với nhau ra sao, chỉ biết bây giờ Ty không thương mà chỉ sợ Ông anh thô lỗ chỉ quen ra lệnh với cô.

Cũng may, anh Cư đi biển suốt, nếu không chắc Ty sẽ gặp rắc rối từ anh. Chẳng hiểu sao Ty luôn có linh cảm anh Cư là khắc tinh của mình. Bữa nay khắc tinh lại về. Thế nào cũng nhậu nhẹt ồn ào mà Ty và mẹ phải phục vụ đám bạn đi biển cùng anh suốt ngày cho xem.

Bà Mí đội cái nón lá rách vành lên đầu.

- Dọn dẹp nhà cửa. Đốt nhang bàn thờ. Nhớ đó.

- Vâng.

Ty đợi mẹ đi khỏi mới lùng thừng bước tới bàn thờ đóng bằng gỗ tạp xiêu vẹo ở góc nhà. Đây là chỗ thờ bà và chị Xị Hai người đã chết trong một trận bão lớn. Ty không thể nhớ nổi gương mặt của ba và chị Xị Đầu óc Ty cố vấn đề. Cô vẫn bị mẹ mắng " đồ ba trợn, đồ khủng ". Và cam lòng chịu mình là khủng, là tửng, là ba trợn.

Một người như Ty chẳng nhờ gì về bản thân cũng đúng. Đốt nhang, xá ba bốn cái, cắm nhang vào bát, Ty có soi rọi trong ký ức mù mờ về ba, về chị song cô không thể, không thể nhớ gì hết. Những hình ảnh lộn xộn xuất hiện trong đầu Ty là những chuỗi âm thanh, những cảnh tượng rất khác ở đây, những dường như lại rất gần gũi với Ty Nơi đó là đâu? Có phải là ở cầu Cảng không? Sao mẹ và anh Cư cấm, không cho cô tới cầu Cảng nhỉ?

Ty quay nhìn căn nhà tuềnh toàng của gia đình. Ngoài ba cái giường

tre kê ba góc, một cái bàn cong vênh, vài chiếc ghế khập khểnh nhà chả có gì để dọn. Quần quanh trong khoảng không bó buộc này, Ty chịu hết nổi, cô vùng chạy ra ngoài về phía biển.

Nhà Ty nằm sau một cồn cát nhỏ khuất giữa một hàng dừa xanh mượt. Từ trong nhà cô vẫn thấy màu biếc thẳm của biển và màu biển vẫn luôn thôi thúc Ty lang thang, một mình trên bãi.

Chính niềm đam mê lang thang ấy khiến Ty càng giống một người bị tâm thần hơn. Nhưng giống gì thì giống, Ty không thể không lang thang mỗi buổi bình minh và mỗi chiều hoàng hôn, mặc kệ mẹ la mắng, cô phải đi để lòng được nhẹ nhõm nếu ru rú trong nhà cô sẽ chết mất.

Ty chợt nhớ tới người đàn ông cô gặp hôm trước. Anh ta trông khác những ngư dân nơi đây, nhưng lại không xa lạ với Ty mới kỳ. Dường như cô đã gặp những người như vậy khá nhiều và dường như Ty có nhiều chuyện muốn nói với họ.

Hôm đó vì sợ mẹ, Ty đã bỏ chạy để rồi suốt mấy ngày liền cô cứ toàn nghĩ về anh ta Ty rất muốn gặp lại người đàn ông ấy, muốn vô cùng mà không biết tại sao. Phải tại Ty cần có ai đó để được trò chuyện, để cùng khám phá một thế gian đầy màu sắc không?

Chân bước vô định nhưng khéo léo tránh những bụi gai lẫn tròn trên cát, Ty nhìn xa, thật xa vời và trông ngóng.

Ước gì có ai nhỉ? Ty thở dài. Ở nhà suốt ngày, hai mẹ con cô chả biết nói gì với nhau, vì những lời Ty nói mẹ toàn chê là khùng, là điên. Còn những lời cảm ràm của bà chỉ khiến tâm trí cô như đã mù mịt càng mù mịt hơn. Mà người ta đâu thể nào sống chỉ với cái bóng của mình trên vách. Bởi vậy, mặc kệ mẹ mắng, nhất định Ty sẽ tìm bạn để được nói và được nghe bạn nói. Người cùng trang lứa dễ hiểu và thông cảm với nhau. Chẳng biết Ty đã học được điều này ở đâu. Sao lâu nay cô lại không có nhu cầu giao tiếp nhỉ?

Suy nghĩ nhiều nhưc đầu quá. Ty chạy xuống sát mé nước để giỡn sóng. Nước biển lăm tằm trĩ cô dụ xuống đôi chút, cô khom người xắn cao ống quần đen lên. Bộ quần áo cũ kỹ lũng thũng của mẹ để ghét làm sao, khổ nổi không mặc nó, Ty chẳng biết phải mặc gì.

Mẹ từng nói:

- Khùng như mày thì quần áo cốt để che thân. Mặc đẹp cho người ta để ý chỉ khổ.

Quần áo chỉ để che thân ... Thế nhưng Ty biết mình từng có những bộ đồ rất đẹp, có điều cô mặc hồi nào, Ty không nhớ ra.

Đang nháy qua một đám sứa nằm trên cát. Ty bỗng thấy có người đi ngược về phía mình. Mắt nheo lại để nhìn cho rõ, Ty bỗng muốn

nhảy cõn lên khi nhận ra anh ta.

Đúng là anh ta rồi. Cách ăn vận và dáng vẻ đó chỉ anh ta mới có.

Ty bước vội về phía trước với những bước chân nhẹ nhõm. Đường như anh ta cũng đã thấy cô nên cũng chạy vội về phía Ty.

Khi đến rất gần anh ta, bỗng dưng Ty lúng túng, cô đứng khựng lại, tay vo tròn vạt áo.

Lặng mỉm cười thật quyến rũ:

- Chào bé.

Ty chớp mắt, cô ngập ngừng:

- Vâng.

Lặng tủm tỉm:

- Hôm trước không bị mẹ mắng chứ?

Ty lắc đầu. Lặng lém lỉnh:

- Ờn chúa! Tôi chỉ sợ mình có tội vì làm em bị mẹ mắng không thôi.

Lặng quay người bước song song với Ty. Anh đi chân trần, trông vừa lạ vừa lẳng tử với cái áo pull và chiếc quần jean bạc théch.

Ty tò mò:

- Sao anh đi chân không?

Lặng cao giọng:

- Cho giống bé.

- Để làm gì khi tôi rất ghét bộ chân không?

Lặng hóm hỉnh:

- Ghét bộ chân không mà lại bộ chân không?

Ty thật thà:

- Dép của tôi bị sóng đánh trôi mất, chỉ còn mỗi một chiếc. Mẹ tôi bảo mất thì cứ chân không mà đi cho đáng đời đồ khùng.

Lặng nhíu mày:

- Mẹ bảo như thế à?

Ty gật đầu:

- Bởi vậy nên anh đi chân không, người ta cũng bảo anh là khùng đó.

Lặng bật cười. Anh chợt nhận ra cô gái hoang dã này có chút gì đó khác thường. Lẽ nào cô "khùng" như lời mẹ cô mắng. Mà nếu đúng thế thì đây là "nàng khùng dễ yêu".

Lặng nói:

- Tôi cũng là đồ khùng, đồ tửng giống bé.

Ty tròn xoe mắt:

- Thật hả?

Lặng kéo dài giọng:

- Th... ật...

Ty nói như reo:

- Vậy mà mẹ nói xứ này chỉ có mình tôi khùng. Dù sao có hai người khùng cũng đông vui hơn. Phải không?

Lăng gật đầu.

- Phải quá đi chớ. Ít ra cũng có người khùng này chơi với người khùng kia.

Ty nhoẻn miệng cười thật hồn nhiên. Lăng đưa tay ra:

- Nào, hai đứa khùng cùng tắm biển nhé.

Ty hào hứng gật đầu. Cô không nắm tay Lăng mà nhấc bổng cả hai chân chạy loì chơi trên cát. Lăng chạy theo, nước bắn tung lên. Ty băng băng xuống biển rồi cười vang. Cô vui vì đã có một người để làm bạn.

Nước mát rượi vờn quanh da thịt thật dễ chịu. Cứ ngâm mình trong nước, Lăng rà chân đi từ từ, một cảm giác dịu êm lan dần dưới chân anh. Chợt Lăng hụt giò. Cát quán lấy chân Lăng trong một cái lổm. Hóa ra đây biển không hề bằng phẳng. Lúc Lăng còn loạng choạng, một con sóng dựng sừng ngay sau lưng ập xuống đầu anh. Định thần lại, Lăng nghe mắt mũi cay xè, mặt gắt. Anh sặc sụa ho.

Ty kéo Lăng vào, cô bé cười giòn giã:

- Trời ơi, anh té song mắc cười quá.

Lăng không để Ty cười lâu, anh rút tay lại và ngã người ra sau. Sóng đẩy anh ra xa trong tiếng la thất thanh của cô gái. Cô nhào nhào níu bắp chân Lăng, ôm ngang tấm thân bò tượng của anh để kéo vào.

Lăng vùng dậy cười ha hả. Ty tức giận hét lên:

- Anh đúng là khùng thiệt rồi, làm người ta hết hồn...

Lăng nhìn không chớp gương mặt phụng phịu của Ty. Cô chớp mi như muốn khóc.

- Biển đã cướp mất ba và chị Xi của tôi, biển khiến tôi luôn có những cơn mơ khủng khiếp. Anh làm tôi tưởng biển cướp luôn anh rồi.

Lăng lặng người vì những lời của Ty. Anh nói :

- Tôi xin lỗi bé ...

Ty lắc đầu :

- Tôi đâu có giận anh.

Lăng nằm nghiêng trên bờ cát trong khi Ty đứng nhìn ra biển. Mái tóc dài bị nước bện lại, nước trên tóc nhỏ xuống mặt Ty. Chỉ có bộ quần áo đen đang được gió hong khô bay lùng phùng như muốn nhấc bổng tấm thân nhỏ nhắn của Ty lên. Đôi mắt cô bé mở tròn xa vời vợi. Nước ve vuốt đôi chân trần trắng hồng.

Bỗng dưng Lăng ao ước mình được sống một đời phiêu lãng không phiền muộn, bon chen. Cứ sống hồn nhiên như rong rêu cỏ dại, như cô gái đứng kể bên...

Dù không có thói quen tò mò chuyện gia đình người khác, Lãng vẫn hỏi :

- Mẹ cấm bé không được ra khỏi nhà à?

Ty gật đầu:

- Nhưng ở nhà buồn lắm. Tôi thích đi ngoài biển như vậy nè. Dù biết thế nào cũng bị mắng, tôi vẫn phải đi. Sáng sớm, bãi đầy củi mục tôi tha hồ nhặt mang về để tối tới mẹ tôi lại nhóm một đống lửa to ngoài bãi. Mẹ bảo để tàu ghé biết đường về ...

Lãng lại hỏi:

- Thế mẹ và bé làm gì để sống?

Ty đều đều giọng:

- Anh hai đi biển nuôi mẹ và tôi. Bữa nay ghé về. Mẹ ra cầu Cảng lựa cá ròi. Tôi muốn ra cầu Cảng lắm, nhưng mẹ không cho. Chắc ở đó đông vui lắm.

- Em chưa bao giờ ra cầu Cảng sao?

Ty lí nhí:

- Tôi không nhớ nữa.

Lãng chép miệng. Anh lấy thuốc lá ra đốt một điếu và nhả khói thành những vòng tròn. Cô bé đưa tay nâng những vòng khói miệng cười khúc khích rồi xịu mặt buồn khi cái vòng mong manh ấy tan vào hư vô.

Ty ngòai xuống kể Lãng:

- Ước gì cái vòng ấy không tan để tôi đeo nó vào tay nhỉ?

Lãng buột miệng:

- Đeo một chiếc vòng bằng khói? Đúng là một ý tưởng độc đáo.

Ty tròn xoe mắt:

- Độc đáo hả? Nếu tôi nói với mẹ chắc đã nghe bà la ròi. Độc đáo, độc đáo...

Chống tay dưới cằm, Ty kể lể:

- Trước kia hình như ba tôi hay nói. Độc đáo lắm! Mỗi lần đi dự tiệc, ông ăn mặc thật đẹp, còn mẹ tôi đeo thật nhiều trang sức. Hai người ngòai xe du lịch đời mới sang trọng để đến nhà hàng. Mọi người gọi ba mẹ tôi là một cặp vợ chồng độc đáo... đúng rồi là một cặp độc đáo.

Lãng nhìn Ty, rõ ràng con bé đang chìm trong cõi riêng của mình. Một cõi riêng chỉ có trong tưởng tượng.

Giọng Ty lại vang lên:

- Ba tôi không hút thuốc này. Ông ngậm ống pip cang bằng ngà có nạm vàng. Độc đáo lắm! Ba tôi rất thích khiêu vũ. Anh biết khiêu vũ không? Là nhảy đầm, dancing đó... Tôi cũng thích nữa. Xem nè...

độc đáo chưa?

Dứt lời, cô bé đứng dậy nhón chân bước những bước valse trên cát ướt trước đôi mắt kinh ngạc của Lăng. Trời ơi! Lẽ nào cô bé mắc chứng đa nhân cách, một dạng bệnh tâm thần gây nhiều tranh cãi? Đang xoay tròn lả lướt Ty bỗng khụy xuống nằm dài trên cát, Ty như đang ngủ.

Lăng lay nhẹ vai Ty, cô vẫn nằm yên khiến anh không biết phải làm sao. Khom người xuống, anh bế xốc Ty lên bằng hai tay rồi chạy ngược về phía có những hàng phi lao, anh đặt Ty xuống. Những cây phi lao mọc san sát mát rượi, lá phi lao rụng chồng lên nhau thành một tấm thảm êm ơ là êm. Lăng lặng nhìn Ty thiếp đi. Anh không rõ lắm nhưng hình như người bất ổn về thần kinh đôi khi có những biểu hiện như thế.

Tội nghiệp! Lăng bóp nhẹ bàn tay cô bé và nhận ra đây là một bàn tay búp măng thon dài của một tiểu thư đài các. Bàn tay mềm mại của một người không vất vả lao động kiếm sống. Có lẽ vì cô bé bị như thế nên gia đình cũng không bắt làm gì nặng nhọc.

Lăng lại thở dài tiếc nuối. Lòng anh nhói nhói đau trước gương mặt thiên thần đang hồn nhiên ngủ.

Cô bé đẹp thật, đẹp thật! Nhưng đẹp mà không có đầu óc thì chỉ là một con búp bê hay một con ma- nơ- canh được khoác bao nhiêu là váy, sống trong tiệm thời trang của Minh Hân. Nên dù biết Ty " sớm nắng chiều mưa " , anh vẫn không nỡ so sánh con bé với những con búp bê vô hồn đó. Tuy không vô hồn mà tâm hồn cô bé không bình thường.

Thật tình Lăng không hiểu nổi tại sao một cô bé sống gần như cách ly với mọi người trong một môi trường hoang sơ lại biết để nói thật lưu loát về một cuộc sống rất khác cuộc sống hiện tại của mình.

Nhưng từ độc đáo, đời mới, sang trọng, khiêu vũ, dancing đâu phải là những từ ai cũng sử dụng nếu không hiểu ý của nó. Đáng kinh ngạc nhất là nhìn cô đi valse trên cát, cứ như đó là một người khác hoàn toàn.

Lăng khẽ vén những sợi tóc lòa xòa trên gương mặt mịn với nước da nâu rám của Ty.

Cô bé mở đôi mi dài, giọng nhẹ như ru:

- Tôi buồn ngủ lắm...

Rồi mặc kệ Lăng, Ty lại khép mi chìm vào giấc ngủ một cách vô tư.

Lăng nằm xuống cạnh cô Gió liu liu ở trên cao. Lăng suy nghĩ vẫn vơ rồi cũng ngủ thiếp đi giữa rừng phi lao, giữa những đóm nắng vàng.

Mắt Thuyền Xưa

Chương 4

Khi Lãng tỉnh giấc thì cô bé đã đi mất. Anh bước xuống bãi cát. Bờ biển dài vắng tanh. Triều lên xóa tất cả dấu chân của hai người, Lãng mơ hồ như có như không. Anh cảm giác mình vừa qua một cơn mộng. Cô gái bẻ bồng ấy là thiên thần hay một nàng tiên cá vừa dưới biển lên bờ ngao du ? Sao cô bé lại lạ lùng thế nhỉ ? Có phải cô là hiện thân của một người hoang sơ, mộc mạc mà một gã sống ở chốn phồn hoa đô hộ, quen bon chen như anh bỗng muốn quay về tìm sự bình yên.

Ngóng mắt về phía xa ngút ngàn nhưng không thấy ai, Lãng lủi thủi trở lại lều . Anh khó chịu khi nhận ra người đang ngồi phả khói bên hòn đá gần đó là Hiền.

Búng điếu thuốc hút dở ra cát, Hiền đứng dậy, giọng châm chọc:

- Nhìn cậu lang thang dọc biển tôi lại liên tưởng đến công dã tràng ngay xưa . Chắc trước khi chết dã tràng cũng lang thang như thế để tìm viên ngọc bị rơi mất.

Xoa cằm, Hiền nhấn mạnh :

- Cậu sẽ không tìm thấy gì ở đây đâu . Đừng bới móc nữa . Về Sài Gòn không sướng hơn sao ?

Lãng gằn:

- Anh xéo đi, nếu không đừng trách tôi hỡn.

Hiền cười hề hề :

- Tôi đùa chút thôi, làm gì cậu dễ cáu thế.

Lãng dụi giọng :

- Tìm tôi chi vậy ?

- Ông cụ muốn gặp cậu . Nếu thấy cậu sống kiểu Robinson trên hoang đảo, chắc ông cụ lên máu quá.

Lãng nhíu mày nghĩ ngợi . Nhìn vẻ hiu hiu tự đắc của Hiền, anh ghét quá nhưng nếu cứ tỏ thái độ thẳng thắn quá chỉ khổ chị Hải Uyên.

Chị hai anh yêu và tôn thờ Hiền như một thần tượng mà không biết anh ta là đồ sâu bọ.

Lãng khoát tay :

- Tôi sẽ gặp ba, anh về trước đi.

Hiền lại cười hề hề:

- Thì cứ về một lượt xem ông cụ nói gì.

- Tôi thích đi một mình hơn.

Hiển nhún vai :

- Tùy cậu vậy.

Lăng đốt thuốc. Anh không đoán được ba mình sẽ nói gì . Nếu ông buộc anh về Sài Gòn thì sao ? Có lẽ Lăng phải hết sức mềm mỏng thuyết phục ông tin những thẩm định của anh về toàn bộ công trình đang xây dang dở . Anh phải tập trầm tĩnh, điềm đạm mới được.

Vào lều mang đôi bata . Lăng bước về hướng Cầu Cảng, khu du lịch gia đình Lăng đầu tư dự định sẽ có độ ba mươi phòng với đầy đủ tiện nghi và nhiều hạng mục khác đạt tiêu chuẩn quốc tế. Anh muốn công trình phải đúng chất lượng để ra trong khi Hiển lại muốn bòn rút vật liệu để làm của riêng. Anh ta về phe với chủ thầu qua mặt bố vợ mà ông không hay.

Tim Lăng lại nhức nhối khi nhớ tới thái độ của ba mình hôm trước. Anh không muốn bị rơi vào tình huống ấy thêm lần nào nữa . Khổ nỗi đã làm việc thế nào cũng có đụng chạm. Cha con ... va vào nhau xót xa lắm chứ ...

Bước vào công trường, Lăng đến ngôi nhà dành cho ban giám đốc.

Ba anh và Hiển đang ngồi trong văn phòng.

Thấy anh vào, ông Vĩ hát hàm bảo Hiển :

- Ba muốn nói chuyện riêng với Lăng.

Ngập ngừng một chút, Hiển mới miễn cưỡng đứng dậy giống ra chiều mình là người quan trọng :

- Nếu ba cần thêm sơ liệu cứ gọi, con sẽ cung cấp ngay . Không ai chính xác bằng con đâu.

Ông Vĩ gật đầu :

- Được rồi.

Đợi Hiển đi khỏi, ông mới bảo :

- Sao lại ra biển ở ? Con muốn làm tình làm tội ba à ?

Lăng nói :

- Con muốn sống một mình để tự kiểm điểm bản thân. Sống một mình người ta dễ trầm tĩnh hơn, nhất là ở nơi quá nguyên sơ như vậy . Con nhận ra so với thiên nhiên kỳ bí, mình chỉ là hạt cát.

Ông Vĩ bật cười :

- Con thành triết gia rồi. Ba đang cần một kỹ sư xây dựng giỏi chứ không cần triết gia.

Lăng nhếch môi :

- Tiếc rằng con không phải kỹ sư xây dựng giỏi và điều đó đã làm ba phỉen lòng.

Ông Vĩ cau mặt :

- Hừ! Đàn ông gì lại giận dữ như đàn bà . Ba phiền lòng vì con quá kiêu ngạo, không biết kính trên nhường dưới chớ không phải đánh giá chuyên môn của con.

Im lặng vài giây như chờ xem phản ứng của Lãng, ông nói tiếp:

- Ngày mai ba về Sài Gòn. Ba muốn con và Hiền hợp tác vui vẻ . Ba không muốn người ngoài nhìn thấy những mâu thuẫn ở hai anh em.

Lãng nhìn ông:

- Bản thân con không có gì mâu thuẫn với anh Hiền hết, nhưng trong chuyên môn thì có . Con và anh bất đồng về nhiều điểm. Ai cũng bảo vệ quan điểm của mình, song mục đích thì rất khác.

- Ba hiểu con muốn nói gì. Mấy hôm nay ba đã kiểm tra lại các dự kiện và thấy con đúng. Hiền cũng thừa nhận những sai sót của nó với ba . Thôi thì anh em phải nhường nhau để công việc thuận lợi.

Lãng ra điều kiện:

- Con muốn nhận nhiệm vụ cụ thể.

Ông Vĩ gật đầu:

- Được, tối nay ba sẽ trực tiếp giao việc cho cả hai . Bây giờ con cho người nhỏ lẻ ngoài biển, dọn đồ đạc vào phòng đi.

Lãng ưỡn ngực :

- Ở ngoài biển con thích hơn.

Ông Vĩ nghiêm nghị :

- Đừng gàn bướng nữa . Con phải hòa đồng với công nhân, với mọi người . Hiền khôn khéo ở điểm đó . Mà tại sao con phải ở ngoài biển khi con là cậu chủ của khu giải trí liên hợp này ?

Võ vai Lãng ông nói :

- Con cần chứng chạc hơn, hiểu không?

Lãng lặng lẽ:

- Vâng.

Anh trở về căn phòng của riêng mình. Cửa sổ phòng hướng ra biển, nhưng biển ở đây nhộn nhịp chớ không hoang vu như vùng biển anh vừa bình an ngủ một giấc dài.

Ước gì anh có thể được ngủ như vậy nữa . Chắc là khó đấy! Đối mặt với công việc tức là khó tránh sự quỵ quyết, ma giá, Lãng sẽ bị cuốn phăng vào guồng quay phức tạp với bao nhiêu rắc rối, mâu thuẫn sẽ chẳng có giấc ngủ vô tư nào cho anh nữa đâu.

Ngay lúc ấy Lãng thấy Hiền. Anh ta đang bước vào khu bếp của công nhân với hai người. Một đàn bà và một thanh niên.

Người đàn bà tướng tá phốp pháp to cao khoảng bốn mươi mấy tuổi đi cạnh gã thanh niên cũng cục mịch to cao, có lẽ là hai mẹ con hay hai chị em gì đó . Họ là dân địa phương. Hiền có quan hệ thế nào với

họ vậy kia ?

Dù không muốn, Lãng cũng xuống khu bếp. Anh định thử xem Hiền sẽ ứng xử thế nào với anh trước mặt mọi người.

Đang cao giọng giảng giải gì đó, Hiền chợt im bật khi thấy Lãng, mọi người trong bếp kẻ tò mò, người dè dặt nhìn anh.

Rất nhanh chóng, Hiền oang oang mồm :

- Quý hóa quá, cậu ba Lãng xuống thăm bếp. Tổng khẩu đâu, mau làm món đặc sản vùng hải đảo đãi cậu ba coi.

Lãng điềm tĩnh:

- Bày vẽ làm chi vậy anh hai . Em xuống bếp xin vài chai nước lọc thôi mà.

Hiền kêu lên:

- Trời đất! Xin nước uống! Bậy thiệt! Dì Tám đâu . Bắt đầu từ hôm nay dì lo cơm nước cho cậu ba chu đáo nghe. Cậu ấy ngán cơm chợ rồi đó.

Lãng nhìn hai người anh thấy lúc nãy với vẻ dò hỏi . Hiền liền giải thích:

- Dì Mí sẽ vào phụ dì Tám chuyện bếp núc.

Người đàn bà đơn đả :

- Dạ chào cậu ba.

Hiền vỗ vai gã thanh niên:

- Cự! Con trai dì Mí, ngư dân thứ thiệt đó . Ghe của cậu ấy cung cấp cá cho nhà bếp.

Gã thanh niên nhếch môi thay cái chào . Lãng mỉm cười, anh không thích lắm vẻ vai u thịt bắp phàm phu tục tử của Cự nhưng vẫn đưa tay theo kiểu lịch sự.

Lãng nhìn bà Mí :

- Nhà dì ở đâu ?

Người đàn bà còn ngập ngừng, cậu con trai đã trả lời thay:

- Cũng gần đây thôi ạ.

Lãng nói:

- Vậy cũng tiện. Tôi tưởng nếu hai người ở xa thì cứ dọn vào đây cho gần. Sau này xong công trình chắc vẫn còn việc cho dì.

Bà Mí khúm núm :

- Cám ơn cậu Ba đã thương mẹ con tui.

Hiền cười kha khả:

- Ai cậu ba cũng thương hết chớ không chỉ mỗi mẹ con dì đâu . Cứ cố gắng siêng năng vào là sẽ được chiếu cố.

Lãng bước ra ngoài. Anh chịu hết nỗi mồm mép của Hiền. Anh ta sống nhờ cái miệng bởi vậy nên dù nhỏ hơn chị Hải Uyên sáu tuổi,

nghĩa là nhỏ hơn cả Lãng, Hiền vẫn thừa... ngọt ngào để ... dụ chị Hải Uyên . Bà chị tưởng là rất khôn ngoan, lọc lõi của anh coi vậy mà nhẹ dạ u mê nên quen Hiền chưa đầy một năm đã nhắm mắt gặt đầu, mặc kệ gia đình phản đối.

Hiền về làm cho công ty du lịch của gia đình Lãng với vai trò một nhân viên quèn, nhưng nhờ cái mã đẹp trai, khéo ga lăng với phụ nữ mà lọt vào mắt xanh của con gái rợu của giám đốc một cách ngon ơ.

Lấy được vợ giàu, cuộc đời anh ta rẽ qua lối khác. Mặc kệ miệng lưỡi thế gian, Hiền hơn hơn tự đắc.

Lãng ghét cay ghét đắng hạng đàn ông ngoi lên nhờ bám váy phụ nữ nhưng vì thương chị mình, anh luôn giữ hòa khí với Hiền. Khổ nỗi anh ta lại tưởng Lãng sợ mình nên đã nhiều lúc tỏ vẻ ta đây và xem thường ... thằng em vợ.

Ở Sài Gòn Lãng thường " cho qua " những thứ anh nghĩ là lẽ tẻ, nhưng ở đây thì khác. Hiền cần phải biết chỗ đứng của mình và Lãng sẽ làm rạch ròi vị trí của từng người.

Hôm mới từ Sài Gòn ra, vì tự ái Lãng đã đại dột đi ngủ lều ngoài biển. Ba anh đã nhận sự nhầm lẫn của mình, ông đã gọi anh về, Lãng nhất quyết không để ông thất vọng.

Vừa đặt mình xuống ghế, Lãng đã nghe Tín, trợ lý của ba mình gọi :

- Anh Lãng có điện thoại.

Lãng đứng dậy, anh bước qua văn phòng cầm ống nghe lên.

Giọng Minh Hân kéo dài ra :

- Gớm! Em tưởng anh bị " bà tiên cá " nào đó xoi mắt rồi chứ! Tội anh nặng lắm nghe. Ra đây cả tuần không gọi về cho em lấy một lần.

Lãng dối như thật :

- Anh xin lỗi . Nhưng công việc ngập mặt, anh không có thời gian.

- Anh làm việc cả ban đêm à ?

Lãng lên giọng:

- Chứ sao! Xong việc đặt lưng xuống giường là ngủ như chết.

Minh Hân cười khúc khích trong máy:

- Ngủ một mình hay ngủ với ai ?

Lãng nói :

- Anh và ba chung một phòng. Được không?

- Được quá đi chứ . Thế chừng nào anh về ?

- Chưa biết.

Minh Hân phụng phịu :

- Không có anh buồn muốn chết.

Lãng ão nã một cách dối trá :

- Anh cũng buồn vậy.
- Nhưng giọng nói của anh chẳng buồn chút nào.

Lăng lim dim mắt :

- Để anh khóc cho em nghe nhé.
- Hồng thèm ... Em chỉ muốn có anh hà.
- Vậy thì bay ra đây chứ anh không về được đâu.

Minh Hân phụng phịu :

- Sắp tới sinh nhật của em rồi.
- Anh nhớ nhưng không dám hứa về hay không.
- Nếu anh không về em sẽ đi nhảy với người khác cho mà xem.

Lăng từ tốn:

- Cứ tự nhiên, anh có cảm đâu !

Minh Hân cười khúc khích :

- Cách nhau hàng trăm cây số anh có cảm cũng không được.
- Gọi cho anh để nói chuyện vợ vẫn này sao ?
- Sinh nhật của em mà là chuyện vợ vẫn à ?
- Tổ chức sinh nhật là tốt nhưng những chuyện ăn theo sinh nhật là vợ vẫn. Anh không thích, nên có về cũng không đi nhảy với em.

Minh Hân chua ngoa :

- Bạn bè em gọi anh là ông cụ non thật đúng. Thôi thì cụ cứ giam mình trên đảo, về Sài Gòn làm chi rồi nói những trò giải trí của người ta là vợ vẫn.

Lăng chưa kịp nói thêm lời nào, Minh Hân đã gác máy thật mạnh.

Anh nhún vai bước ra ngoài, lòng bực bội chứ không buồn gì, vì tính Minh Hân là thế. Lăng không ngăn được ý muốn đắm mình dưới làn nước xanh biếc. Anh chợt thấy rõ mình yêu cuộc sống hòa đồng với thiên nhiên biết bao nhiêu, nhưng trước đây ở thành phố anh không nhận thức được chuyện đó nên nhiều khi bực bội, nặng nề vì áp lực công việc quá tải song không có nơi thích hợp để thư giãn, Lăng chỉ biết thu người vào góc phòng nghe nhạc. Anh ghét đám đông và những trò giải trí của giới trẻ nên bạn của Minh Hân gọi lén Lăng là cụ non, là ông già Kót-ta-bít. Nhiều khi muốn chiều Minh Hân, anh cũng miễn cưỡng theo cô vào vũ trường để chịu không nổi âm thanh métal, ánh sáng điện tử lóa mắt cùng những đám bạn cuồng loạn của cô.

Minh Hân biết anh ghét vũ trường nhưng cô vẫn cố ý lôi anh vào cho bằng được, Minh Hân muốn thể hiện quyền lực của mình, Lăng vì yêu nên đã chiều trong mệt mỏi. Anh không hiểu tình yêu của mình đối với Minh Hân có đủ mạnh để anh tiếp tục chiều theo cô cho đến hết cuộc đời không.

Hân là con một, được cưng chiều như trứng, cô quen muốn gì được nấy và coi việc mọi người phải "tuân lệnh" mình là chuyện hiển nhiên. Yêu một người chỉ biết mỗi bản thân thật đáng ngao ngán. Nhưng đã lỡ yêu rồi biết làm sao khi Lăng không phải tuýp đàn ông ưa thay đổi. Anh chỉ mong sao Minh Hân sẽ đảm tính lại để có thể trở thành một người vợ mẫu mực. Bước về phía biển, Lăng vươn vai hít hơi, gió thổi căng phồng chiếc áo anh đang mặc. Lăng bỗng khát khát được bay lên cao như những cánh hải âu đang lượn vòng ngoài khơi.

Mắt Thuyền Xưa

Chương 5

Ty chạy dọc theo bờ biển rồi ngoái nhìn những dấu chân hằn sâu trên cát, rồi cúi xuống vốc nước biển đổ vào những dấu chân ấy. Cô không biết mình làm thế với mục đích gì khác mục đích giết thời gian. Mà thời gian với Ty mới đáng sợ làm sao! Nó dài lê thê vô định. Từ ngày mẹ đi làm ở Cầu Cảng, Ty càng cô đơn hơn vì không một ai bên cạnh. Cô sẵn sàng được nghe mẹ mắng miến sao không phải một mình và lang thang như hiện giờ.

Buồn quá! Buồn quá! Sao Ty lại sống kiếp sống thừa thãi như vậy nhỉ?

Trước khi đi ra Cầu Cảng mẹ đã dặn cô phải làm gì nhỉ?

Ty ôm đầu. Hồi lâu cô mới nhớ ra là mẹ dặn Ty ở nhà tự nấu cơm ăn. Chuyện nấu cơm Ty cũng mới học được cách đây mấy hôm, còn trước kia cô nhớ hình như mình có nấu cơm, nhưng cách nấu ấy rất khác cách mẹ dạy, khổ là nấu như thế nào, cô không biết.

Vốc một vốc nước nữa, Ty đổ đầy vào dấu chân mình, trong dấu chân ấy có mấy con ốc nhỏ xíu với những vòng xoắn màu hồng nâu thật đẹp. Nếu chịu khó chui vào những khe đá, thế nào Ty cũng nhặt được hàng tá vỏ ốc vừa to vừa lạ. Ty sẽ tha hồ bày chúng ở xung quanh nhà rồi lại sẽ nghe mẹ mắng "đồ điên".

Bỗng dưng Ty vùng dậy chạy dọc bờ, cô chạy thật nhanh, chạy như để giải tỏa những uẩn ức, bực bội trong lòng. Nhắm mắt chạy bừa cho đến khi nghe tiếng gọi mình rồi mặt cô va vào ngực một người, Ty mới như bừng tỉnh lại.

Ngước lên, là mặt trời chói chang, Ty nhú mắt lại để thấy một gương

mặt quen mà suốt khoảng thời gian khá dài vừa qua cô mãi miết ngóng chờ.

Anh ta giữ chặt Ty bằng cả hai tay, giọng ngạc nhiên:

- Em chạy đi đâu mà dữ dội thế bé ?

Không trả lời anh, cô hào hển thở rồi bất ngờ khụy chân xuống. Một lần nữa Lăng lại mang bé Ty vào phía trong bãi.

Cô bé không ngủ thiếp đi như lần trước nhưng có vẻ khá mệt mỏi.

Tay Ty bấu vào cổ anh như víu vào một điểm tựa, mắt ngược lên cô nhìn anh mừng rỡ.

Giọng Ty như reo dù rất khẽ :

- Lâu quá không thấy anh.

- Tôi bận nhiều việc lắm nên không ra đây được.

Ty nói:

- Hèn chi! Ngày nào tôi cũng đợi rồi lang thang có một mình. Buồn ghê gớm lắm.

Lăng đặt Ty xuống một phiến đá :

- Bây giờ có tôi rồi . Bé không buồn nữa chứ ?

Giọng Ty nghiêm trang :

- Tôi nghĩ là không.

Lăng bật cười. Anh nhìn rồi khẽ vuốt mái tóc dài cháy nắng của cô.

- Này! Sao lần trước em bỏ đi khi tôi còn đang ngủ vậy ?

Ty chớp mi :

- Tôi sợ anh theo tôi về nhà . Mẹ và anh Hai sẽ đánh tôi chết.

Lăng ái ngại:

- Em hay bị mẹ và anh hai đánh lắm à ?

Ty lắc đầu :

- Mẹ bảo tôi mà đi rong ngoài biển để kiếm đàn ông nói chuyện thì mẹ đánh chết. Tôi sợ chết lắm nên dù buồn cũng phải bỏ anh mà về.

Cô bồng hạ giọng thì thầm :

- Chết chắc là giống như bị rơi xuống biển. Rơi hoài rơi hoài mà không tới đáy. Anh biết cảm giác đó không?

Lăng gật gù :

- Biết chứ! Khi nào mệt tôi ngủ mơ và hay thấy bị rơi vào một vực sâu hun hút để khi giật mình tỉnh dậy tôi vừa mệt vừa mừng khi biết mình còn sống.

Ty reo lên:

- Tôi cũng vậy! Hèn chi tôi với anh đều bị điên. Những người điên hay bị rơi lắm!

Lăng kìm được tiếng cười khi thấy vẻ mặt chân thật của Ty. Cô nhỏ đĩnh ninh anh điên giống cô thật chứ không phải đùa . Ôi chao! Thật

tội nghiệp cho cô bé.

Anh mỉm cười :

- Ai cũng bị rơi hết chớ không phải chỉ những người điên như mình.

Ty vén mặt lên:

- Sao anh biết?

- Tôi nghe bạn bè nói.

- Anh có bạn bè thiệt sượng ghê.

Lăng hỏi :

- Thế bé không có bạn bè sao ?

Ty lắc đầu. Lăng hỏi:

- Vậy ai dạy bé khiêu vũ, nhảy đầm?

Ty nhú mày một hơi mới nói :

- Tôi không nhớ.

- Sao không, cố thử xem?

- Nhức đầu lắm.

- Bé tên Ty phải không?

- Sao anh biết?

Lăng trả lời:

- Tôi từng nghe mẹ Ty gọi.

Ty nhìn anh dè dặt:

- Anh tên gì ?

- Lăng ...

- Là ... lăn tròn trên cát ấy hả ?

Lăng liền giải thích :

- Không phải, tên tôi là Hải Lăng.

Ty kêu lên:

- Một địa danh ở Quảng Trị . Tên đẹp mà có ý nghĩa nữa . Chắc quê anh ở Quảng Trị ?

Lăng sững sốt nhìn Ty. Có rất nhiều người không hiểu Hải Lăng là gì dù họ có ăn học, thế nhưng một cô gái như Ty biết Hải Lăng là một địa danh ở Quảng Trị, bất ngờ thật!

Lăng không thể không thắc mắc:

- Sao em biết Hải Lăng là một địa danh?

- Tự nhiên biết. Nhưng với tôi, Hải Lăng là tên anh. Đơn giản thế thôi và tôi sẽ không quên điều đó vì tôi thích cái tên này.

Lăng lại nhìn sững Ty. Cô nàng biết cách nói chuyện đầy chớ . Anh thật không hiểu thiệt ra Ty là người như thế nào ? Điên hay tỉnh? Sao có lúc khù khờ ngu ngơ, lúc lại ra vẻ uyên bác? Dù chưa tiếp xúc nhiều với cô bé, nhưng trực giác cho Lăng thấy cô bé Ty rất đặc biệt. Có lẽ trước đây Ty đã từng có một cuộc sống tương đối đàng hoàng,

cô được ăn học hẳn hoi. Chắc từ khi ba và người chị bị chết, Ty mới trở nên như vậy . Nhưng lẽ nào trước kia ba mẹ Ty từng ngồi xe du lịch đời mới sang trọng, từng đến nhà hàng và đi khiêu vũ để được đặc biệt danh là một cặp độc đáo ?

Ty bỗng hỏi:

- Anh bận việc gì mà không ra biển vậy ?

Lăng nói dối:

- Tôi làm trong Cầu Cảng, làm thợ hồ.

Ty nghiêng đầu ngắm Lăng:

- Trông anh không giống thợ hồ chút nào.

- Sao mới giống thợ hồ ?

Ty lại... giờ điệp khúc:

- Tôi không biết, nhưng chắc chắn anh không phải thợ hồ vì tôi đã từng gặp thợ hồ rồi . Họ tới làm nhà cho ba mẹ tôi . Ngôi nhà to lắm, xung quanh có tường bao bọc, có sân vườn trồng cỏ li ti, có hòn non bộ rồi vách đá, có nước chảy róc rách suốt ngày.

Giọng Ty chợt trầm xuống:

- Ngôi nhà to đẹp nhưng vắng ngắt, tôi ghét nó lắm! Ở trong nhà tôi luôn có cảm giác bị giam cầm. Chạy chơi ngoài biển như vậy thật là sướng.

- Thế nhà em chỗ nào ?

Ty đưa tay chỉ về phía cuối bãi xa tít tắp và nói :

- Ở cuối bãi, sau hàng dương. Anh không thấy nó đâu.

Lăng nói :

- Nếu nhà to, tôi phải nhìn thấy chứ.

Ty chớp mắt :

- Nhà bằng cây, bé xíu như cái chòi, anh không thấy được đâu.

Dứt lời cô nhặt một cái que, vẽ vu vơ bao nhiêu những đường lăng nhăng trên cát.

Lăng khe khẽ lắc đầu nhìn Ty cặm cụi nguệch ngoạc lung tung. Tội nghiệp! Cô bé hoang tưởng chắc đang thấm mệt vì vừa rồi đã nói nhiều.

Anh nhỏ nhẹ :

- Tôi muốn tới nhà em chơi lắm! Tôi sẽ nói chuyện với mẹ em. Bà không mắng đâu.

Ty buông cái que :

- Thật hả! Vậy mình đi về . Mẹ không có ở nhà làm sao mắng được.

Lăng tò mò :

- Mẹ em đi đâu ?

- Bà ra Cầu Cảng lựa cá rồi . Dạo này mẹ đã có việc làm nên ngày

nào cũng đi từ sáng sớm đến chiều tối mới về . Minh tha hồ về nhà chơi ... tôi sẽ nấu cơm cho anh ăn.

Lăng ngạc nhiên:

- Em biết nấu cơm à ?

- Biết! Mẹ tôi dạy đó . Đi nào Hải Lăng.

Lăng mỉm cười khi nghe Ty gọi cả tên lót của mình một cách thuần thục như cô đã quen thân với anh từ đời kiếp nào.

Lăng và Minh Hân yêu nhau mấy năm rồi nhưng chưa bao giờ Minh Hân gọi anh như Ty vừa gọi. Nghe lạ tai và thân thiết biết bao.

Hai người song song bên nhau . Cao hứng Lăng huýt gió bài " Biển Nhớ " và lắng cả người khi nghe Ty hát theo.

" Hôm nao em về bàn tay buông lối ngõ, đàn lên cung phím chờ, sầu lên đây hoang vu ... "

Trời ạ! Con bé hát cứ như Khánh Ly ...

Lăng không thể làm thinh :

- Ai dạy em thế ?

Ty lại lắc đầu không biết. Lăng chuyển qua bài " Season in the Sun " . Nếu Ty hát được tiếng Anh thì Lăng chắc phải nghĩ Ty là người có một xác nhưng nhiều hồn. Và cô đã cất tiếng tự nhiên phát âm chính xác từng chữ từng lời.

Lăng nheo mắt :

- Em còn biết bài hát nào nữa ?

Ty sủi hai chân trên cát :

- Nhiều lắm! Anh thích nghe bài nào cứ yêu cầu.

Lăng buột miệng :

- Love Me Tender.

Ty gật gù như một tay sành điệu :

- Hơi bị xưa nhưng đây là bài nổi tiếng của vua nhạc Rock Elvis Presley.

Đến nước này Lăng không thể không hỏi :

- Thật ra em là người như thế nào hả Ty? Một người tinh táo bình thường còn thua em nhiều về sự hiểu biết.

Giọng Ty thản nhiên :

- Tôi là tôi chứ là ai.

Chỉ tay về phía hàng dương, Ty nói :

- Nhà tôi kia.

Lăng bước theo cô vào căn nhà nhỏ bằng gỗ được che chắn nhiều chỗ nhưng vẫn không ngăn được gió và cát lùa vào . Lăng nhìn quanh. Anh không tin người ta có thể sống trong ngôi nhà như vậy.

Nhấc cái ghế khấp khiêng ra, Ty trình trọng :

- Mời anh ngồi.

Lăng dịu dàng nhìn cô bé :

- Em ngồi đi.

Ty lắc đầu :

- Ai là khách người đó phải ngồi, anh uống gì nhỉ ?

Lăng chưa kịp trả lời, Ty đã chép miệng :

- Quên nữa, ở đây chỉ có nước mưa để dành trong lu.

- Tôi không khát, Ty đừng bận tâm.

- Không uống nước thì ăn cơm. Tôi đi nấu cơm đây.

Lăng sốt sắng :

- Tôi sẽ phụ Ty.

- Không được, anh chỉ ngồi chơi thôi.

Dứt lời Ty vào sau nhà . Lăng bước ra trước nhìn về phía biển. Anh thật tò mò muốn biết nhiều nữa về Ty, tiếc là không gặp mẹ cô bé để tìm hiểu cụ thể.

Khu vực này thật vắng vẻ . Ấy vậy mà Ty chỉ mới một thân một mình.

Lỡ có kẻ xấu, không biết cô bé sẽ làm cách nào để tự bảo vệ mình.

Bỗng dưng Lăng lo lắng cho Ty, cô hồn nhiên vô tâm như cây cỏ, mà cỏ cây mới chính là vật thể mỏng manh nhất.

Bà mẹ của Ty cận thận không cho phép cô bé đi rong dọc bãi biển là đúng, khổ nỗi bà chỉ cấm bằng miệng nhưng lại không kiểm tra " lệnh " cấm của mình nên cô bé vẫn lén trốn mẹ để lang thang.

Ty đẹp. Phải nói là rất đẹp, dù trong cái đẹp ấy vẫn còn chứa vẻ ngơ ngác của một người có vấn đề ...

Lăng chột thờ dài . Anh không thích những từ như khùng, điên, ba trợn, mất trí, tâm thần. Mang những từ ấy gán cho Ty thì thật tội nghiệp con bé.

Trở vào bếp Lăng thấy Ty đang ngồi chụm môi thổi lửa . Một hình ảnh lạ mà dường như Lăng chỉ thấy qua phim ảnh. Thời buổi này người ta nấu cơm bằng nồi điện, bằng bếp ga hay tệ lắm là bếp dầu. Củi lửa như vậy thật hiếm hoi.

Ty ngược lên nhìn anh. Gương mặt cô đỏ hồng vì lửa . Có một vết lõm nhỏ dính trên gò má Ty khiến cô bé thật dễ yêu.

Lăng ngồi xuống kế bên, giọng trầm xuống:

- Em đúng là cô bé lọ lem.

Vừa nói anh vừa vuốt nhẹ gò má tơn non của Ty. Cô bé chớp mi, mặt đỏ lên.

- Mẹ bảo không cho đàn ông động vào người . Vì như vậy là xấu.

Lăng nhẹ nhàng giải thích :

- Tôi không đụng vào người . Tôi lau lọ nghe. hộ Ty.

Bất giác Ty chùi mặt mình vào tay áo . Cô ngậm ngừng :

- Chắc vừa rồi tôi trông xấu lắm hả ?

Lăng nghiêng đầu ngắm :

- Trông em dễ yêu thì có.

Mặt Ty lại đỏ lên, cô nói :

- Như vậy gọi là tán tỉnh. Tôi không thích.

- Vậy em thích tôi nói như thế nào khi trông em y như cô bé Lộ Lem chứ không giống hề?

Ty không biết trả lời thế nào nữa . Cô đút thêm củi vào bếp. Lửa trong lò bùng bùng khiến hai gò má cô nóng rang lên. Ty biết Lộ Lem là một cô gái đẹp, sau này được làm vợ hoàng tử . Nếu Ty y như cô bé Lộ Lem, Lăng có y như hoàng tử không?

Tự dưng Ty thấy mình xấu xí trong bộ quần áo khính của mẹ . Cô ngồi thu người lại nhìn lửa nhảy múa . Đầu óc cô như thoáng qua một điều gì đó nhưng khổ nỗi nó không rõ rệt nên Ty chẳng biết đấy là gì.

Bỏ mặc bếp lửa và nồi cơm đang sôi , Ty bước đi băng băng như một kẻ mộng du . Cô bỏ đi bất ngờ khiến Lăng vội vàng bước theo.

Anh khẽ nắm tay cô, giọng dịu dàng :

- Ty đi đâu vậy ?

Cô đưa tay lên miệng ra dấu im lặng :

- Có ai đang gọi tôi ... anh đừng làm ồn.

Lăng nhìn Ty :

- Tôi gọi em chứ đâu có ai ?

Ty lắc đầu nguầy nguậy :

- Không phải giọng của anh.

Lăng nói :

- Giọng của tôi mà.

Ty bĩu môi :

- Tôi điên thật nhưng biết phân biệt âm thanh. Đây là giọng phụ nữ

...

Lăng dõi mắt ra xa tìm kiếm và nói :

- Chắc là mẹ em đang về ...

Ty lại lắc đầu :

- Không phải.

Rồi cô băng băng bước đi trong rừng dương, chân đạp lên những phiến lá mỏng như kim phủ đầy mặt đất. Lăng bước vội theo sau.

Bỗng dưng Ty đưa tay lên miệng làm loa, cô kêu lên thật to :

- Tường Ái ... Có Tường Ái đây . Ai gọi thế ?

Tiếng cô vang xa, vang xa rồi chìm khuất giữa tiếng sóng vỗ bờ,

tiếng gió tạt ngang trên ngàn lá.

Tường Ái! Một cái tên đẹp. Nhưng là ai mà Ty lại nói thế kia ?

Lãng bước theo cô . Ra khỏi rừng dương lá tới một cồn cát lớn. Cồn cát này không một dấu chân người . Ty chạy vội chạy vàng lên đỉnh. Miệng không ngớt nhắc đến Tường Ái.

Cô chạy mãi, chạy mãi, cho tới khi khuy xuống. Lãng xốc Ty trên tay rồi bế cô quay lại nhà . Ty nằm yên, mắt nhắm như đang ngủ, mặt nghiêng sát vào ngực Lãng, hơi thở cô rất nhẹ chạm vào anh khiến Lãng xao động, nôn nao.

Nhưng ngay lúc đó Lãng gạt phăng những tư tưởng vẫn đục ấy ra khỏi tâm trí mình. Trên tay anh là một cô bé hồn nhiên đến tội nghiệp. Cô ấy đang bệnh, Lãng phải gượng nhẹ, phải nương tay từng chút mới được.

Bé Ty vào nhà, Lãng chột khựng lại khi thấy có người . Đó là một thanh niên mặt mày đỏ gay như vừa uống rượu xong. Anh ta cũng bất ngờ khi thấy Lãng.

Trán nhú lại, Lãng nhớ đã gặp người này rồi, nhưng ở đâu, anh đành chịu.

Gã thanh niên kêu lên :

- Trời ơi , cậu Ba . Cô bé Ty làm sao vậy ?

Lãng đặt cô xuống giường, rồi lấy cái mền cũ xi đắp ngang người.

Nhìn gã thanh niên, Lãng ngập ngừng :

- Cậu đây là ...

- Tôi là Cự, con của bà Mí ...

Lãng gật đầu :

- À nhớ rồi . Cô bé này là em cậu à ?

- Dạ phải . Nó bị tâm thần, hay ngủ bất tử lắm. Vừa rồi chắc nó làm phiền cậu ?

- Đâu có ...

Cự nhìn Lãng dò xét rồi nói tiếp :

- Mẹ tôi cấm Ty ra ngoài . Sao cậu lại gặp nó nhỉ ?

Lãng thản nhiên :

- Tôi biết bé Ty lâu rồi.

- Vậy à! Chắc nó trốn nhà đi rong. Khổ thật. Chắc mai mốt phải xích chân nó lại quá.

Lãng phản đối :

- Như vậy không nên. Ty có làm gì quấy quá đâu . Cô bé cứ như đóa hoa dại.

Cự xoa hai tay vào nhau :

- Chính vì Ty như đóa hoa dại nên mới cần nhốt nó lại . Mẹ tôi bây

giờ đi làm suốt ngày, chỉ cách đó mới quản lý nó được. Xứ này vắng vẻ, nhưng đâu phải không có người xấu.

Lăng chép miệng :

- Chỗ này đúng là vắng vẻ, dường như chỉ có mỗi nhà của cậu ?

Cư gạt đầu :

- Vâng, chỉ mỗi gia đình tôi . Mẹ tôi thích nơi vắng vẻ . Sau khi ba tôi mất, bà buồn nên không thích đám đông.

Lăng gật gù :

- Để nhớ ông đêm nào bà cũng đốt một đồng lửa ngoài bãi biển.

Cư ngạc nhiên :

- Cậu cũng biết chuyện này nữa à ?

- Tôi nghe Ty kể.

Rồi anh hỏi :

- Ty ... bị như vậy lâu chưa ?

Cư ngập ngừng hơi lâu mới trả lời :

- Sau khi ba tôi và đứa em gái bị mất tích.

- Trước đó Ty như thế nào ? Cô bé có đi học không? Có bạn bè không?

Cư gãi đầu :

- Ở đây ai cũng chỉ học hết lớp năm. Ty cũng vậy . Bạn bè ai thèm chơi với đứa từng như nó.

Lăng gặng :

- Nhưng chắc Ty phải có bạn chứ ?

Cư lúng túng :

- Tôi đi suốt ngày nên không để ý bạn bè của nó.

- Gia đình có chạy chữa gì cho Ty không?

Cư thản nhiên :

- Nó bị ... nhập mà chạy chữa gì cậu ơi . Lỡ gặp thầy non tay ấn ... ông bả vật con nhỏ chết tươi ấy chứ.

Lăng nhíu mày :

- Cậu tin chuyện mê muội này sao ?

Cư gạt đầu chắc nịch :

- Mẹ tôi bảo thế mà.

Ngay lúc ấy Ty trở mình. Cô lồm cồm ngồi dậy và hỏi trỏng :

- Máy giờ rồi.

Cư xăng giọng :

- Em hỏi giờ làm chi ?

- Sao mẹ lâu về vậy ?

- Em muốn mẹ về sớm làm gì ? Hừ! Liệu thần hồn ấy . Mẹ đã cấm ra khỏi nhà nhưng em vẫn cãi lời.

Ty làu bầu :

- Ở trong nhà hoài em sẽ điên mất.

Cư cười rống lên, vừa cười anh ta vừa chửi đồng :

- Mẹ kiếp, làm như em đang tỉnh không bằng. Đúng là đồ chấp mạch, từng, ba trợn ...

Lăng vọt miệng :

- Không nên nói như thế.

Cư ngạo nghễ :

- Tôi phải nói thế nào cho đúng? Mà cần gì cậu quan tâm. Nhỏ Ty là như thế . Tôi nghĩ danh giá như cậu Ba đừng vây vào nó . Phiền lắm đó.

Lăng nhíu mày :

- Tôi không hiểu anh nghĩ gì mà sợ phiền.

Cư cười nhạt :

- Không sợ phiền sao được khi vừa rồi tôi thấy cậu bông bế con nhỏ trên tay . Có trời mới biết người tỉnh đã làm gì người điên.

Lăng nghe Ty ré lên :

- Anh hai nói bậy . Anh Lăng là bạn em, là người tốt ...

Cư tiếp tục :

- Ai biết người tốt này sẽ giở trò gì với em nếu anh không về kịp.

Đến nước này Lăng không thể bình tĩnh, anh gằn :

- Vừa phải thôi . Tôi không chấp nhận giọng điệu xuyên tạc của cậu đâu.

Cư xoa cằm :

- VẬY xin mời cậu về . Ở đây không có việc của cậu Ba.

Quay sang phía Ty, Cư quát :

- Cút vào bếp.

Lăng xót xa nhìn cô bé mặt mày tái mét ríu rít chạy ra sau . Chắc hẳn

Ty vẫn thường bị quát nạt như vậy . Tội nghiệp! Thần kinh cô bé có vấn đề mà phải sống với gã anh Hai cộc cằn bảo sao không điên.

Nhưng khổ nỗi Lăng không thể can thiệp vào chuyện gia đình người

khác. Lòng ấm ức, anh quay lưng đi một mạch.

Biển đã ngã màu xanh sậm. Một cánh hải âu chao nghiêng trên sóng

khiến Lăng nao nao . Ty là cánh chim lạ vừa chao xuống đời anh.

Nhất định lai lịch của Ty có điều khác thường. Dầu cô có dấu hiệu

tâm thần nhưng Lăng vẫn nhận ra Ty rất khác mẹ con bà Mí . Khác

từ dung mạo đến cốt cách, chắc chắn xuất thân của Ty không từ

vùng biển này.

Cô là ai ? Từ đâu tới ? Vì sao lại ngớ ngẩn thế kia ? Lăng chợt nghe

lòng mình bùng lên một nỗi gì hơn cả sự tò mò về người con gái lạ

lùng kia . Cô là ai ? Là ai ? Câu hỏi ấy cứ đeo đẳng anh suốt con đường về.

Mắt Thuyền Xưa

Chương 6

Hiền nốc cạn ly rượu . Anh khà một tiếng thật đã rồi hỏi Quýt, cùng nhậu với mình :

- Mà bảo sao ? Thằng Cư có con em xinh lắm hả ?
- Dạ, em bịa làm gì ? Có điều con nhỏ này bị tửng nên nó giấu kỹ lắm. Ai tới nhà chòi mới biết ...

Hiền tò mò :

- Tửng tới mức nào ? Có lên cơn đánh người ta chạy ... xé quần áo không?

Quýt cười khà khà :

- Cỡ đó thì chưa . Nó điên hiền, kiêu hay đi lang thang, hát vớ vẩn, quên đầu quên đuôi . Lúc thì ngổ ngổ như trẻ lên ba, lúc nói chuyện khôn giàng trời . Chuyện đâu bên Tây bên Tàu nó cũng biết nữa . Nhưng phải nói con nhỏ đẹp bá phát. Tụi em tới nhà thằng Cư uống rượu không mời, nhìn con nhỏ cũng muốn say.

Hiền tỏ vẻ không tin :

- Gái đảo quê mùa, đã vậy còn điên, đẹp gì dữ vậy mà ?

Quýt nhai ngòm ngoàm :

- Em nói thiệt mà.

Hiền rót thêm rượu vào ly :

- Nhìn bà Mí chán thấy ... mẹ, lẽ nào như vậy mà con gái lại sắc nước hương trời ?
- Con nhỏ không giống bà Mí, càng khác xa thằng Cư.
- Ủa , vậy nó giống ai ?

Quýt nhú nhú mày :

- Chắc giống ông già nó, mà ông chết rồi, nên thiệt sự không biết nó giống ai.

Hiền hỏi tới :

- Mà sao con nhỏ bị điên vậy ?

Quýt ực cạn ly :

- Thằng Cư nói nhỏ bị sốc khi ba nó đi biển bị bão.
- Vụ đó từ từ rồi tính. Mà bảo bà Mí xào thêm đĩa mực tươi.

Quýt xum xoe đứng dậy, ngay lúc đó Cư vác giỏ cá đi vào bếp.

- Ra làm vài ly chú em.

Cư ngoác mồm cười :

- Món gì chứ rượu là em hồng chê, nhất là rượu của cậu hai.

Đặt giỏ cá xuống sàn nước, rửa tay chân qua loa, Cư quay trở lên với đĩa mực xào nóng hổi

Hiện tự tay rót rượu cho Cư.

- Đi biển vất vả nhỉ ?

- Nghề nghiệp mà cậu, riết rồi cũng quen.

- Lênh đênh trên biển chắc nhớ bồ chết được hả ?

Cư hấp háy mắt :

- Cũng nhớ, đàn ông mà . Chớ cậu Hai ở đây hồng nhớ vợ sao ?

Ba gã đàn ông cùng ré lên cười, Quýt trả lời thay Hiện :

- Nhớ vợ thì đương nhiên cậu Hai nhớ rồi, nhưng nếu có người bầu bạn, cái sự nhớ cũng vui bớt.

Quýt nháy mắt :

- Mà kiếm hộ cậu hai một em được không Cư?

Gấp miếng mồi, Cư vừa nhai vừa nói :

- Sợ không có em nào xứng với cậu hai chứ!

Quýt đá ngay vào :

- Nhỏ Ty nhà mày vui tánh lắm, chắc là hợp với cậu Hai.

Mắt Cư quăn xuống :

- Đừng thấy nó bệnh rồi mang ra đùa . Tao không thích.

- Nhỏ Ty mà bệnh hoạn gì.

Cư làm lý uống hết ly rượu rồi đứng dậy :

- Xin phép cậu hai tôi về.

Hiện liền nói :

- Làm gì vội vàng vậy chú em?

- Tôi bận lắm ...

Nhìn vẻ ngang ngược của Cư, Quýt quẹt miệng :

- Cái thằng không biết lớn nhỏ gì hết. Mà cậu hai đừng phiền, hễ động tới con Ty là nó như vậy đấy, làm như con khùng đó là bất khả xâm phạm không bằng.

Hiện bỗng đâm ra tò mò :

- Mà có thật là em nó đẹp không?

Quýt gật đầu :

- Dạ thật, em bảo đảm đó.

Hiện chép miệng :

- Nếu vậy thì đúng là mẹ cú con tiên.

Quýt xúi :

- Bữa nào cậu hai tới nhà bà Mí một chuyến. Tiếng là thăm chỗ ở của bà ...

Hiền lừ mắt :

- Tao cần gì phải hạ mình như vậy . Bộ thế gian này hết đàn bà rồi à ?

Quýt vội vã phân bua :

- Ý em không phải như cậu nghĩ.

- Vậy ý mày là thế nào ?

Quýt gãi ót :

- Em chỉ muốn cậu vui sau những giờ đối đầu căng thẳng với cậu ba.

Hiền cười nhạt khi nghe nhắc tới Lăng. Anh nghiêng răng :

- Thắng chó ấy luôn khiến tao nổi khùng. Nó quyền gì mà không cho tao uống rượu chớ ?

Quýt ngọt ngào :

- Không đồng ý uống rượu ở đây, mình kiếm chỗ khác. Cậu giận làm gì cho mất ngon.

- Mày gọi bà Mí ra đây.

- Tuân lệnh.

Bà Mí lạch bạch chạy ra . Đứng trước mặt Hiền bà ta cố thu người lại cho gọn, nhưng tấm thân quá khổ của bà vẫn đường đường một đống.

Bà Mí khúm núm :

- Cậu hai gọi tôi.

Hiền liếc bà Mí một cái rồi tiếp tục uống. Quýt chót chết như một mụ nạ dòng :

- Cậu hai khoái mấy món đặc sản của dì làm. Ngặt một nỗi ngồi đây lai rai thì đụng độ cậu ba . Cậu ta mà biết dì làm đồ nhậu cho tụi tui thì cấm chắc dì được thôi việc.

Bà Mí nhăn nhó :

- Vậy tui phải làm sao đây ?

Quýt nhổ những sợi râu tưởng tượng dưới cằm :

- Đi kiếm cho cậu Hai chỗ nào đó để nhậu mà cậu ba không biết.

Bà Mí lau hai tay vào vạt áo :

- Chỗ nào bây giờ cà?

Quýt láu cá :

- Nhà dì là nhất xứ rồi.

Bà Mí kêu lên :

- Hồng được đâu.

- Sao lại hồng được.

Bà Mí áp ứng :

- Nhà tui xa quá.

Quýt nhíp giò :

- Xa cậu ba mới đi không tới, mò không ra chớ.

Bà Mí nói :

- Cậu ba có tới nhà tui rồi.

Hiển lẩn Quýt đồng kêu lên :

- Thiệt hả ?

Bà Mí gạt đầu . Hiển cay cú :

- Hay lắm, chắc cậu Ba thường tới thăm con gái cưng của dì.

Bà Mí sừng sốt :

- Trời sao cậu hai đoán tài vậy ? Đúng là cậu ba biết con Ty nhà tui.

Quýt hít hà :

- Cộng nhận cậu Ba lạnh tay lẹ mắt thật.

Hiển nhún vai :

- Chuyện đó có gì đâu lạ ? Nó từng dựng lều ở ngoài biển cả tuần mà hồng lể không tìm được một chỗ giải khuây ?

Nhìn bà Mí, Hiển nói :

- Cậu ba Lãng tới nhà dì, chơi với con dì được thì cậu Hai này cũng làm thế được. Chắc dì không cản tôi chứ ?

Bà Mí rối rắm làm thinh. Một lát sau bà nói :

- Con tui nó khùng. Nó không biết gì hết, tui sợ nó hỗn với cậu.

Quýt... chọt vào :

- Dì nói vậy chớ con Ty khôn thấy bà. Hồng phải mỗi lần thàng Cư dẫn bạn về, nhỏ Ty đều phụ dì làm đồ nhậu cho cả lũ nhậu đó sao ?

Bà Mí nuốt nước bọt :

- Đành là vậy, nhưng phải có tui ở nhà . Một mình, nó chỉ biết đi lang thang, chớ đâu biết phụ hộ ai ?

Quýt cười nhăn nhó :

- Thì cứ cho nhỏ Ty đi lang thang, cậu Hiển chỉ muốn đến nhà dì thôi.

Bà Mí ... nhăn nhó :

- Nhưng mà ...

Quýt hất mặt :

- Nói là nói vậy chớ biết chừng nào cậu hai đây mới thềm tới nhà dì ... mà ... nhưng với nhị.

Hiển khoát tay :

- Đi vào trong đi . Tụi tôi đùa chơi ấy mà.

Bà Mí lật đặt bước nhanh. Hiển đứng dậy, Quýt liền theo sau . Hai người tới chỗ công trường đang xây.

Hiển ngất ngưỡng xem xét, chỉ trở kiêu cho có rồi cùng Quýt ra ngoài.

Anh ta có vẻ hần học :

- Mà nghĩ sao khi thằng Lãng cũng biết con gái bà Mí?

Quýt nói :

- Chuyện thường tình mà cậu . Đàn ông nào không thích gái đẹp, cho dù con nhỏ hơi... man man.

- Mẹ ... Nó hay ho gì mà chỉ trích, trịch thượng với tao . Phải tìm cách cho nó một bài học mới được. Tống nó về Sài Gòn ở đây mình mới yên thân. Mà nghĩ coi mình sẽ làm gì nó đây ?

Quýt gãi đầu :

- Cha, cậu hỏi bất ngờ quá, em bí.

Hiền bảo :

- Mà coi giờ này còn tàu không? Nếu hết, tao với mày bao ghe về Nha Trang chơi một chuyến xem thằng Lãng làm gì được tao ?

Quýt khoái chí :

- Vâng , em đi ngay.

Hiền cười nhạt. Trong tâm trí nòng nặc hơi rượu của anh đang dần dà hình thành một phác thảo kế hoạch, trong kế hoạch đó không có bóng dáng Lãng. Thằng em vợ chết tiệt ấy phải biến thôi và nhất định Hiền sẽ làm được chuyện đó.

Mắt Thuyền Xưa

Chương 7

Đang khom người thổi lửa, Ty giật bắn cả người khi nghe có tiếng lè nhè trong nhà mình :

- Ty ơi

Cô nép vội sau vách, giọng đàn ông lại vang lên :

- Ty ơi ...

Cô chưa kịp ra xem ai, Quýt đã xuất hiện :

Anh ta cười nhe cả lợi và những cái răng bợn vàng trông thật gớm ghiếc.

- Em đang làm gì vậy ?

Không trả lời câu hỏi ấy của Quýt, Ty nói :

- Anh Cư không có ở nhà . Anh đi đi.

Quýt sấn tới :

- Anh tới thăm em mà.

Ty thụt lùi sát vách :

- Tui có bệnh đầu mà thăm. Anh về đi.

Quýt cười hề hề :

- Chưa bày tỏ được tình cảm của mình, sao về được mà về.

Vừa nói Quýt vừa bước về phía Ty . Cô ngồi thụp xuống khi hấn nhào tới . Ty bò ra ngoài và vụt chạy trên cát. Đằng sau, Quýt hối hả đuổi theo.

Sức vóc của Ty làm sao bằng gã đã quen làm việc bằng cơ bắp, quen nặng nhọc từ nhỏ, nên chẳng mấy chốc Quýt đã túm được Ty , hấn vật ngựa cô ra cát.

Vừa thở hào hển, hấn vừa nói :

- Anh có làm gì đầu mà sợ . Ngoan, cho anh thương một chút thôi.

Ty dùng hết sức bình sanh đẩy Quýt ra . Vừa đẩy, cô vừa đánh vừa la hét.

Quýt cười hèn hếch :

- La chi cho mệt, chả ai nghe đầu cứng.

Ty cong người đập vào dưới bụng Quýt, hấn lăn quay ra đau đớn. Ty bỏ chạy, Quýt chụp được chân cô kéo lại.

Ty lại té sấp, mặt va vào cát nóng bỏng mịt mù. Lúc cô còn chưa kịp hoàn hồn, Quýt đã lật cô lên và tát túi bụi vào mặt làm cô tối tăm mặt mũi . Cô vòng tay lại che ngực khi hấn xé toạc cái áo bà ba rất cũ của mình.

Ty nức nở :

- Anh đừng làm vậy.

Quýt trâng tráo :

- Anh thương em chớ có làm gì đầu.

Dứt lời, hấn gục mặt vào vai của Ty, cô nghiêng người cắn mạnh vào vai Quýt.

Hấn ré lên đau đớn :

- Đồ quỷ cái, nhẹ không thích, thích nặng. Cho mày ném mùi đau nè.

Quýt nghiêng răng đánh vào mặt Ty. Cô đau đến mức không kêu lên được, trong khi đó Quýt như say máu, hấn muốn Ty ngất đi để dễ thực hiện hành vi xấu của mình.

Đang lúc say đánh nhất hấn bỗng nghe như có tiếng gầm lên:

- Đồ chó chết.

Rồi cả người hấn như bị nhấc bổng lên và bị ném mạnh xuống. Lúc Quýt chưa kịp định thần xem chuyện gì, hấn đã bị một cú đấm nháng lửa vào mặt, khiến hấn bật ngựa ra sau.

Mặt trời chói chang trên cao, nhưng hấn vẫn nhận ra người đang giận dữ đứng trước mặt hấn là cậu ba Lăng.

Lết ngược ra sau, hấn cố lách vấp :

- Chuyện tình cảm riêng của tụi em, cậu đừng xen vào . Đây là người yêu của em.

Lăng hơi khựng lại khi nghe Quýt nói thế, nhưng anh nhanh chóng nhận ra sự thật không phải vậy.

Lăng dứt ruột khi thấy Ty ngồi bó gối, hai tay run rẩy ôm ngang ngực, mặt bê bết máu, còn đôi mắt không còn chút thần sắc.

Anh cố kiềm cơn nóng giận xuống :

- Im ngay, tao không ngốc để tin lời mày . Tao sẽ làm việc với mày sau . Giờ thì xéo đi . Đồ con lợn.

Quýt xoa cằm :

- Cậu cũng mê con điên này sao ? Cũng phải, điên nhưng đẹp quá trời.

Lăng khinh bỉ :

- Tao không như mày, bước đi ngay, nếu không đừng có trách.

Mặt tỉnh bơ như chẳng biết nhục là gì, Quýt quay sang Ty :

- Anh đi ghen bé cưng.

Cô bé gục đầu xuống sợ hãi . Lăng vội vàng đến gần. Ty co rúm lại, miệng ré lên khi anh chạm vào người cô.

Lăng kêu lên :

- Trời , thằng khốn ấy hành hạ em đến nỗi này sao ?

Lăng nâng gương mặt sưng vều của Ty lên. Cô bé khóc nức nở . Hai vạt áo rách toe . Lăng vội cởi chiếc sơ mi đang mặc, khoác lên người Ty rồi quay mặt đi.

Ty run lẩy bẩy, rồi cô lại sợ hãi . Trong ký ức Ty lại hiện lên những cơn giận dữ, rồi sóng gió, rồi cơn mơ với cảm giác rơi khủng khiếp.

Ty ôm mặt tức tưởi . Lăng vừa chạm vào người đã bị Ty hất ra rồi bỏ chạy . Anh biết những gì vừa xảy đến đã khiến cô bị hoảng loạn.

Vùng biển này không an toàn với Ty Bà Mí và Cư thật sai lầm khi để cô bé ở nhà một mình nơi quá vắng vẻ. Nếu lúc này Lăng không tới đây thì chuyện tồi tệ nhất chắc chắn sẽ xảy đến với Ty. Ôi, tội nghiệp cô bé.

Lăng tắt tả đuổi theo . Anh giữ Ty thật chặt trong tay mình.

- Bình tĩnh lại bé Ty Hải Lăng, bạn của em đây.

Ty vẫn khóc nhưng không vùng vẫy nữa . Anh vuốt những sợi tóc rối bù bê bết cát và nước của Ty sang một bên.

Ty vẫn run bần bật :

- Em sợ lắm.

- Anh biết, anh biết. Hấn là người xấu, anh sẽ không tha cho hấn.

Ty tấm tức trên ngực Lăng :

- Hấn là bạn anh hai . Hấn tới nhà em uống rượu hoài.

Lăng trầm ngâm :

- Chính vì vậy nên hẳn biết em có một mình. Em không thể ở đây được nữa. Anh sẽ bảo dì Mí vào sống trong công trường.

Ty khổ sở :

- Mẹ không chịu đâu.

Lăng vỗ về :

- Sao lại không chịu . Chẳng lẽ mẹ nỡ để em một mình khi đã có chuyện không hay xảy ra.

Ty bứt rứt :

- Nói dễ gì mẹ tin, khi lúc nào mẹ cũng nghi em là " con khùng " .

- Mẹ em sẽ tin anh. Yên tâm đi.

Ngay lúc đó, Lăng nghe Cư gọi mình. Vừa quay lại, anh đã lãnh một cú đấm vào mặt trong tiếng hét thất thanh của Ty. Vừa đánh, Cư vừa rít lên :

- Đồ khốn nạn, mày đã làm gì con nhỏ.

Lăng không để bị đấm thêm cái nào nữa, anh chụp lấy tay Cư bẻ ngoặt ra sau, giọng ôn tồn :

- Cậu làm rồi.

Cư oằn người vì đau nhưng miệng vẫn oang oang :

- Tại sao con Ty mặc áo của mày ?

Lăng buông Cư ra rồi gằn giọng :

- Hừ, cậu đi mà hỏi thằng Quýt. Nếu tôi không tới kịp, chẳng biết giờ Ty ra thế nào nữa.

Cư sừng sốt :

- Nó dám à ? Đồ chó chết.

Lăng nói :

- Cậu và dì Mí không thể để Ty ở nhà một mình như vậy nữa . Chỗ này hẻo lánh quá, rất nguy hiểm cho cô bé.

Cư quắc mắt lên :

- Ai bảo nó đi lang thang làm gì.

Ty thút thít khóc :

- Em ở nhà nhưng bị anh Quýt rượt mới chạy ra đây . Em sợ lắm rồi, em đi theo mẹ với anh hai.

Cư gầm lên :

- Anh phải tìm thằng khốn ấy để tính sổ mới được.

Lăng ngăn lại :

- Không việc gì phải vội như vậy . Chuyện phải làm là lo cho Ty kia . Cô bé đang bị sốc.

Cư có vẻ dịu xuống, anh ta ngậm ngừng :

- Xin lỗi vì đã nghĩ xấu cậu ba.

Đến bên Ty, Cư vỗ về :

- Về nhà, có anh, không ai dám động vào em đâu.

Ty lắc đầu :

- Em muốn đến chỗ mẹ làm. Ở đó có nhiều người, em không thấy sợ.

Cư nói :

- Bọn trẻ ranh sẽ trêu em, anh không thích. Rồi sẽ có những chuyện rắc rối khác nữa . Hiểu không?

Ty ngơ ngác lắc đầu . Trong cái áo sơ mi rộng thùng thình của Lãng, cô y như đứa trẻ bé loét choắt. Rõ ràng đứa bé mỏng manh ấy đang cần sự chở che từ những người thật mạnh mẽ.

Cư hạ giọng :

- Anh đưa em về.

Ty nhìn Lãng :

- Anh Lãng cùng về em mới chịu.

Mặt Cư đanh lại :

- Không được, mẹ không thích người lạ vào nhà, em quên rồi sao ?

Ty cãi :

- Anh Lãng là chủ của mẹ, không phải là người lạ, mẹ sẽ rầy nếu anh không mời anh Lãng vào nhà.

Cư làm bầm :

- Hừm, lại lý sự . Không biết em... thần kinh ở chỗ nào mà làm điều thế.

Quay sang Lãng, Cư ậm ừ trong mồm :

- Nếu cậu rảnh, mời cậu vào nhà chơi.

Ty nói leo :

- Đương nhiên anh Lãng rảnh nên mới tới đây.

Lãng mỉm cười nhìn Ty. Trên gương mặt có chỗ bị sưng đỏ vì những cái tát độc ác của Quýt, Lãng bắt gặp sự trông chờ, hy vọng của Ty. Cô bé rất muốn anh tới nhà chơi, mà bản thân Lãng cũng muốn thế . Vậy thì tại sao anh lại có thể nhẫn tâm làm cô bé thất vọng nhỉ ?

Rất nhỏ nhẹ, Lãng nói :

- Tôi rảnh. Rất rảnh là đằng khác.

Ty cười :

- Vậy mình đi.

Dứt lời, cô xuýt xoa vì cười làm động tới chỗ bị đánh trên mặt lúc nãy.

Lãng cảm giác Cư rất thương Ty, song anh ta lại luôn tỏ vẻ dửng dưng, cộc lốc, để bây giờ thấy cô thân thiết với người khác, Cư lại khó chịu . Dường như Cư ghen tương thì phải . Anh trai ghen khi cô em gái có

bạn sao ? Điều này thật vô lý, nhưng thái độ của Cư rõ ràng là vậy. Tới nhà, Ty xuống bếp, củi lửa tắt ngấm, cô lom khom thối để mặc hai gã đàn ông với nhau . Vào buồng, Ty thay vội áo rồi mang ra đưa Lãng. Mặc lại áo của chính mình, anh chột ngây ngất vì mùi hương con gái len vào mũi.

Dịu dàng nhìn Ty, Lãng thật sự xúc động, một cảm giác lạ lùng mơ hồ nhoi trong tim anh. Cảm giác ấy anh chưa từng trải qua với bất kỳ ai, ngay cả với Minh Hân, cô gái anh đang yêu.

Cái nhìn của anh khiến Ty đỏ bừng mặt, cô vội bỏ xuống bếp khi Cư cúi kính nhắc :

- Coi chừng cơm khét đó.

Lãng nói :

- Coi bộ cậu khó khăn với cô bé quá.

Cư lạnh lùng :

- Tôi chỉ muốn tốt cho Ty.

- Muốn vậy chỉ có cách chữa bệnh cho cô bé . Hoặc ít ra cũng phải cho Ty gặp gỡ, trò chuyện với nhiều người để cô bé có cái nhìn rộng hơn về cuộc sống. Biết đâu chừng Ty sẽ bình phục. Theo tôi, Ty giống như bị quên sau một cú sốc lớn chớ cô bé không phải bị tâm thần.

Cư nhấn mạnh :

- Nó tâm thần hay không gia đình tôi biết, cậu không cần quan tâm.

Lãng nói :

- Nhưng thấy Ty vậy tôi xót lắm. Tôi tin nếu được chữa trị, Ty sẽ trở lại bình thường.

Cư làm thinh, những nhìn hai bàn tay ngọc ngọ đan vào nhau của anh ta, Lãng biết Cư đang suy nghĩ rất dữ.

Những gì Lãng nói là bình thường, sao Cư phải suy nghĩ kìa ?

Lãng bỗng hỏi :

- Tên thật của Ty là gì ?

Cư giật mình như đang say ngủ bị gọi dậy :

- Tôi không biết.

Rồi liên tức thời, Cư nói lại :

- Ty là Ty, chớ làm gì còn tên nào khác mà thật với giả.

Lãng chép miệng, anh vờ nói :

- Vậy mà Ty nói với tôi hồi đó Ty tên khác bây giờ, nhưng tên gì cô ấy không nhớ.

Cư bật cười khá gượng gạo :

- Nó muốn nói gì lại không được, những ai tin nó, chắc đầu óc họ cũng có vấn đề.

Lăng đâu phải là người dễ bị khiêu khích, anh thản nhiên :

- Đầu óc những người có vấn đề thường rất nguy hiểm. Họ hay tưởng tượng rồi suy diễn và thường khám phá nhiều chuyện bất ngờ nhờ bộ óc có vấn đề đó đấy.

Cư thách thức :

- Cậu nghĩ sẽ khám phá điều gì ở nhỏ Ty?

Lăng nhún vai :

- Những điều mà chính bản thân cô bé cũng không biết. Tôi muốn giúp Ty tìm lại chính con người thật của mình.

Cư có vẻ nao núng, song anh ta gạt ngang:

- Cậu sẽ tốn thời gian, công sức và sẽ gạt hái thất vọng.

Lăng bắt bẻ :

- Sao cậu lại khó chịu khi tôi làm điều tốt cho Ty?

Cư gằn:

- Vì chúng tôi không cần. Ty đang sống vui vẻ bên tôi . Con bé đang hạnh phúc thế còn gì ?

Lăng bất bình :

- Vui vẻ, hạnh phúc của một người không biết mình là ai ? Thật quá độc ác. Cậu không thấy sao ?

Cư gầm gừ :

- Cái số của nó như thế thì phải chịu . Cậu là chủ của má tôi, không có nghĩa cậu có quyền xen vào chuyện của gia đình tôi.

Ty từ bếp nói vọng lên :

- Anh hai đừng la lớn em sợ.

Hai gã đàn ông im lặng nhìn nhau . Trong tâm trí Lăng sự nghi ngờ về con người thật của Ty đang bùng lên dữ dội.

Rất tự nhiên Lăng nói :

- Tôi muốn đưa Ty đi dạo một vòng biển cho cô bé thoải mái sau cú sốc vừa rồi.

Cư đành giọng :

- Đã nói Ty không được phép lang thang cơ mà.

- Cô bé đi với tôi chứ không lang thang một mình. Tôi nghĩ mình có thể làm Ty phục hồi lại trí nhớ.

Cư cười khẩy :

- Cậu tưởng mình là bác sĩ tâm thần sao ?

Lăng ôn tồn :

- Nếu cần, tôi sẽ tìm cách đưa Ty về Sài Gòn chữa bệnh.

Cư ngắt ngang lời anh :

- Cám ơn anh. Tôi không tin vào những lời hứa hẹn. Bây giờ cậu về đi.

Lăng lắc đầu :

- Tôi muốn đưa Ty tới chỗ dì Mí.
- Ngay bây giờ à ?
- Đúng vậy, vì Ty muốn thế.

Cư cương quyết :

- Ở nhà vẫn an toàn hơn. Nó không quen chỗ đông người.

Lăng nói :

- Phải tập cho Ty quen, có vậy cô bé mới khá hơn được.

Cư có vẻ suy nghĩ . Một lát sau, anh ta nói :

- Cậu cứ ở đây trò chuyện với Ty, chớ đưa con bé ra Cầu Cảng, nhất định là không.

Dứt lời, Cư bỏ đi về phía biển. Lăng nhìn dáng vẻ thất thểu của anh ta và thấy khó hiểu.

Rõ ràng Cư không muốn Ty được điều trị để khỏi bệnh. Anh ta muốn em gái mình phải chìm đắm trong đám sương mù dày đặc của sự nhớ quên. Cư muốn Ty là một người không có ký ức, một ước muốn ích kỷ và độc ác.

Mắt Thuyền Xưa

Chương 8

Cuối cùng Ty cũng được đặt chân tới khu vực gọi là Cầu Cảng. Lăng đã đưa cô tới đây, hôm nay anh hai đi biển, Ty không lo bị mắng hay bị cấm đoán như lâu nay anh hai vẫn cấm. Cô ríu rít bên Lăng suốt đoạn biển từ nhà, lên những mỏm đá rồi tới tận nơi mà từ trước tới giờ cô chỉ được nhìn thấy từ trên cao.

Đọc đường, Lăng đặt biết bao nhiêu câu hỏi gọi cho Ty nhớ về Cầu Cảng, nhưng khổ sao cô không nhớ chút xíu nào về nơi này.

Giờ đây tới tận chỗ, nhìn tận mắt những ngôi nhà trước kia chỉ nhìn từ xa xa, Ty càng nhận ra một hiển nhiên: Cô chưa bao giờ đặt chân tới đây, nên không biết gì về Cầu Cảng, chớ không phải cô từng biết rồi quên như anh hai từng nói khi cô hỏi về nơi này.

Lăng nói :

- Mình vào quán ăn hủ tiếu nghe Ty?

Cô buột miệng :

- Em thích phở hơn.
- Anh cũng vậy, nhưng ở đây không có thịt bò nên làm gì có phở.

Ty nhíu mày :

- Đúng là lâu lắm rồi, em không được ăn phở . Mà sao lại không có thịt bò kia ? Chẳng lẽ bò ở xứ này đã chết hết vì bệnh bò điên?

Lăng kêu lên :

- Em cũng biết bệnh bò điên nữa à ?

Ty thần nhiên :

- Biết chứ, bắt nguồn từ nước Anh chứ gì ?

- Tại sao em biết?

- Em đọc báo, coi TV.

Lăng hỏi tới :

- Những thứ đó nhà em đâu có.

- Trước kia thì có đấy.

- Trước kia là hồi nào ? Lâu lắm chưa ?

Mặt Ty bức rứt :

- Em không biết.

Lăng trầm giọng :

- Ráng nhớ đi Ty. Em cần suy nghĩ xem tại sao ngày xưa em được đọc báo, coi TV, thậm chí ba mẹ em còn ngồi xe du lịch đời mới sang trọng để đến nhà hàng mà bây giờ gia đình em lại trôi dạt về đây, sống đời khổ cực thế này.

Ty lảng đi :

- Anh bảo vào quán ăn hủ tiếu, sao hỏi em nhiều vậy ?

Lăng mỉm cười :

- Thôi thì ăn hủ tiếu.

Vào quán mặt Lăng sa sầm xuống khi thấy Quýt và Hiền ngồi gần cửa sổ . Thấy hẳn, Ty co người lại nép vào anh, giọng lạc đi :

- Em ... em không ăn nữa đâu . Mình đi chỗ khác ...

Lăng nắm tay cô :

- Không có gì phải sợ đồ cặn bã ấy.

Bước ngang bàn, Hiền lên tiếng :

- Em giỏi thật đó Lăng, mới đó đã có người để bắt đi ăn, nhưng trông cô bé sao mà quê mùa quá . Chẳng lẽ em chán gái thị thành rồi ?

Lăng cố nén giận :

- Đây là Ty, con gái dì Mí.

Quýt chen vào :

- Một cô gái độc đáo nhất đảo này đó cậu hai.

Hiền soi mói nhìn Ty, khiến cô càng nép vào Lăng hơn. Cô ngờ ngợ như đã từng gặp gã đàn ông này.

Trong khi đó, Hiền cũng cố lục lợi trí nhớ của mình.

Anh ta lắm bả :

- Trông quen lắm, nhưng lý nào ...
Lăng kéo ghế cho Ty, cô đã bình tĩnh lại, nhưng tâm trí vẫn còn ...
bận rộn vì Quýt và Hiền. Hai người đàn ông đó vẫn đang nhìn cô trân
trối:

Cô thì thào vào tai Lăng:

- Ai vừa nói chuyện với anh vậy ?

Ty tròn xoe mắt :

- Anh cũng có anh hai sao?

- Anh ấy là chồng của chị anh.

Ty gật gù :

- Là anh rể, đúng không?

Lăng gật đầu, anh hỏi :

- Ty thích uống gì nào ? Ở đây chỉ có café và trà chanh nóng thôi.

- Thế nước đá họ chỉ để ướp cá thôi sao ?

Lăng cười :

- Chắc là vậy . Ty uống café nhé.

Cô bé gật đầu rồi lại thì thào :

- Sao anh hai quen với thằng cha Quýt? Hắn là người xấu mà.

Lăng âm ừ :

- Anh hai không biết hắn là người xấu.

- Vậy nguy hiểm quá.

Lăng nói :

- Ừ, nguy hiểm. Chính vì vậy, nên anh đã buộc hắn nghỉ việc

- Thật hả ?

- Thật.

Ty reo lên nho nhỏ :

- Đáng đời! Phải bữa nay có anh Cư ở nhà là hắn tới số . Mấy hôm
trước anh đi tìm nhưng hắn trốn đâu mất tiêu.

Lăng làm thinh, dù anh biết Quýt và Hiền vào đất liền chơi . Thành
phố mang tên biển ấy thiếu gì trò giải trí, chỉ cần một tiếng đồng hồ
theo tàu đánh cá, người ta đã bước qua một thế giới khác đầy ồn ào,
sôi động, bởi vậy, thanh niên trên đảo vẫn rủ nhau vào bờ Nhưng
một năm nữa thôi, hòn đảo này sẽ đổi khác, rồi người ta từ khắp
miền sẽ đổ về đây để tận hưởng cuộc sống giữa thiên nhiên tuyệt vời
. Chỉ nghĩ thế thôi Lăng cũng đã nghe hồn lảng lảng.

Bà chủ tiệm bê ra hai tô hủ tiếu to đùng. Lăng so đũa cho Ty. Hủ tiếu
ở đây thuộc dạng dở, nhưng cô ăn khá ngon lành. Nhìn cô bé, lòng
anh như có nỗi niềm rất lạ . Anh biết mình bị cuốn hút bởi sự hoang
dã của Ty. Cô bé khác hẳn Minh Hân từ cách ăn mặc xấu xí đến tội
ngiệp, tới cách nghĩ, cách nói ngớ như ngu ngơ nhưng lại chứa

đựng rất nhiều điều sâu sắc.

Ty càng khiến anh tò mò, anh càng bị cô bé mê hoặc về sự bí ẩn của bản thân.

Khuấy nhẹ ly café, Lãng nói :

- Em uống thử xem có ngon bằng những ly café từng uống hồi đó không?

Ty chớp mi, cô bưng ly nhấp một ngụm và bảo :

- Café ở đây có mùi đậu rang khét.

Lãng phì cười :

- Nhận xét chính xác.

Ty nhấp nhấp tiếp :

- Nhưng cũng ngon vì lâu lắm rồi em không được uống café.

- Trước kia em thường uống ở quán nào ?

- Dĩ nhiên là những quán có máy lạnh. Mà thôi, anh đừng hỏi nữa .

Em càng nói, người ta càng bảo em khùng.

Lãng động viên :

- Em cứ nói đi, anh tin em không khùng.

Ty chua chát :

- Nhưng trong mắt anh, em vẫn là người không bình thường. Mà không bình thường với khùng cũng tương tự chứ có gì khác.

Lãng nói :

- Em chỉ bị quên sau một cú sốc lớn. Dần dà em sẽ nhớ lại để biết mình thật sự là ai.

Ty mở to mắt :

- Là ai ?

Lãng làm thinh. Anh không thể nói điều anh nghi ngờ với Ty. Thật không gì khủng khiếp hơn khi nghe rằng mình không phải là mình, bố mẹ mình là ai khác chứ không phải người đang chung một mái nhà với mình.

Ty ngỡ ngác :

- Anh muốn nói gì em không hiểu ?

Lãng trầm giọng :

- Em đã quên trước kia em như thế nào . Em từng đọc báo, coi tivi ở đâu ... em quên tất cả những gì của em, liên quan tới em nên em không biết mình là ai.

Ty rầu rĩ :

- Nhớ lại đâu phải dễ . Em đã có quên nhiều lần, nhưng nhưc đầu ghê gớm lắm. Anh hai phải cho em uống thuốc hoài ấy chứ.

Lãng nhíu mày :

- Em uống thuốc gì vậy ?

- Anh hai bảo thuốc trị bệnh tâm thần.
- Ở đâu cậu ta có ?
- Anh hai mua ở Nha Trang. Anh hai nói không uống thuốc sẽ lên cơn điên, xé quần, xé áo, xấu hổ lắm. Em không biết mình có làm thế lần nào chưa, nhưng em sợ lắm.
Lăng chưa kịp nói lời nào để trấn an Ty, thì thấy Hiền đi tới . Anh ta thản nhiên ngồi xuống và nhìn Ty hết sức chăm chú, khiến cô đỏ ửng mặt mày.
Hiền nghiêm nghị :
- Tường Ái! Sao em lại ở đây ?
Ty giật mình, cô tròn xoe mắt nhìn Hiền rồi lặp lại :
- Tường Ái !
Lăng cũng bất ngờ khi nghe Hiền hỏi như vậy . Trước đây, Lăng đã từng nghe Ty gọi Tường Ái . Nếu Hiền biết cái tên này thì cho dù đó không phải Ty, Lăng vẫn hy vọng sẽ tìm ra sự thật về vấn đề anh đang nghi ngờ.
Hiền chắc giọng :
- Đúng em là Tường Ái rồi . Sao bây giờ em tàn tạ thế này ?
Ty quay sang nhìn Lăng :
- Anh hai của anh nói gì vậy ? Tường Ái là ai vậy ?
Lăng biết chưa thể nào làm sáng rõ những điều anh thắc mắc lâu nay ngay đây, nên anh liền nói :
- Em đã nói đây là Ty, con gái của dì Mí mà.
Hiền khẳng định :
- Bà ấy chỉ có một cô con gái đã chết rồi.
- Sao anh biết?
- Thăng Quýt nói.
Lăng gạt ngang :
- Đó là thằng khốn, chắc gì nó nói đúng.
Kéo tay Ty đứng dậy anh bảo :
- Mình đi.
Quay sang Hiền, Lăng nói nhỏ :
- Anh trả tiền cho em luôn nhé.
Hiền nhún vai :
- Được thôi, nhưng mà ...
Lăng vội vã :
- Chúng ta sẽ đề cập tới chuyện này sau
Vừa ra khỏi quán, Ty đã hỏi :
- Anh hai nói gì vậy ?
Lăng giải thích :

- Anh Hiền bảo em rất giống một người quen của anh Chắc ảnh làm quá.

Ty buột miệng :

- Nhưng em thấy anh hai Hiền trông quen lắm. Nhất định em đã gặp rồi.

Lăng cố tình nhấn mạnh :

- Không , em chưa bao giờ gặp anh Hiền, vì đây là lần đầu ảnh ra đảo mà.

Ty nhúu mày rồi im lặng. Lăng biết mình vừa đánh động vào hồi ức của Ty bằng cách nói ngược.

Lăng chép miệng :

- Không biết Tường Ái là ai, mà ảnh bảo em đúng là cô tạ Lạ thật đấy.

Hai người vào nhà bếp của công trường. Bà Mí hốt hoảng khi nghe Ty gọi.

Buồng cái rổ đựng đầu hành xuống, bà tê tái chạy đến.

- Trời ơi, sao lại ra đây ?

Ty cười như không hề biết mẹ mình đang bực :

- Anh Lăng đưa con ra Cầu Cảng cho biết. Ở nhà một mình con vừa buồn vừa sợ ...

Liếc về phía Lăng, bà Mí nhăn nhó :

- Trời ơi! Thật là phiền cậu quá.

Lăng nhỏ nhẹ :

- Có gì đâu mà phiền. Tôi không an tâm khi biết chỉ mỗi mình Ty ở nhà . Từ giờ trở đi, dì và cô bé sẽ nghỉ lại đây . Vẫn còn một phòng trống dành cho hai người.

Bà Mí xoa hai tay vào nhau :

- Thằng Cư không chịu đâu cậu Ba.

Lăng nói :

- Dì phải thuyết phục cho cậu ấy chịu chớ. Từ đây về nhà đâu có gần. Nơi đó quá hẻo lánh, chẳng lẽ Cư muốn có chuyện như vừa rồi sẽ xảy đến với Ty lần nữa sao ?

Bà Mí nuốt nước bọt :

- Ở đây ồn ào, thợ thầy đông đúc, sợ con Ty không quen.

- Rồi cô bé sẽ quen. Tôi tin môi trường sẽ làm Ty nhớ lại quá khứ.

Lăng vừa nói vừa nhìn bà Mí. Anh đọc được sự lo lắng trong mắt bà tạ Cũng như con trai mình, bà Mí cũng muốn Ty là người không có ký ức.

Anh hỏi gặng :

- Bộ dì không muốn bé Ty trở lại bình thường như xưa sao ?

Bà Mí gượng gạo :

- Sao cậu lại hỏi vậy ? Tôi chỉ sợ con nhỏ bị trêu chọc hoặc bị ai dắt đi mất thôi.

Lặng lẽ đầu :

- Cô bé không khờ đến mức độ ấy đâu . Ty chỉ bị mất trí chớ không bị mất trí khôn. Tôi và dì phải làm Ty nhớ lại . Dì đồng ý chứ ?

Bà Mí không có gì phản khởi :

- Vâng, nhưng chắc không được. Con tội bị hành, bị nhập ma.

- Vớ vẩn. Chính vì tin như vậy, nên dì và Cụ cứ bỏ mặc cô bé . Như thế là độc ác.

Đốt điều thuốc, Lặng rít một hơi thật dài . Anh lấy trong túi ra một mớ tiền rồi đưa bà Mí.

- Một lát dì dắt Ty đi sắm sửa . Cô bé cần được tươm tất một chút.

Bà Mí gật đầu . Nhìn bà lạch cạch lê tấm thân thừa mỡ đi, Lặng chột ái ngại . Anh không thể tìm thấy chút đường nét nào của bà qua gương mặt như tranh vẽ của Ty, thì làm sao tin bà là mẹ cô bé được.

Tới bên Ty, Lặng nói :

- Em ở đây với mẹ . Anh phải làm việc, một là gặp lại nhé bé con.

Cô gật đầu . Lặng bước vào văn phòng và chờ . Khoảng nửa tiếng sau, Hiền mới về tới :

Buông mình xuống ghế, Hiền hỏi :

- Con nhỏ đâu ?

Lặng phà khói thuốc mù mịt :

- Ở dưới nhà ăn. Anh từng gặp Ty à ?

Hiền rờ cằm :

- Tôi từng biết một con bé tên Tường Ái, giống y như con nhỏ từng này.

Lặng háp tấp :

- Thế ... Tường Ái đó ở đây, làm gì ?

Hiền lim dim mắt :

- Hình như cậu quan tâm quá mức đến con bé Ty Sao thế nhỉ ?

Lặng bập mạnh vào điều thuốc. Anh ghét cay ghét đắng cách hỏi kéo dài giọng của Hiền, nhưng bây giờ Lặng cần thông tin từ anh ta, phải hạ mình một chút vậy.

Lặng xoa cằm :

- Biết đâu chừng Ty lại là Tường Ái mà anh từng gặp.

Hiền hỏi :

- Sao cậu lại nghĩ như vậy ?

Lặng ngập ngừng :

- Đã có một lần tôi nghe Ty nói đến cái tên đó . Hôm ấy con bé đang

ở trạng thái bất thường. Ty chạy dọc bờ biển, không ngớt gọi vang tên Tường Ái, gọi đến lúc ngất đi mới thôi.

- Thăng Quýt bảo với tôi, Ty chưa chắc là con gái của bà Mí. Gia đình họ mời về đảo này chừng nửa năm nay, nên chả ai biết gì nhiều về họ ngoài việc chồng bà Mí và một cô con gái đã bị chết vì trận bão năm ngoái.

Lăng tỏ vẻ khó chịu khi nghe nhắc tới Quýt. Anh bảo :

- Quýt là đứa chẳng ra gì, sao anh lại giao du với nó nhỉ ?

Hiển rung đùi :

- Kể nào có tật là hay có tài . Cậu không thích, không sử dụng nó vì cậu nhìn vào cái tật háo sắc của nó . Riêng tôi lại nhìn vào cái tài ...

Lăng cười khẩy :

- Ngoài tài ăn nhậu, chơi bời ra, nó mà tài gì ...

- Nó là thổ địa ở đây, không sử dụng nó thì phí quá . Chả phải chính nó giới thiệu thằng Cư, bà Mí cho mình là gì ? Vừa rồi cũng chính nó cung cấp thông tin về con nhỏ Ty đó thôi . Mà chả lẽ con tửng ấy lại là Tường Ái ?

Lăng nhắc lại câu mình hỏi lúc nãy :

- Tường Ái là ai ? Có bao giờ Ty là chị hay em của cô ta không?

Hiển gật gù :

- Có thể lắm chứ . Khá lâu rồi, tôi không gặp Tường Ái, nên không dám khẳng định đây là người giống người hay chính là Ái.

Ngập ngừng một chút, Hiển kể :

- Hồi còn là sinh viên, tôi có dạy kèm cho một cô bé, con gái một gia đình giàu có tên Tường Ái . Nếu tính ra tới giờ, Ái cũng trạc tuổi nhỏ Ty. Ba Ái là tổng giám đốc một công ty xây dựng lớn. Vợ Ông ta vừa chết cách đây một năm vì bệnh. Với ông Dụng, Tường Ái là thứ quý giá nhất, xung quanh con bé lúc nào cũng có người phục dịch.

Đường như Ái chưa bao giờ ra đường một mình thì không lý nào Ái lại lưu lạc ở xứ này, đã vậy còn bị mất trí nữa.

- Anh có thể liên hệ với gia đình để dò hỏi mà – Lăng nói.

- Đương nhiên rồi, nhưng tôi sẽ bắt đầu thế nào đây, khi chuyện này chả liên quan tới tôi ? Hỏi thăm con gái rượu thuộc dạng phòng khuê, kín cổng cao tường của một V.I.P đồng nghĩa với vuốt râu hùm đó.

Lăng nhìn Hiển :

- Làm gì nghiêm trọng dữ vậy ? Anh là người uy tín thì ngại gì một cuộc thăm viếng xã giao ?

Mặt Hiển có vẻ sượng khi Lăng nói thế . Anh ta bảo :

- Ông Dụng là người ngạo mạn, phách lối, quyền hành. Muốn tiếp xúc với ông ta không phải dễ, bởi vậy tôi chả muốn hạ mình vì một

nghi ngờ vợ vẫn.

Lăng xua tay :

- Chuyện này không vợ vẫn chút nào.

Hiển nhún vai:

- Vậy cậu đi mà hỏi ông Dụng làm giám đốc công ty Hữu Dụng.

Lăng buột miệng :

- Vừa rồi có đấu thầu xây dựng khu du lịch của mình, nhưng không trúng vì giá cao ?

Hiển gật đầu :

- Đúng vậy . Tay đại diện cho công ty Hữu Dụng là một gã lọc lõi, hấn chả ư gì tôi, cậu có giao tiếp, cũng đừng nói tới tôi.

Lăng nói :

- Tôi đâu phải trẻ lên ba . Anh không cần nhắc.

Hiển uể oải đứng lên :

- Mà sao cậu lại vấp vào chuyện này nhỉ ? Minh Hân biết thì phiền phức lắm.

- Tôi làm chuyện gì cũng quang minh chính đại, tôi không sợ phiền phức.

Lấy cái nón bảo hộ chụp lên đầu, Lăng bước ra ngoài . Anh không thể ngồi trong mát khi công trình của gia đình anh đang được xây dựng đằng kia.

Nắng, gió và mùi mặn nồng đặc trưng của biển như phả hết vào ngực Lăng. Bỗng dưng anh thấy mình như có duyên có nợ với vùng đất này từ đời kiếp nào.

Mắt Thuyền Xưa

Chương 9

Đình cúi kính nhắc điện thoại . Anh nói như gằm vào ống nghe :

- Alô.

Giọng Minh Hân cười khúc khích :

- Em đây . Anh làm gì khiếp vậy ?

Gương mặt Đình gian ra, anh giả la?

- Anh đang bực, cứ tưởng là ai chớ không nghĩ là em.

- Ai là ai khiến anh bực?

- Chậc! Thì ông bác của anh chớ ai ,

- Anh dám bực ông à ? Gan thiệt đó.

Đình huỳnh hoang :

- Gan chớ sao không. Tủy của ông anh nắm trong tay mà.

Minh Hân lại cười :

- Cha! Oai ghê! Đình vuốt râu hùm à? Em nghe nói trong giới làm ăn, bác anh dữ dần lắm, làm sao ông để lộ tủy cho anh nắm chứ.

Đình nhíu mày, anh nói hơi nhiều rồi, " điều chỉnh " lại mồm mép là vừa.

Đình cười khế :

- Anh bốc một chút với em cho vui thôi . Chớ đừng lạ , làm sao anh dám vuốt râu hùm. Mà em điện cho anh chi vậy?

Giọng Minh Hân dài ra nũng nịu:

- Nhớ, gọi thăm hồng được sao ?

Đình khô khan:

- Anh không thích làm vật thể thân đầu . Em nên điện thăm anh chàng Lãng, hắn đang héo hon vì nhớ em kia kìa.

Minh Hân ồm ờ :

- Lãng có phần của Lãng, anh có phần của anh, tối nay em muốn đi nhảy với anh.

Đình ậm ừ :

- Chắc không được quá.

- Lý do ?

- Anh và bác sẽ bay ra Đà Nẵng vào chiều nay.

Minh Hân kêu lên :

- Anh không đi không được à ?

- Chuyện làm ăn, anh là trợ lý kiêm đại diện công ty làm sao ở nhà được.

Minh Hân chép miệng :

- Chán, sao em toàn gặp những người đàn ông đam mê công việc.

Đình lạnh lùng :

- Xin lỗi anh không nằm trong " những người đàn ông đam mê công việc " của em.

Minh Hân phá ra cười :

- Ghen hả ? Anh là người đàn ông đam mê công việc của riêng em thôi . Chịu chưa ?

Đình nghiêm giọng :

- Có lẽ đã đến lúc chúng ta chấm dứt cuộc chơi này rồi . Anh muốn em có sự lựa chọn để trả lời dứt khoát , anh hay Lãng.

Hân im lặng một lúc rồi nói :

- Nếu tối nay anh ở lại với em thay vì bay ra Đà Nẵng. Anh sẽ là của em. Hãy suy nghĩ cho kỹ . Em sẽ chờ anh đến mười hai giờ đêm.

Qua giờ đó, coi như xong.

Đình chưa nói câu nào, Minh Hân đã cúp máy . Anh mím môi chữi đồng vì thói chảnh chọe của cô . Minh Hân thừa biết anh không dám bỏ bê công việc nên mới đưa ra yêu sách như thế thay vì nói thẳng rằng cô ta chọn Lãng chứ không chọn anh.

Mà sự lựa chọn đó gần như là một đương nhiên rồi . So với Lãng, Đình đâu bằng. Anh chỉ làm ăn công cho ông bác ruột, trong khi Lãng là con trai một giám đốc công ty du lịch. Có phần đấu cở nào, Đình cũng không theo kịp Lãng.

Có thể trong tình yêu, mỗi so sánh đều khập khểnh, nhưng liệu Minh Hân có yêu anh không, hay với cô, anh chỉ là một bạn nhây ăn ý ở các vũ trường?

Đình bực bội đi loanh quanh trong phòng. Anh không muốn, nhưng mỗi khi nghĩ tới Lãng, Đình đều khó chịu . Mặc cảm hơn thua cứ lớn dần mỗi khi đi chơi với Minh Hân. Nếu Minh Hân thật sự yêu Đình, anh có thể đổi đời nhờ lấy vợ giàu ...

Cửa phòng bật mở . Ông Dụng bước vào, giọng xúc động.

- Có người thấy Ái ở Vũng Tàu, bác phải ra đó ngay.

- Thế còn việc đi Đà Nẵng à ?

- Con điện thoại khát họ tuần sau . À! Con trả vé máy bay nữa nhé.

Đình ngập ngừng :

- Bác đi Vũng Tàu một mình sao?

- Ờ, con ở nhà trực văn phòng, giải quyết công việc hộ bác.

Đình như mở cờ trong bụng. Anh nghĩ tới cuộc hẹn tối nay với Minh Hân và thấy cơ hội đã đến với mình. Tất cả cũng nhờ con nhỏ Ái . Từ lúc nó bỏ nhà đi bụi tới nay, Đình đã kiếm được khá nhiều nhờ sự lợi lỏng trong công việc của bác Dụng. Ông lo tìm cô con gái rượu, giao việc thì công một số công trình lớn cho anh quản lý . Thế là ... Đình đã " rút ruột " những công trình này một cách khéo léo và còn lâu ông bác ruột mới biết chuyện này.

Đình hỏi :

- Nhỏ Ái làm gì ở Vũng Tàu? Bác biết không?

Mặt nhăn nhúm đầy khốn khổ, ông Dụng nói như rên :

- Bác không hỏi . Bác không dám hỏi.

Ông thở dài sườn sượt :

- Tất cả cũng tại bác.

Đình lắc đầu :

- Bác đừng tự trách mình. Tại Ái lý tưởng quá, nó quen sống trong tháp ngà, không hiểu chuyện đời, nên nghĩ những gì nó nhìn thấy là xấu . Từ ngày bác gái mất, Ái đã dồn hết tình thương cho bác. Ái yêu

quý bác một cách kỳ lạ và đã quen nghĩ về bác như một thần tượng với phẩm chất siêu việt ...

Ông Dụng khoát tay :

- Đừng nói nữa . Chỉ vái sao tìm được nó.

Đình im lặng. Anh đã nghe lời van vái này rất nhiều lần. Ông Dụng không dám đăng báo tin con vì danh giá của gia đình. Ông thuê người truy lùng con bé khắp nơi . Tiền bạc tốn cùng bọn, tin tức vẫn đưa về hoài để thỉnh thoảng ông đôn đáo chạy đến những chỗ " người ta trông thấy Tường Ái " rồi thất vọng.

Với nhiều người quen, ông Dụng và Đình vẫn rao lên rằng Tường Ái đang du học ở Úc. Dĩ nhiên thiên hạ tin rần rần vì Ái ngoan hiền, gia đình giàu có, đi du học chỉ là chuyện nhỏ.

Nhìn đồng hồ, ông Dụng nói :

- Thôi bác đi đây.

Đình nói, nhưng không tin vào lời của mình :

- Vâng, cháu cũng vái sao lần này tìm được Ái.

Đợi ông Dụng đi xong, Đình khoán khoái buông mình xuống chiếc ghế xoay . Anh không muốn bác Dụng tìm ra Tường Ái, anh muốn ông lúc nào cũng hoang mang, lo lắng cho con gái. Anh muốn ông không thể chuyên tâm vào công việc như trước kia . Có như vậy, Đình mới mặc sức thao túng. Anh đang thêm có nhiều tiền, lúc nào anh cũng cần nhiều tiền.

Điện thoại reo, Đình nhấc máy . Giọng mẹ anh nheo nhéo :

- Sao giờ này vẫn chưa về sửa soạn để đi ?

Đình cộc lốc :

- Không đi nữa.

- Sao thế ?

- Ông ra Vũng Tàu tìm con Ái rồi.

- Chậc! Rõ là vô phúc. Có nhà có cửa không ở mà lại đi bụi đời . Nó có về cũng hư hỏng rồi, chỉ khổ bác mà ...

Đình ngắt lời bà :

- Thôi nhé . Con không về, đừng chờ cơm.

Không đợi mẹ hỏi " mà đi đâu " , Đình đã gác máy . Anh xoa cằm tưởng tượng đến cuộc gặp tối nay với Minh Hân.

Chuông điện thoại lại reo . Đình cúi kính quát :

- Alô.

Một giọng đàn ông mạnh mẽ vang lên :

- Cho tôi gặp giám đốc Dụng.

- Ông ấy không có ở văn phòng. Anh cần gì cứ nhắn lại.

Giọng anh ta ngập ngừng :

- Cũng không có gì quan trọng. Tôi là sinh viên dạy kèm Tường Ái trước đây . Lâu quá không gặp ông giám đốc và Ái nên gọi điện thăm viếng vậy mà. Chẳng hay Ái bây giờ đang ở đâu ?

Đình nói rất tỉnh :

- Tường Ái đang du học ở Úc.

- Vậy à ? Tôi rất vui khi nghe tin này . Nhưng tôi được gặp bác Dụng thì hay quá.

Đình khinh khỉnh :

- Xin lỗi, bác tôi bận lắm. Vớ lại, nhỏ Ái có thiếu gì gia sư dạy kèm. Dẫu nói tên, bác tôi cũng chẳng nhớ anh là ai, gặp bác chi thêm phiền. Thời gian của bác Dụng là vàng bạc đúng nghĩa đấy.

Người đàn ông cười nhẹ trong ống nghe :

- Thế Tường Ái đối với giám đốc Dụng là gì ? Có phải hơn cả vàng bạc không?

Đình chợt khựng lại, anh nhận ra trong cách nói của gã này có vấn đề.

Giọng gã chợt trầm xuống :

- Anh cho biết Tường Ái đang ở Úc, nhưng khoảng thời gian gần đây tôi lại gặp con bé ở biển, trông khác thường lắm.

Đình buột miệng :

- Chẳng qua người giống người . Chớ nếu còn ở Việt Nam, Ái cũng chẳng bao giờ ra biển một mình mà không có người thân đi theo.

- Tôi từng dạy kèm Ái tại nhà nên tôi biết con bé được bảo vệ thế nào . Cô gái tôi gặp cũng không nhận mình là Ái, nhưng tôi dám chắc đó là bản sao nguyên mẫu của Tường Ái.

- Anh có ý gì khi nói thế ?

- Không có ý gì hết ngoài việc thăm hỏi . Rất tiếc là không gặp ông Dụng lẫn Ái . Tôi ngừng vậy.

Đình giữ máy định hỏi thêm đôi điều, nhưng không kịp. Cú điện thoại bất ngờ đã khiến anh suy nghĩ . Theo như cách nói của gã ... cựu gia sư này, đích thị gã đã gặp Tường Ái, nhưng con nhỏ đã lờ gã. Chính vì vậy gã mới điện thoại tới để thăm dò.

Chẳng hiểu Ái đang làm gì ở biển? Hừ! Dầu sao nó cũng còn biết giữ sĩ diện khi không nhận mình tên Tường Ái.

Nhớ tới gương mặt thánh thiện của con bé, lòng Đình chợt dấy lên niềm ân hận. Nhưng nếu anh không " đạo diễn " tất cả mọi thứ thì làm sao được thoải mái như hôm nay . Có thể Đình quá độc ác, nhưng anh ghét vẻ trong sáng của nó . Tường Ái cần hiểu thêm một chút về cuộc đời, để nhìn rõ hơn về ba mình. Ông ta không phải một thần tượng sống với những chuẩn mực đạo đức để Ái tôn thờ mù

quáng như lâu nay nó vẫn tôn thờ.

Ai nào ngờ phản ứng của Tường Ái mới khủng khiếp làm sao ? Ái đúng là một đứa hơi kỳ cục. Nó vừa ngoan hiền vừa cực kỳ bướng bỉnh. Thần tượng của nó sụp đổ, nó bị kích động mãnh liệt. Thay vì quay vào ngôi nhà ấm cúng, hạnh phúc của hai bố con, nó đã lao thẳng ra đường, hai tay không có một thứ gì tùy thân. Kể từ hôm đó, Tường Ái mất tích. Bác Dụng gần như chết vì sự mất tích của cô con gái duy nhất. Ông chỉ lo mỗi việc tìm con, bao trọng trách khác ông giao cho Đình. Dĩ nhiên anh không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này.

Cô công chúa suốt ngày chỉ trong lầu son gác tía ấy sẽ sống ra sao khi bị ném vào cuộc đời nháp nhúa này nhỉ ?

Đình nuốt tiếng thờ dài . Dầu gì anh và Ái cùng máu mủ ruột rà, anh ham kiếm lời thật, nhưng đâu muốn Ái khổ như thế . Có điều bây giờ nó đã " vào đời " rồi, nếu bác Dụng mang Ái về nhà, nó cũng quậy, cúngh phá . Thôi cứ để nó tiếp tục " bụi ", bác Dụng tiếp tục khổ sở và Đình sẽ " hưởng lộc " như dạo này anh vẫn hưởng. Ồi dào! Suy đi nghĩ lại, Đình vẫn không muốn bác Dụng tìm được Tường Ái . Anh đúng là đồ khốn phải không? Bỗng dưng Đình cười khan. Anh lẩm cẩm mất rồi, khi cứ suy nghĩ quẩn quanh.

Suy cho cùng, anh không trách nhiệm gì về Ái bỏ nhà đi hoang hết. Tại sao anh không được quyền hưởng những gì mà cơ hội đã dành cho mình?

Nhìn đồng hồ, Đình đứng dậy . Anh sẽ vào một quán cao cấp nào đấy ăn vài món bổ dưỡng theo kiểu Tàu để lấy sức đêm này đi nhảy với Minh Hân. Mặc kệ ngày mai có Tường Ái hay không có Tường Ái về trong ngôi nhà đẹp lộng lẫy như cung điện đó.

Mắt Thuyền Xưa

Chương 10

Cuối cùng Ty cũng được ở lại Cầu Cảng với bà Mí. Cô đã không dẫn được mừng rỡ để nhảy cẫng lên như con nít khi anh Cư phải chiều ý mẹ và cô, dù chiều trong hạm hực và miễn cưỡng.

Ở đây mới vui làm sao! Vui nhất là Ty được gặp Lăng thường xuyên, được trò chuyện với anh hàng ngày và được nghe Lăng khen sự hiểu biết khác thường của Ty về nhiều mặt.

Lăng bảo rằng, anh phải làm sao giúp Ty phục hồi lại trí nhớ để cô biết mình là ai trong cõi đời này.

Lăng mới buồn cười thế nào ấy . Chẳng lẽ bây giờ Ty đang không biết mình là ai trong cõi đời này ?

- Ty ...

- Dạ.

Cô giật bắn người khi nghe Cư gọi mình. Anh làm gì :

- Em ngồi đây ngóng ai vậy?

Ty đáp ứng :

- Em nhìn biển chớ ngóng ai ?

- Hừ, giỏi thật. Bữa nay em biết cả nói dối đấy.

Tránh cái nhìn soi mói của Cư, Ty tiếp tục nhìn ra biển, nơi những con hải âu đang chao liệng với sóng bạc đầu.

Hôm nay biển động, Cư không ra khơi . Anh ở nhà và canh chừng Ty như canh tù. Cư nói thẳng rằng, anh cấm cô giao du với Lăng, cả cậu hai Hiền cũng thế . Anh đồng ý để mẹ và Ty ở đây vì mùa giông bão đã tới, hai người ở đây sẽ an toàn hơn trong căn nhà lá tuềnh toàng ven bờ. Nhưng không có nghĩa anh thả lỏng cô bé để cô quen người này, người nọ . Nếu Ty cãi lời, thì sẽ được về nhà cũ.

Ôi chao! Sao Ty ghét cái quyền huynh thế phụ của anh Cư đến thế chứ . Anh cứ tưởng mình là ông trời con quyền hành không bằng.

Anh Cư khiến cô nhớ tới một ai đó . Người này dường như rất thân thiết với Ty, nhưng không phải anh Cư, cũng không phải là ba.

Bỗng dựng tim cô nhói lên đau buốt khi nhớ tới ba . Tối hôm kia, cô mơ thấy ông. Trong mơ, ông gọi cô rất to và rất lâu nhưng Ty không thể trả lời, dù Ty rất muốn.

Sáng ngủ dậy, Ty kể cho mẹ nghe, bà bảo Ty khôn hồn mới không trả lời, người chết rồi sẽ bắt mạng theo những người nào bị gọi mà trả lời.

Cô không tin những lời của mẹ nên kể cho Lăng nghe rồi hai đứa cùng cười.

Giọng Cư chột hết sức dịu dàng :

- Ty nè, em biết ai thương em nhất trên đời này không?

Ty nhìn Cư ngạc nhiên, cô không hiểu sao ông anh khô cứng như đá tảng của mình hôm nay lại hỏi một câu hỏi ướm át như vậy.

Chớp mắt Ty nói :

- Thì mẹ và anh chớ ai.

Cư âm ừ :

- Biết thế sao còn làm mẹ và anh buồn?

- Em làm anh và mẹ buồn hồi nào ?

Cư nói một mạch :

- Nghe lời người dưng hơn người nhà, xem anh và mẹ chả ra gì cả, bảo sao không buồn được.

Ty gân cổ lên :

- Anh Lãng đúng khi bảo mẹ và em ở lại đây, với lại anh cũng đồng ý rồi, tự nhiên bây giờ lại trách móc.

Cư đánh mặt:

- Anh chỉ muốn để em ở chỗ nào thật vắng người . Anh không muốn bọn con trai nhìn như lột trần em, càng ghét cậu ba Lãng vì em thích cậu ta.

Mặt Ty đỏ bừng lên vì xấu hổ, cô áp úng :

- Anh nói bậy.

Cư cười khẩy :

- Lãng vừa lên tàu về Nha Trang hôm qua, hôm nay em đã ra đây ngồi ngóng. Anh không nói bậy chứ ?

Ty bướng bỉnh :

- Em có ngóng cũng không liên quan tới anh. Chẳng lẽ em không được quyền trông đợi một người nào đó à ?

Cư nghiêng răng:

- Hấn ta không phải dành cho em. Hãy nhìn lại bản thân đi . Em khùng cũng vừa vừa thôi . Lãng có vợ sắp cưới rồi, anh ta chỉ thương hại em, hiểu chưa ?

Ty nhìn Cư trân trối, rất chậm rãi cô bảo :

- Em hiểu, anh không cần lo cho em.

- Hừ, anh có thể không lo được sao ? Em khờ khạo, ngu ngơ như vậy, để gì không bị dụ vì cái mã công tử đẹp trai mồm mép trơn tuột của hắn.

Ty ôm đầu :

- Trời ơi! Làm ơn để em yên. Đầu em sắp nổ tung lên rồi nè.

- Nổ cho nổ luôn. Biết đâu em sẽ khôn hồn tỉnh vía ra. Chúng ta còn một căn nhà ở Nha Trang, anh sẽ sửa nó lại rồi đưa mẹ và em về ở.

- Em không thích.

Mặt Cư sa sầm xuống :

- Đó mới chính là nhà của mình. Thích hay không người ta cũng phải về nhà.

Đầu Ty như bị căng ra . Cô chưa bao giờ nghe nói hay nhớ tới căn nhà nào khác cái chòi xác xơ ngoài biển.

Trong thâm tâm, Ty không có chút ký ức, kỷ niệm nào về nó để có ý quay về.

Giọng Cư lại chát chúa xoáy vào đầu Ty :

- Anh đã quyết định rồi . Em không muốn cũng không được. Chúng ta sẽ sống hạnh phúc trong nhà mình.

Ty đứng bật dậy :

- Đó không phải nhà em. Em nhớ rồi ...

Cư có vẻ hốt hoảng :

- Em nhớ chuyện gì ?

Giọng Ty lạc đi vì xúc động:

- Nhà em màu xanh da trời với những khung cửa màu trắng có mái vòm cong rất dễ thương. Dưới bậc cửa lúc nào cũng có những chậu hoa hồng ngát hương. Nhà em không ở Nha Trang ...

Cư ngắt ngang lời cô :

- Lại tới cơn rồi, phải uống thuốc thôi.

Ty vẫn tiếp tục nói như một kẻ lên đồng :

- Từ vườn bước lên nhà phải leo lên ba bậc tam cấp, đi dọc một hành lang dài với nhiều chậu xương rồng bé tẹo lỏm chớm gai nhọn.

Cư giữ chặt hai vai cô rồi lắc mạnh :

- Im đi, đó không phải nhà chúng ta.

Ty khựng lại vì Cư quát quá lớn. Những hình ảnh vừa hiện ra trong đầu cô chợt biến mất để lại một khoảng đen thăm thẳm sâu hút. Cô ngơ ngác nhìn Cư và hoàn toàn không nhớ vừa rồi mình đã nói gì. Cư lôi Ty đi phăng phăng và cô cũng không còn hơi sức để kháng cự . Người cô mơ hồ trôi nổi giữa một không gian dày đặc sương mù. Cô muốn đi xuyên qua màn sương ấy, nhưng Cư giữ cô chặt quá, Ty không sao cựa quậy được.

Đẩy cô vào phòng, đóng cửa lại, Cư hấp tấp lấy trong hộc bàn ra một hộp nhỏ.

Đưa cho Ty một viên thuốc bé xíu màu hồng, Cư ra lệnh :

- Uống đi.

Ty bỏ viên thuốc vào miệng nuốt một mạch mách mót. Cư mang nước đến tận nơi cho cô uống rồi hất hàm.

- Ngủ đi.

Ty lắc đầu :

- Em không muốn ngủ.

Mặt Cư nhíu lại :

- Em muốn chạy ra đường vừa múa vừa la phải không? Hừ! Ở đây đông người, họ thích xem em xé quần xé áo lắm đó.

Ty khổ sở bật khóc :

- Em chưa làm như vậy bao giờ.

Cư cao giọng:

- Ai bảo là chưa ? Nếu chưa sao em toàn mặc quần áo của mẹ ? Ty cắn môi làm thinh. Cô khùng, làm sao đủ ... trí khôn để đối đáp. Có nói thế nào cô vẫn thua . Chỉ có Lăng khen cô có kiến thức rộng, nói năng sâu sắc thôi . Nhớ tới anh, Ty đau đớn quá vì những lời anh Cư nói lúc nãy.

Lăng không dành cho cô Anh sắp có vợ và chỉ thương hại Ty. Điều đó có nghĩa là ngoài Ty ra, Lăng có một cô gái khác. Cô ta quán quýt bên anh.

Chỉ nghĩ thế thôi, Ty đã thấy ngộp thở . Cô mệt nhọc ngồi xuống. Cảm giác nặng nề đè trên ngực Ty. Lần đầu tiên ngoài việc mong ngóng Lăng ra, cô biết buồn, một nỗi buồn không tên thắm đẫm nhớ mong và cả yêu thương vây tròn quanh cô . Ty bàng hoàng nhận ra trên đời này chỉ có Lăng mới hiểu và chia sẻ những gì đang diễn ra trong tâm hồn đầy biến động của Ty, dù anh không phải họ hàng thân thích gì với cô . Nếu không có anh, Ty sẽ buồn đến chết mất, nhưng khổ sao Lăng không phải của cô . Nước mắt Ty đã rơi xuống. Cư thờ dài . Anh vụng về đưa tay chạm gò má mịn màng của cô, nhưng Ty gạt tay anh ra, rồi quay mặt đi.

Cư tức tối :

- Anh không được quyền chăm sóc em à?

Ty làm thinh, cô nhìn ra cửa sổ để mong thấy màu xanh của biển, nhưng căn nhà nhỏ khuất trong góc này không thể thấy biển. Mắt trĩu nặng, cô gắng gượng nhưng cơn buồn ngủ vẫn áp tới.

Như người vô hồn, cô đi về phía góc phòng nơi kê cái giường cá nhân và nằm xuống. Cư bước đến bên, anh say sưa nhìn. Ty mơ màng cho chưa ngủ hẳn. Gương mặt như đang chìm đắm của cô mới thu hút làm sao . Cư nhìn không chớp mắt bờ mi dài, đôi môi nũng nịu và làn da rám hồng của Ty.

Thật lòng mà nói, đây là cô gái đẹp nhất Cư được biết. Lâu nay, Cư quen nếp nghĩ Ty ngoan như con búp bê của riêng mình. Có Ty, ngôi nhà xơ xác của mẹ con Cư như bừng sáng. Nỗi buồn mất mát chồng và cô con gái vào mùa giông bão năm nào như dịu xuống với mẹ .

Riêng với Cư, anh thấy cuộc đời mình đổi khác, và Ty chính là nguyên nhân của sự đổi thay đó . Anh si mê cô và tôn thờ cô đến mức không dám có ý xằng bậy . Thế mà bây giờ, Ty lại để ý thằng đàn ông khác. Lâu nay, Cư yên trí là Ty khùng, không biết yêu thương vì chưa bao giờ cô trò chuyện với những thằng bạn của anh. Gặp bọn chúng là Ty trốn mất. Ấy vậy mà Tim Cư sôi sục hờn ghen.

Nhưng ghen cỡ nào nhìn Ty vô tư trong giấc ngủ, Cư cũng dịu bớt.

Anh mê mẩn nhìn Ty rồi cúi xuống hôn lên mắt, lên trán cô.
Ngay lúc ấy, cửa phòng bật mở, bà Mí bước vào . Nhìn thấy cảnh đó,
bà rít lên :

- Chúng bay... chúng bay...

Cư để tay lên môi :

- Mẹ làm gì la to thế ? Để cho con bé ngủ.

Bà Mí nhíu mày :

- Mày lại cho nó uống thuốc à ?

- Nó sắp nói sàm, phải cho uống thuốc để nó im mồm.

- Nó ngủ, mày ở kế bên làm trò quỷ sứ tao không muốn. Dầu sao
trên danh nghĩa hiện giờ, nó vẫn là em mày, anh em phải cho ra anh
em.

Cư nói giọng chắc nịch :

- Đợi tôi xây lại căn nhà ở Diên Khánh cho ngon lành, tôi sẽ cưới Ty
rồi mang con bé về đây ở.

- Mày điên rồi.

- Sao lại điên khi tôi có quyền đó.

Bà Mí nói:

- Con Ty để gì chịu.

Cư cười khẩy:

- Vì nó mê thằng Lãng chớ gì . Mẹ kiếp! Sẽ có ngày tôi cho cá mập
xơi thằng đó . Nó cứ bám theo con bé tra hỏi đủ thứ . Thằng chó ấy
muốn gì, nếu không phải muốn con bé . Nó bảo sẽ giúp Ty nhớ lại
quá khứ . Hừ! Tôi thách nó đó.

Bà Mí lo lắng :

- Nếu con Ty tiếp tục ở đây, tao sợ nó sẽ nhớ lại ...

Cư cau có :

- Chúng ta bỏ Diên Khánh ra đảo ở cũng vì muốn tách rời con Ty với
mọi người . Ra tới đây là yên rồi . Tất cả cũng tại mẹ đòi đi làm.

Bà Mí chép miệng:

- Ai mà ngờ tới việc khùng như nó mà cũng biết quen người này
người nọ . Rồi có người nọ người kia đeo theo nó.

Cư có vẻ tự hào :

- Ty đẹp như thiên thần thế kia, thằng đàn ông nào lại không mê ?
Nhưng Ty là của con. Trời đã ban Ty cho con, sẽ không ai giành Ty
được đâu . Con sẽ cưới Ty làm vợ.

Bà Mí nói :

- Nó xem mày như anh trai, nó không biết gì hết.

Cư gạt ngang :

- Rồi tôi sẽ nói cho Ty biết.

- Nếu nó biết sự thật, mày sẽ mất nó.

Cư rung đùi :

- Tôi phải có cách giữ con bé chó.

Bà Mí thắc thỏm :

- Cách gì ?

Cư lừ mắt :

- Mẹ hỏi làm chi ? Trách nhiệm của mẹ là coi chừng Ty. Tôi cấm mẹ để nó và thằng ba Lãng thậm thà thậm thụt với nhau . Tôi mà bắt gặp, tôi sẽ giết thằng Lãng đó.

- Trời ơi, tao lạ mày! Đừng nói bậy . Người ta là con nhà quyền quý, đụng vào họ có mà ở tù rục xương.

Cư khinh khỉnh :

- Muốn bắt tội tôi không phải dễ đâu.

Bà Mí rầu rĩ :

- Càng ngày, tao thấy mày càng hung dữ . Điều đó không tốt đâu con. Sống trên đời phải ở hiền mới gặp lành.

Cư khinh khỉnh :

- Ba có đời nào làm điều ác, rồi cũng chết mát xác trước khi gặp điều lành.

Bà Mí nổi cơn điên lên khi nghe Cư nói thế :

- Đồ mất dạy! Mày cút đi! Đừng bèn mãng ra đây làm phiền tao và con Ty nữa . Tao không sợ mày đâu.

Cư nói :

- Tôi sẽ về Nha Trang. Mẹ đưa món nữ trang ấy đây . Tôi sẽ bán để lấy tiền sửa nhà.

- Nữ trang nào nữa ? Tao đưa mày cả rồi.

- Mẹ đừng giả ngây, vẫn còn một cái nhẫn.

Bà Mí liếm môi :

- Nó rơi đâu rồi, tao không nhớ.

Đập mạnh tay xuống bàn, Cư quát :

- Cố nhớ đi . Cái nhẫn ấy là cả một gia tài . Tôi đã dặn mẹ phải cất kỹ rồi mà . Hay là mẹ có ý giấu riêng cho mình. Nếu đúng thế, thì không xong với tôi đâu.

Bà Mí gằn :

- Nó cũng chẳng phải của mày.

Giọng Cư tỉnh táo :

- Cửa Ty tức là của tôi, không có tôi, con bé còn sống tới bây giờ chắc? Hừ! Mạng Ty cũng thuộc về tôi chứ đừng nói cái nhẫn đó .

Nào! Mẹ đưa nó cho tôi.

- Mày lấy nhẫn làm gì ?

- Bán! Mới có tiền sửa nhà chứ . Tôi đã dọ giá rồi, nhấh hột xoàn không rẻ đâu.

Bà Mí ngập ngừng :

- Lấy của nó đem bán thật không phải chút nào.

Cư cười khẩy :

- Mẹ buồn cười thật. Cả nửa năm trời, mình nuôi nó không tốn kém à ? Hơn nữa, tôi sửa nhà cũng để sau này cho nó ở chớ có phải tôi bán nhấh rồi mang tiền đi chơi bời, bài bạc đâu.

- Đành rằng vậy, nhưng sửa ngôi nhà ông bà để lại bằng tiền không phải do mồ hôi nước mắt mình làm ra, mẹ thấy áy náy làm sao áy ?

Cư cay cú :

- Để căn nhà sập xuống luôn cho con cháu tiết nòi mất gốc, không có được ngôi từ đường thờ ông bà, mẹ có áy náy không? Cứ xem đó là của trời cho, thấy nhẹ nhõm ngay.

Bà Mí thở dài rồi lạch bạch tới góc phòng, lấy dưới đít tủ thức ăn ra một cái khạp nhỏ đựng gạo, bà bới dưới đáy ra một gói giấy đưa cho Cư.

Anh ta xoa cằm :

- Mẹ kỹ lắm.

- Để trong đó, ngày nào tao cũng kiểm tra coi còn hay mất. Làm sao mà mất được.

Cư lấy chiếc nhấh ra sấm soi . Đó là một chiếc nhấh kim cương có vỏ bọc bằng bạch kim, xung quanh cần thêm những viên bi đồ nhỏ tuyệt đẹp. Chiếc nhấh này của Ty, nó như một bằng chứng cho thấy xuất thân của cô không phải tầm thường.

Nhưng Cư không muốn nhắc đến thân thế của Ty. Anh không muốn biết cô là ai, tên gì ? Mà chỉ cần Ty quên tất tậ quá khứ của mình để hiện tại cô là Ty và tương lai phải là vợ anh.

Nghĩ tới đó, Cư đã sướng rợn người . Anh đến bên Ty, giọng thì thầm :

- Rồi em sẽ là vợ anh, số mệnh đã sắp xếp như vậy rồi nhỏ à.

Nhìn bà Mí, Cư nói :

- Tôi về Nha Trang bán nhấh. Mẹ không được hé môi với bất cứ ai chuyện này . Nhất là với thằng Lãng. Nhớ không bao giờ tiết lộ gì về gia đình mình đó . Một chút cũng không.

Bà Mí cộc lốc :

- Tao nhớ mà.

Bước ra tới cửa, Cư quay lại :

- Coi chừng con bé . Cầm không được cho nó và thằng Lãng ... Ty là thân hộ mệnh của mình. Khi đã là vợ con, con sẽ đi tìm gia đình nó .

Chắc chắn họ rất giàu . Mẹ hiểu không? Mình sẽ đòi đòi đấy.
Bà Mí làm thinh. Bà nhìn Ty ngủ mà tội nghiệp. Ất hẳn cha mẹ con bé vẫn còn khổ sở vì thương nhớ con, vì không biết con gái của mình đang phiêu bạt nơi đâu.

Thật lòng bà không muốn giữ Ty lại, nhưng Cư phản đối, nó mê con nhỏ điên khùng này và dứt khoát không chịu nhờ báo đài tìm lại gia đình cho Ty.

Để tránh sự tò mò thắc mắc của hàng xóm, Cư đã đưa bà và Ty ra đảo này . Với những người ở đây, bà có hai đứa con đang sống với mình. Ngày ngày, bà nhồi nhét điều đó với Ty để con bé tin nó là con gái bà.

Ty sẽ như thế nào nếu hôm đẹp trời không xa, Cư sẽ cho con bé biết sự thật về nó nhỉ ? Bà Mí đâu thể đoán được Ty sẽ phản ứng ra sao ? Đầu óc bà cứ tối như hủ nút, từ lâu nay, bà chỉ biết nghe lời Cư, con trai bà bảo gì bà làm vậy . Bà phải coi chừng, không cho Ty thân mật với cậu ba Lãng, dù cậu ta là chủ của bà . Đó là lệnh Cư mới đưa ra trước khi nó về Nha Trang. Dù Ty sẽ phản kháng, bà vẫn phải ép nó làm theo lệnh.

Mắt Thuyền Xưa

Chương 11

Minh Hân tựa lưng vào tảng đá trơn nhẵn vì sóng gió thời gian. Vừa ngắm cảnh biển trời xanh ngát, bao la, Hân vừa nói :

- Ô đây đẹp thật. Cứ như lạc vào hoang đảo với biển không dấu chân người. Dường như ở đây không có thời gian vì cuộc sống phẳng lặng và đơn giản quá. Đơn giản đến mức em có cảm giác mình đang quay về những năm đầu thế kỷ hai mươi với những vật dụng toàn bằng tre lá, đất đá trong khu du lịch của anh.

Lãng hóm hỉnh :

- Quay ngược dòng thời gian là một điệu kỳ thú, đó chính là ý tưởng của ba anh. Ông muốn tạo một khung cảnh lạ, độc đáo, ấn tượng cho du khách bởi sự hoài cổ. Anh rất ủng hộ ý tưởng này. Tất cả mới bắt đầu, cũng còn hơi lâu mới xong công trình này.

Minh Hân câu đôi mày được tĩa mỏng như một lần chỉ:

- Nghĩa là anh còn ở đây dài hạn ?

Lãng gật đầu :

- Đương nhiên. Chỗ này y như thiên đường, anh rất ưa . Có lẽ sau này anh sẽ quản lý toàn bộ khu du lịch chứ không phải chị Uyên.

Minh Hân thẳng thốt :

- Thật hả ? Anh định treo giàn bếp tắm bằng kỹ sư xây dựng sao ?

- Thì cũng có gì quan trọng ?

- Nhưng làm sao anh biết quản lý ?

Lăng thản nhiên :

- Thì đi học. Với anh không chuyện gì khó một khi anh đã thích. Anh sẽ bắt em cùng học để sau này em phụ anh.

Minh Hân trầm giọng :

- Em không sống nhưng chỗ xa xôi, hẻo lánh thiếu thốn mọi tiện nghi như vậy được.

- Bây giờ thì như vậy, nhưng khi thành khu du lịch mọi thứ sẽ khác đi chứ.

- Khác cỡ nào cũng không sánh với Sài Gòn. Anh có thể đem vũ trường, siêu thị, mọi tiện nghi, mọi giải trí của thành phố ra đây không ?

Lăng kêu lên :

- Nếu bê mọi thứ ở thành phố ra đây thì còn gì là độc đáo ?

Minh Hân nhún vai :

- Em không hợp với cái độc đáo của anh. Từ nhỏ tới giờ, em quen sống ở thành phố, nếu ở đây ngày này qua tháng nọ , em sẽ chết mất.

Lăng phì cười :

- Làm gì dễ chết dữ vậy cô nương. Anh chỉ đưa ra kế hoạch cho tương lai cả hai đứa chứ có ép em đâu.

Minh Hân phụng phịu :

- Em cũng không thích anh ở đây. Đưa một nơi khổ lắm. Em cần có một người đàn ông để được yêu đương, chiều chuộng. Suốt thời gian qua vắng anh, em một mình thui thủi, nghĩ mà tủi thân khi nhìn lũ bạn dung dăng, dung dẻ với bồ.

Lăng kéo Minh Hân vào lòng :

- Bây giờ đã có anh, anh sẽ bù cho em.

Vừa nói, anh vừa cúi xuống tìm môi cô, Minh Hân bá cổ Lăng và hôn trả hết sức nồng nàn. Qua những đêm nhảy nhót xả láng với Đình, Minh Hân muốn sống đắm lại, bởi vậy có mới theo Hải Uyên ra đảo thăm Lăng, cuộc thăm viếng này như một cách thay đổi không khí. Không khí ở vùng biển dễ chịu thật, nhưng buồn quá. Minh Hân mới ở ba ngày đã thấy nhớ Sài Gòn điên cuồng.

Đang ngây ngất vì nụ hôn quá cuồng nhiệt của Lăng, Minh Hân bỗng

có cảm giác bị nhìn trộm.

Đẩy vớ Lãng ra, cô bảo :

- Có ai nhìn mình đấy.

Lãng ngơ ngác :

- Làm gì có ai.

Minh Hân thoáng thấy một dáng người sau những ngạch đá, nơi thủy triều dâng nước lên sâm sấp.

Cô chỉ Lãng :

- Kìa kìa, một con nhỏ... ai vậy anh?

Lãng nhíu mày khi nhận ra vóc dáng quen thuộc của Ty. Anh cố giữ giọng tự nhiên :

- À con gái dì Mí.

Minh Hân hỏi :

- Bà nấu cơm ấy hả?

- Ờ.

Minh Hân khó chịu :

- Sao lại rình rập người khác kỳ vậy ?

Lãng vội lên tiếng :

- Chắc Ty tình cờ ra đây chớ cô bé không rình rập như em nghĩ đâu.

Minh Hân bấu đôi môi tô màu hồng bạc :

- Tình cờ ? Sao anh biết nó tình cờ ?

- Ty hay lang thang một mình ở những ghềnh đá này.

Minh Hân soi mói :

- Vậy mà anh cũng để ý à? Hay nhỉ?

Lãng nhăn mặt :

- Ty không được bình thường. Em đừng suy diễn bậy.

- Không bình thường là ... là khủng ấy hở ?

- Không phải. Ty bị mất trí nhớ sau một cú sốc nặng về tình cảm chớ không phải khủng.

Minh Hân tò mò :

- Con nhỏ đó bị thất tình à ?

Lãng trầm giọng :

- Ty bị sốc vì ba và chị gái chết trong một trận bão. Tội nghiệp lắm.

Minh Hân cười phá lên, không một chút xúc động :

- Vậy mà anh bảo " một cú sốc nặng nề tình cảm " làm em tưởng con nhỏ điên vì tình. Mà nó đẹp không?

Lãng khẽ lắc đầu :

- Đúng là đàn bà. Thắc mắc những chuyện đâu đâu.

Minh Hân phụng phịu :

- Chuyện đàn bà kệ em. Anh cứ trả lời đi. Đẹp hay xấu?

Lăng ma mãnh :

- Anh đổ em đấy.

Minh Hân nghiêng người nhìn về phía những ghềnh đá tìm nhưng không thấy Ty đâu nữa . Cô ngả đầu vào vai Lăng, giọng dài ra :

- Bà Mí y một mụ Trư Bát Giới, con gái bà chắc cũng ... cỡ đó nhưng nhẹ cân hơn một tí.

Lăng lắc đầu :

- Vậy là em làm rồi. Ty hoàn toàn không có một điểm nào giống mẹ.

- Nghĩ là nó đẹp ?

- Rất đẹp là đằng khác.

Mặt Minh Hân xịu xuống, cô tự ái khi Lăng khen người con gái khác trước mặt mình.

Giọng đanh lại, Minh Hân bảo :

- Bà Mí như thế làm sao con bà rất đẹp được. Em không tin đâu, anh đừng hòng trên.

Lăng nói một hơi :

- Ty rất khác thường, cô bé nói nhiều điều làm người ta ngạc nhiên vì không biết cô bé đã thu thập những kiến thức ấy ở đâu, trong khi Ty mới học đến lớp năm. Bà Mí cho rằng con gái mình bị người khuất mắt may nhập.

Minh Hân tròn tròn mắt :

- Sao ghê vậy ?

- Nhưng anh không tin mấy chuyện đồng bóng đó.

- Vậy anh giải thích như thế nào về những hiểu biết mà anh bảo là đáng ngạc nhiên của nó ?

Lăng ngập ngừng rồi nói dối :

- Anh không giải thích được.

Minh Hân ... tra:

- Thế anh hay nói chuyện với nó không ?

- Hơi ... bị thường xuyên.

Minh Hân véo mạnh Lăng làm anh nhóm lên vì đau . Cô nghiêng răng :

- Từ giờ trở đi, em cấm anh đó . Hừ! Nhớ nó là người cỡi trên rồi bắt hồn anh thì sao ?

Lăng vòng tay ôm ngang người Minh Hân :

- Bộ dễ bắt hồn anh lắm a ? Tướng anh quỷ cũng phải kiêng mặt, đừng nói chi ma.

Dứt lời, anh cúi xuống hôn Minh Hân. Cô đáp lại nồng nàn hơn lúc nãy và thích thú nghĩ " con điên ấy đang rình xem hạnh phúc của mình ".

Minh Hân biết Lăng yêu cô, nên dù Minh Hân có nhiều quan hệ khác, anh vẫn không bỏ cô được. Nhưng hai người thường xuyên giận vì sự xung khắc về tính khí, về cách sống, nếu có điểm tương đồng thì đó là sự cao ngạo. Chính vì ai cũng xem cái tôi của mình quá lớn, nên mọi có những lời ngang ngạnh, gai góc làm tổn thương nhau để rồi lại hòa.

Minh Hân không nhớ nổi hai người đã có bao nhiêu lần tuyên bố chia tay rồi lại quay lại ... yêu thương thắm thiết. Cô chỉ biết giận mãi cũng nhàm vì... cái sự giận ấy miết cũng chẳng còn gì ghê gớm như lần giận đầu tiên. Nó giống như một cách thể hiện sự phản kháng trước một chuyện có không đồng ý với Lăng. Mà cô và Lăng thì có ước tở bất đồng nên chuyện chia tay rồi quay lại vẫn xảy ra triền miên.

Lăng bỗng nói :

- Phải chi lúc nào em cũng mềm mại, dịu dàng và quyến rũ như vậy thì chúng ta đâu giận dỗi.

Minh Hân vênh mặt lên :

- Chỉ cần anh chiều em, làm theo ý em làm sao em giận anh được.

- Thế sao em không chiều anh, làm theo ý anh?

- Vì em là Minh Hân. Tất cả đàn ông phải chiều theo ý Minh Hân.

Lăng vuốt mũi Minh Hân :

- Ghê nhỉ! Không tất cả được đâu cô em đỏng đảnh. Vẫn có người không nuông chiều em.

- Xì! Anh chớ gì. TỰ cao quá coi chừng mất người yêu đó.

- Em mất anh thì có.

Minh Hân vênh váo :

- Lúc nào em cũng có sớ- cua, sau anh vẫn còn khối gã ngốc xếp hàng. Em chả phải lọ Mất người này, đã có người kia thế mạng.

Mặt Lăng sa sầm xuống, anh biết Minh Hân vốn kiêu căng nên mới nói thế, nhưng kiêu coi tất cả đàn ông đều là ngốc của Hân khiến Lăng ngùn ngụt tự ái.

Anh lạnh lùng :

- Thế à ? Em cứ coi như đã mất anh rồi đó.

Minh Hân không nghĩ rằng Lăng đang bực bội, cô cười khúc khích :

- Em muốn biết tình địch của mình ra sao? Có ba đầu, sáu tay, mười hai con mắt không mà dám cướp bồ của em.

Lăng so vai :

- Mất có nghĩa là anh không còn yêu em được nữa, chớ cần gì có người thứ ba.

Minh Hân càng cười to hơn :

- Không yêu được nữa mà vừa rồi ... hôn như muốn nuốt sống con người Tường Ái . Anh không thiếu em được đâu Lăng.

Lăng nhún vai :

- Em chủ quan quá đấy. Mấy tháng qua, anh sống thoải mái ở đây dù thiếu em và mọi tiện nghi vật chất khác.

Minh Hân châm chọc :

- Nhờ cạnh anh có một con tâm thần chớ gì ? Chà " yêu người điên " coi bộ thú vị hơn yêu người tỉnh nhỉ ?

Lăng thần nhiên :

- Em nói không chừng đúng đó . Có một người như cô bé Ty để yêu chắc chắn rất thú vị.

Minh Hân đứng phắt dậy. Bỏ chân trần, tay xách giày, cô đi một mạch như làm xiếc trên những tảng đá trơn nhẵn. Lúc này theo Lăng đến đây, Minh Hân phải bấu mười đầu ngón chân bước từng chút thật khó khăn, vậy mà bây giờ cơn giận đã khiến cô " dũng cảm " vượt qua tất cả mà không cần Lăng theo đỡ.

Anh nhìn Minh Hân bỏ đi và khẽ thở dài. Anh cũng dở khi không chịu nhường nhịn Minh Hân một chút. Suy cho cùng, Lăng cũng tự hào háo thắng chớ không riêng gì Minh Hân.

Dậm đứng dậy, Lăng định đi theo cô, nhưng không hiểu sao anh lại thôi. Lúc này nói những lời như thế với Minh Hân đã là dở, giờ anh đi theo cô lại càng dở hơn. Minh Hân anh cần được học nhiều bài học, thế sao Lăng không cho cô ném mùi đầu tiên từ bài học tự đi một mình trên những tảng đá ngoài biển nhỉ ?

Lăng nằm dài xuống, hai tay kê sau ót, anh không muốn nghĩ tới Minh Hân nữa. Phút vui mừng khi gặp lại cô sau mấy tháng cách xa đã mau chóng tàn như bọt biển. Giữa hai người, rõ ràng đã có một khoảng trống to không gì lấp đầy được.

Thật không gì bất hạnh hơn nhận ra sự khác biệt giữa mình và người yêu và cách sống, cách nghĩ. Giờ đây Lăng chợt thấm thía điều đó hơn bao giờ hết.

Anh đã không còn cảm xúc sau mỗi lần dối hờn của Minh Hân để vội vàng theo năn nỉ, xin lỗi cô như trước kia. Thoạt đầu, Lăng nghĩ có lẽ tại hay giận quá nên nhầm. Đúng là nhầm thì có nhầm, những sự nhầm này có cả sự chán nữa. Một khi đã có sự nhầm chán trong tình yêu thì làm gì còn mê đắm, mặn nồng.

Vừa rồi Lăng đã cố hôn Minh Hân thật sâu y như anh đang rất khao khát, song khổ sao chỉ có thân xác anh đòi hỏi, còn tâm hồn lại như đang đóng băng. Mà tình yêu chân thật đâu chỉ được thỏa mãn bằng thể xác.

Lăng suy nghĩ lung tung rồi ngủ quên hồi nào không hay. Anh giật mình khi nghe giọng Hiền gọi.

Anh ta đứng trước mặt Lăng hát hàm :

- Sao lại bỏ Minh Hân một mình mà nằm lăn ra ngủ ở đây vậy cậu ba ? Chẳng lẽ lại giận nữa rồi ?

Lăng không trả lời, anh hỏi lại :

- Hân đâu ?

- Đang tỉ tê to nhỏ với Hải Uyên. Đúng là đàn bà, chuyện gì làm thế không biết.

Lăng vươn vai đứng dậy. Anh đốt một điếu thuốc rồi khoan khoái rít hơi thật dài.

Hiền nói :

- Mọi người đang chờ cậu về ăn cơm đấy ...

Lăng nhả xuống bả đá thấp :

- Thì về.

Vừa đi, anh vừa thắc mắc :

- Sao dạo này không thấy Cư hả ?

Hiền trả lời kèm theo câu hỏi :

- Nó theo tàu lớn, nhiều khi cả tháng mới về. Cậu hỏi nó làm chi ?

- Thấy vắng thì hỏi vậy thôi.

Hiền cười đều giả :

- Nó ở lại chỉ tổ làm kỳ đà, vắng nó thiên hạ vui hơn buồn.

Lăng khó chịu :

- Thiên hạ nào ?

Hiền thản nhiên :

- Con ba trợn Ty ấy . Không có thằng anh du đãng ở nhà canh chừng, con Ty tha hồ đi hoang với bọn thợ Ở công trường.

Lăng sắc giọng :

- Có thấy thì hãy nói, tôi không thích cách hạ thấp người khác của anh.

Hiền liếm môi :

- Tôi nghe bọn thợ khao với nhau về con nhỏ ...

Lăng gạt ngang :

- Đứa nào? Ngày mai đưa lên gặp tôi.

Hiền mồm mép :

- Đó là chuyện riêng tư của người Tường Ái . Gặp cậu để làm gì ?

Lăng ghen lời vì câu hỏi của Hiền. Anh bực bội dẫn bước chân trên đá.

Cách đây không lâu, chính anh ra Nha Trang điện thoại cho giám đốc

Dung để hỏi về Tường Ái . Hôm đó anh không gặp ông Dung mà người nhắc máy là cháu ông Tường Ái . Qua... tay này, anh biết Tường Ái đã đi du học, còn hư thật thế nào thật khó đoán. Nhưng không hiểu sao Lãng vẫn tin tưởng rằng Tường Ái và Ty có liên quan với nhau, giờ nghe kiểu dè bĩu của Hiền, anh chột khó chịu vô cùng. Anh hiểu Ty, cô bé không phải mẫu người như Hiền nói, khổ nỗi Ty vốn khác thường nên hay bị chế giễu, chận chọc, cách chận chọc của người có ăn học như Hiền thật hạ cấp, Lãng mở miệng bênh vực Ty sẽ... mắc quai ngay.

Về tới nơi, Lãng thấy Minh Hân và Hải Uyên đang nói chuyện với nhau. Anh vừa bước vào là Hiền quay ngoắt đi.

Hải Uyên lên giọng chị :

- Người ta vất công ra tận đây thăm mà em thật... đúng là vô tình, vô tâm.

Lãng làm lý ngòai vào bàn ăn. Anh không thể dẹp tự ái để làm lành với Minh Hân trước được, dù cô đã " vất công ra tận đây thăm anh ".

Hiền cố khuấy bầu không khí cho sôi động :

- Nào! Nào! Mời các cô nương cầm đũa . Đặc sản biển không đó ghen.

Minh Hân nhìn qua một cái rồi lắc đầu :

- Không ăn.

Hiền kêu lên:

- Trời! Cá chình này mà ở thành phố phải vào nhà hàng mới có đấy.

Minh Hân bĩu môi :

- Ai thèm con cá chình của anh.

Lãng thản nhiên cầm đũa, anh thản nhiên ăn như không có Minh Hân ngồi đó . Thái độ của anh làm cô ứ ghen. Minh Hân giận dữ đứng dậy khiến Hải Uyên phát gắt :

- Mà vừa phải thôi chứ Lãng. Dầu gì Minh Hân cũng là khách.

Lãng nhướn mày :

- Em có làm gì phiền khách đâu ?

Hải Uyên lầu bầu :

- Hừ, đàn ông gì nhỏ mon. Nhỏ Hân có khối người để lựa chọn. Mà làm sao nó chê thì làm.

Lãng cười khẩy :

- Em không phải món hàng, đừng nói chuyện lựa chọn với em.

Hải Uyên buông đũa đi vào phòng Minh Hân. Hiền nhún vai :

- Cậu hơi quá đáng đó.

- Tôi đâu khéo léo với đàn bà như anh.

Hiền có vẻ sượng vì lời nói của Lãng. Bàn ăn tẻ ngắt với thức ăn ê hề trên bàn. Lãng biết mình dở khi xử sự như thế, song anh không quen giả dối nên đành nhận mình dở.

Xuống nhà bếp, Lãng thấy ba Mí đi ra đi vào trông ngóng.

Vừa thấy anh, bà đã nói :

- Không hiểu con Ty đi đâu từ trưa tới giờ, sao tôi lo quá cậu ba.

Lãng hơi bất ngờ, anh nhớ lúc thấy dáng Ty thấp thoáng ngoài ghènh đá tới giờ đã mấy tiếng đồng hồ rồi. Cô bé có thể đi đâu khi thường ngày Ty chỉ quanh quẩn trong khung viên này ?

Anh bảo :

- Dì tìm thử xem Ty có lòng vòng các hàng quán gần đây không ?

- Tôi hỏi cả rồi. Từ chiều tới giờ, không ai thấy Ty hết.

Dứt lời, bà bòn chòn nhìn ra cửa, giọng vừa lo vừa sợ, bà nói như than :

- Thằng Cự dặn tôi phải trông chừng Ty thật kỹ, lỡ có chuyện gì tôi chết với nó.

Lãng trấn an :

- Để tôi đi tìm Ty Dì lo gì cơ chứ.

Bà Mí ngập ngừng :

- Cậu có khách mà.

- Ói dào! Ăn thua gì.

Dứt lời, anh đi ra đường về phía biển. Giờ này mặt trời đã lặn, biển bắt đầu tối, Lãng đi dọc bãi cát và gọi tên Ty, nhưng không có tiếng trả lời :

Lẽ nào Ty quay về căn nhà xiêu vẹo ấy ? Mà quay về để làm gì?

Lãng không đi nữa . Anh chạy về phía rừng phi lao, vừa chạy vừa gọi vang.

Tới nhà, anh hào hển thở và thất vọng khi không có ai bên trong.

Vậy Ty đi đâu kìa ?

Lãng chợt nhớ có lần Ty nói với anh về cái hốc đá . Cô bảo khi nào buồn, cô đều ra đó ... trốn nỗi buồn . Không lý do gì Ty buồn để phải trốn ở đó khi mặt trời đã lặn như vậy.

Giờ này triều lên, hốc đá trốn buồn của Ty cũng bị ngập. Lãng thót người khi tưởng tượng Ty đã bị nước cuốn phăng đi trở về vào lúc triều lên.

Trời ơi! Con bé điên khùng ấy! Hú ba hồn chín vía Ty Vừa chạy về phía hốc đá, Lãng vừa vái trời đừng xảy ra chuyện gì với Ty Lợi lồm bồm, Lãng trườn người lách vào giữa các phiến đá ngập nước để tới hốc đá. Anh thở hắt ra khi thấy Ty ngồi bó gối trông bóng đêm . Giận lẫn thương, Lãng hầm hừ hét :

- Em làm quái gì ở đây vậy ?

Ty nhìn anh, giọng đều đều :

- Em có làm gì đâu.

Lăng dịu xuống trước vẻ thơ dại của cô :

- Vậy sao không về ? Dì Mí tìm em từ chiều tới giờ.

- Em thích ở đây hơn.

Lăng co người lại vì lạnh, anh biết Ty cũng đang lạnh nên mới ngồi bó gối thế kia. Ngồi xuống kế bên, anh lấy gói thuốc và hộp quẹt.

May sao nước biển vẫn thương tình nên thuốc lá không bị ướt. Lăng đốt một điếu và ấm hẳn khi rít một hơi.

Ty reo lên như trẻ con :

- Khói thơm ghê.

Lăng bật cười :

- Thơm à ?

Ty gật đầu nhè nhẹ :

- Ấm nữa. Nãy giờ một mình em lạnh muốn chết.

- Hừ , thế mà lại ngồi đây ?

- Đây là nơi để trốn buồn mà.

Lăng nhíu mày :

- Em buồn chuyện gì ?

Ty chống tay dưới cằm :

- Không nói được. Anh cứ mặc kệ em.

Lăng làm mặt ngầu :

- Anh có thể bỏ em một mình ở đây à ? Không khéo em cảm lạnh mà chết thật đó.

Ty làm thỉnh nhìn đốm lửa đỏ lóe sáng trên môi Lăng. Cô đang rất buồn, nhưng không thể nói vì sao, nhất là nói với anh Lăng dịu dàng.

- Nào! Về với anh.

Ty nói :

- Ở đây vui hơn vì em sẽ không thấy những gì mình không muốn thấy ?

- Phải đám thợ trong công trường trêu chọc em không ? Cứ nói cho anh biết ai, anh hứa sẽ đuổi họ ngay ?

Ty cắn môi :

- Họ chả làm gì em cả.

Lăng hùng hồn :

- Vậy thì ai ? Em cứ nói, anh sẽ không bỏ qua dù họ là ai.

Ty vùng vằng :

- Anh không cần quan tâm đến em như vậy. Em có phải trẻ con đâu.

- Người lớn không ai xử sự như thế. Có chuyện gì hãy nói, nếu em

tin và xem anh như một người bạn thân.

- Có những thứ không ai chia sẻ được với mình.

Lăng rít một hơi thuốc :

- Tại em không muốn thôi.

Ty ầm ức :

- Mà sao anh lại ngồi đây khi đang có người nhà ra chơi ?

- Anh đang muốn chia sẻ với em.

- Anh làm không được điều đó đâu.

Lăng mỉm cười :

- Vậy làm sao xưng là bạn em ?

Búng tàn thuốc ra xa, Lăng hỏi :

- Đang nghĩ gì cô nhóc ? Ước gì anh đọc được suy nghĩ của em nhỉ ?

Ty giữ mãi tóc dài trong tay :

- Toàn những điều hoang tưởng thôi, anh đọc được sẽ điên theo em đó.

Lăng bảo :

- Anh thích nghe những hoang tưởng đây lắm. Hãy nói về người em yêu đi.

Ty nóng mặt, cô trở đi :

- Em chưa có, hay anh nói về chị Minh Hân đi. Bao giờ hai người làm đám cưới ?

Lăng hơi bất ngờ vì bị Ty hỏi ngược lại. Anh xoa cằm rồi im lặng nhìn cô Trong bóng tối, đôi mắt Ty vẫn lấp lánh như hai ngôi sao nhỏ . Hai ngôi sao ấy đang hồng về anh, chờ đợi.

Lăng trầm ngâm :

- Nói gì bây giờ nhỉ ? Anh và chị Hân quen nhau cũng lâu rồi, nhưng anh chưa nghĩ tới chuyện cưới.

Ty tò mò :

- Ủa! Sao vậy ?

Lăng ngập ngừng:

- Vì anh còn nhiều cái chưa được làm, sợ không mang lại hạnh phúc cho cô ấy.

Ty vội nói :

- Em thấy anh rất tốt.

- Tốt không vẫn chưa đủ nhóc ạ. Em biết câu " yêu nhau không chỉ để nhìn nhau mà phải cùng nhìn về một hướng " chứ ?

- Em có nghe. Nhưng sao hai người không cùng nhìn về một hướng vậy ?

Lăng pha trò :

- Vì anh bận nhìn người khác rồi.

Ty thẳng thốt :

- Thật hả ? Vậy anh là người phản bội rồi.

Lăng bật cười :

- Anh đùa đấy.

Ty bức rức :

- Anh và chi Hân không hợp tánh tình phải không ? Em thấy chi ấy đẹp lắm cơ mà.

Lăng vuốt tóc Ty.

- Hỏi làm gì chuyện không liên quan tới mình. Chúng ta về. Mẹ em đang rất nóng ruột vì không biết em ở đâu.

Ty thở dài, cô ngập ngừng :

- Chi Hân có biết anh ra biển tìm em không ?

Lăng khẽ lắc đầu.

- Sao kỳ vậy ?

- Chậc, lại hỏi nữa rồi.

Đứng dậy, Lăng đưa tay cho Ty, cô ngần ngừ một chút rồi nắm tay anh, Lăng kéo mạnh khiến Ty mất thăng bằng ập vào người anh.

Gương mặt cô úp vào mặt Lăng, anh vòng tay ôm ngang người Ty và chột ngất ngây vì tấm thân quá mềm mại của cô Tấm thân ấy đang run lên vì lạnh, vì gió hay vì sự va chạm bất ngờ này, Lăng không hiểu. Anh cúi xuống nhìn. Gương mặt Ty thật dễ yêu.

Cô là hiện thân của sự đơn sơ, hoang dã lặn thán thiện, ngây thơ mà bất cứ gã đàn ông nào cũng xúc động khi ôm cô trong tay Gió thốc lên làm tóc Ty bay phủ cả mặt Lăng, anh nhắm mắt hít lấy mùi hương như mùi cô thoáng nhẹ nhưng hết sức quyến rũ tỏa ra từ tóc và da dẻ như từ thân thể cô.

Hai người đứng trong thinh lặng, trong tay nhau trong nỗi xót xa khi nhận ra không thể thiếu nhau, khi định mệnh đã sắp xếp cho hai người gặp nhau ở đây. Lăng nói như than :

- Sao em lại bước vào đời anh hồn nhiên, dễ dàng đến thế hở Ty ? Thật ra, em là ai, là ai vậy ?

Ty đón lấy hơi ấm từ người Lăng lan sang mình. Cô ghen ngào :

- Em là Ty điên, Ty khùng như mẹ và anh Cư vẫn gọi. Anh tới đây làm gì để biến em thành một người khác . Một người luôn hoang mang, thắc mắc về chính bản thân mình để em tự hỏi " Em là ai, là ai? Sao em phải sống giữa những mớ hỗn độn của các giấc mơ mà không biết thật hư ra sao ? "

Lăng trầm giọng :

- Anh nghĩ rằng em không phải là Ty, rồi anh sẽ tìm ra sự thật này.

Em không có gì phải buồn để ra hốc đá này ngồi một mình. Anh sẽ lo lắng, chăm sóc em như một cô em gái. Ngoan ... anh đưa em về.

Ty cười mà mắt mũi cay xè :

- Vâng, em sẽ không buồn. Em là ai bây giờ không quan trọng nữa, không quan trọng nữa.

Đầy nhẹ Lãng ra, Ty dang tay giữ thăng bằng rồi chạy nghiêng ngửa trên những tảng đá. Trong bóng tối, dáng mỏng manh của cô xiêu vẹo như sắp ngã trong thật tối. Lãng muốn chạy theo ôm siết Ty vào lòng như mới tức thì anh vừa ôm vô cùng, nhưng Lãng nắm chặt tay đứng khựng lại. Anh không thể lún sâu hơn nữa vào mê cung tình ái. Anh đã có Minh Hân sao lại đèo bồng khi nghĩ tới một cô gái đặc biệt như Ty Anh tự làm khổ mình và khuấy động cuộc sống lâu nay bình lặng của Ty rồi. Cô bé chỉ không nhớ quá khứ chớ đâu phải không biết buồn, vui, đau khổ, và thậm chí cả yêu.

Lãng đâu còn khờ khạo để không hiểu vì sao Ty ra hốc đá này ngồi trốn buồn. Chẳng lẽ Ty sẽ nói vì anh ... Hay cụ thể hơn là vì anh và Minh Hân ?

Lúc này, chắc Ty rất đau đớn khi vô tình thấy anh và Minh Hân hôn nhau . Không bắt Ty đứng lại, Lãng đi theo sau cô Anh chột buồn vô hạn vì biết giữa cô và anh không thể nào còn được những ngày vô tư như trước đây. Rồi anh sẽ tránh gặp Ty, giữa hai người không thể là tình yêu. Anh không cho phép mình làm tổn thương cô lẫn Minh Hân. Anh phải phân biệt đâu là tình yêu, đâu là một thoáng băng khuâng trước một nhân ảnh vừa đẹp vừa thơ ngây, trong sáng như thiên thần.

Rõ ràng Lãng có nhiều cảm tình với Ty, nhưng lẽ nào tình cảm vu vơ ấy lại quá mạnh để đánh một Minh Hân sắc sảo đầy cá tính ra khỏi trái tim anh. Anh và Minh Hân khác nhau, nhưng đâu có nghĩa là anh không yêu cô ? Với Ty có lẽ anh chỉ thương hại, chỉ đơn thuần là thương hại thôi.

Nhồi nhét xong những ý tưởng ấy vào đầu óc và cả vào trái tim. Lãng bước vô nhà. Anh thấy Hiền, Minh Hân và bà chị hai của mình ngồi quanh bàn làm việc. Nheo mắt với anh, Hiền cười trân tráo trong khi hai người phụ nữ mặt hầm hầm.

Hải Uyên lên tiếng :

- Tao làm việc với bà Mí rồi. Ngày mai bà sẽ được nghỉ kèm theo hai tháng lương.

Lãng giận dữ :

- Ai cho phép chị làm như vậy ở đây ?

Uyên cười nhạt :

- Ở đâu tao cũng được phép hết . Hừ! Thật khó tin chuyện cậu chủ đôn đảo chạy ngoài biển vào chiều tối để tìm cô con gái cứng cho người giúp việc. Không cho bà ta nghỉ, ai biết cậu ba nhà này còn cực khổ ra sao với con nhỏ khùng đó nữa.

Lăng đành giọng :

- Chị không có quyền hạn gì ở đây hết.

- Đúng. Tao không nói về công việc, nhưng tao là chị hai, tao phải có trách nhiệm với gia đình, với em út. Gia đình mình chưa bao giờ bị tai tiếng. Ba đặt nhiều kỳ vọng, tiền của vào khu du lịch này, uy tín và danh dự là hai điểm ba coi trọng nhất. Mà không thể vì thói đa tình, ham vui mà đánh mất uy tín, danh dự của gia đình nơi chúng và nói riêng cá nhân ba.

- Chị đang đùa chắc ?

- Mà nghe rất rõ, đừng giả vờ hỏi vặn.

Lăng lạnh lùng :

- Chị ra thăm chồng thì cứ lo thăm chồng, đừng xía vào bất cứ chuyện gì ở đây.

Dứt câu, anh hầm hầm xuống bếp đúng lúc bà Mí đang quất Ty.

Cô ngồi co ro một góc, trông rất tội . Lăng nói như ra lệnh :

- Ngày mai dì cứ làm việc bình thường. Vắng dì, không những công nhân chết đói mà tôi cũng nhịn ăn.

Bà Mí ngậm ngừng :

- Nhưng mà có hại ...

- Không nhưng nhị gì hết. Ở đây tôi là người có quyền quyết định mọi thứ.

Định nói với Ty một vài lời thật dịu dàng như để an ủi, nhưng Lăng đã kịp nén lòng. Anh bỏ ra ngoài đốt thuốc và nhìn ra khơi, nơi những đoàn tàu đánh cá đang chống đèn để câu mực.

Đại dương rất phẳng lặng, nhưng sóng vẫn không ngừng vỗ.

Chắc chắn phải có cái gì đó như một nỗi đau đang chuyển động không ngừng dưới lòng biển rộng, nên sóng mỗi đêm ngày thôi thúc thế kia.

Mắt Thuyền Xưa

Chương 12

Đặt tách café xuống bàn, Minh Hân nhìn Đình :

- Em hỏi chuyện này anh phải nói thật.
- Em hỏi chuyện gì anh cũng nói thật hết, vì từ khi quen em rồi yêu em đến giờ, anh đã dối em bao giờ đâu.
Minh Hân liếc anh một cái bén ngót :
- Phải không đó :
Đình tròn mắt thật ... ngây thơ :
- Anh thề nhé.
- Xi! Chả có Chúa, Phật, thánh thần lẫn yêu ma, quỷ dữ nào dám làm chứng cho lời thề của anh. Nhưng em vẫn có cách để biết anh dối hay thật.
Im lặng một chút để kích thích trí tò mò của Đình, Minh Hân mới từ tốn hỏi :
- Anh có một cô em họ tên Tường Ái, đúng không?
- Đúng , sao tự nhiên em lại hỏi nhỏ Ái nhỉ ?
- Thì em muốn gặp cho biết chị biết em.
Đình thản nhiên :
- Tiếc quá! Con bé đi du học rồi.
Minh Hân hát hàm :
- Cho anh nói lại đó . Tường Ái đâu ?
Đình khẽ nhíu mày . Với ai thì có thể " xuất chiêu " này chớ với Minh Hân thì không nên.
Làm ra vẻ rầu rĩ lẫn ân hận vì đã nói dối, Đình thở dài sườn sượt :
- Anh đã hứa với bác Dụng là không được nói chuyện của Tường Ái với người ngoài . Nhưng suy cho cùng, em có phải người ngoài đâu.
Minh Hân xịu mặt:
- Biết nghĩ thế mà còn nói dối . Thật tủi cho em. Muốn tìm hiểu những người thân của người yêu cũng khó khăn quá.
Đình nghiêm mặt :
- Vì đây là chuyện liên quan tới danh dự nên em phải hứa giữ bí mật.
Minh Hân gật đầu :
- Em hứa ... Mà chuyện gì dữ vậy ?
Đình thờ dài :
- Thật ra, Tường Ái bỏ nhà đi gần nửa năm nay rồi.
Hân ngạc nhiên :
- Tại sao ? Cành vàng lá ngọc mà đi bụi đời à ?
Đình chép miệng :
- Bởi vậy bác anh mới sát bát sang bang thất điền bát đảo cả nửa năm nay, ông đâu làm việc nổi . Nội lo chuyện kiếm con gái cưng là đã hết thời gian lẫn tâm trí rồi.
Minh Hân không nén được tò mò :

- Tại sao Tường Ái lại làm như vậy ?

Đình ngập ngừng :

- Ái giận ba mình.

- Giận đến mức bỏ nhà đi . Chà! Đúng là tiểu thơ gan cóc tía . Ái giận chuyện gì vậy ?

- Anh không biết.

Minh Hân không hỏi tới nữa. Cô nghĩ đến con diên tên Ty ngoài đảo . Có thể nào nó là Tường Ái không?

Cô nhìn Đình :

- Em có biết một cô bé rất giống Tường Ái.

- Chưa gặp Ái bao giờ, sao em biết con bé nào đó giống nó ?

- Em không biết Ái, nhưng người khác biết. Người đó nói rằng con bé này giống Ái đến tám mươi phần trăm. Có điều con bé ấy bị tâm thần.

Đình bật cười :

- Vậy là một phần trăm cũng không phải rồi . Tường Ái nhà anh cực kỳ thông minh, con bé có kiến thức rộng và học giỏi.

Minh Hân từ tốn :

- Những người như thế, nếu bị một cú sốc dễ bị tâm thần lắm.

Đình thẳng thốt nhìn Minh Hân. Tường Ái đúng là bị sốc, nhưng lý nào ... Anh đáp ứng :

- Em gặp cô gái ấy ở đâu ?

Minh Hân lơ lửng :

- Ở rất xa.

- Xa là đâu ?

- Nha Trang.

- Lại là một vùng biển. Cách đây không lâu, bác Dụng cũng đôn đáo chạy ra Vũng Tàu vì có người gặp Tường Ái ngoài đó, nhưng đâu phải nó . Thế mới biết trần gian này người giống người nhiều khôn siết. Anh dám cá con bé diên ấy không thể là Tường Ái.

Minh Hân hất mặt lên :

- Nên anh sẽ không đi tìm con bé ?

Đình nhún vai :

- Nó đi cho đã rồi nó sẽ về . Tìm làm chi mệt xác.

- Này! Tường Ái là máu mủ ruột rà với anh đó ghen.

- Anh có quên điều này đâu.

- Vậy sao anh dừng dừng, hờ hững thế ?

- Đâu phải nghe phong phanh có người giống nó là đi tìm để gặp toàn thất vọng.

Rồi Đình hỏi :

- Mà người nói con bé điên ấy giống nhỏ Ái là ai vậy ? Sao anh không biết Tường Ái trong khi con bé thuộc dạng kín cổng cao tường, ra khỏi nhà là có người kèm cặp? Nên khó có thể quen ai.

Minh Hân cười nhạt :

- Anh cho rằng nguồn tin của em không chính xác thì hỏi làm chi nữa ?

Dứt lời, Minh Hân đứng dậy :

- Em về đây.

Đình hỏi :

- Giận anh hả ?

Minh Hân lắc đầu :

- Không. Nhưng em có hẹn, không ở lại được.

Mặt Đình xụ xuống :

- Hẹn với hấn ta hả ?

Minh Hân bật cười :

- Hấn ta nào ? Anh ghen trông ngộ lắm.

- Thế chừng nào gặp lại ?

- Em sẽ gọi điện.

Đình trầm giọng :

- Anh chờ đó.

Minh Hân ra khỏi phòng làm việc của Đình, ngay lúc đó, một người đàn ông trung niên bước đến. Ông ta có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô đang nhón gót hôn lên má Đình.

Anh ta sượng sùng :

- Bác à! Đây là Minh Hân.

Ông Dụng lừ mắt :

- Đây là nơi làm việc chứ không phải nhà riêng đâu nhé.

Minh Hân hất mặt lên :

- Vâng , cháu biết đây là nơi làm việc. Nếu nhà riêng cháu không chia tay bằng cái hôn trên má thế đâu . Chào bác (Minh Hân này ba làng quá hà)

Minh Hân đắc ý nhìn vẻ giận dữ của ông Dụng trước khi bước đi .

Ông ta trong còn rất phong độ vậy mà mở miệng như ông cụ .Thảo nào cô con gái rượu không bỏ nhà đi sao được.

Hừ! Lẽ ra Minh Hân sẽ cung cấp thông tin về con bé điên cho ông Dụng, nhưng thái độ " dễ ghét " của ông ta khiến cô " không thèm ".

Hừ! Suy cho cùng, chuyện đó chẳng liên quan tới Minh Hân. Có liên quan chẳng là con nhỏ điên ở ngoài đảo kia . Nó đã khiến khoảng cách giữa Lăng và Hân càng sâu rộng hơn. Dù Hân biết Lăng với con điên ấy chẳng có gì, cô vẫn không sao ưa nó được.

Tim Minh Hân chột xốn xang khó chịu . Thật ra, con bé Ty ấy điên thật không? Sao nhìn mặt nó cứ sáng rõ như trăng rằm vậy ? Nếu nó bình thường, sao mẹ nó lại bảo nó điên? Đâu có bà mẹ nào nỡ nói con gái mình như vậy . Rồi đám công nhân ở đó cũng gọi con nhỏ là Ty điên mà.

Điên cũng có vạn cách điên. Điên kiểu như Ty thật nguy hiểm cho cánh đàn ông, nhất là đàn ông xa nhà như Lăng, đa cảm như Lăng. Minh Hân hậm hực nhấn ga, chiếc Spacy vọt lên lề. Cô nhấn chuông và không phải chờ lâu khi người giúp việc cho gia đình Lăng ra mở cổng.

Chị ta đơn đả :

- Cô Hân tới chơi à ?
- Có chị Uyên ở nhà không?
- Dạ có . Cổ đang xem phim. Mời cô vào nhà.

Minh Hân chậm rãi bước lên tam cấp rồi từ từ vào phòng khách. Hải Uyên tươi cười đón cô :

- Bất ngờ thật ghen. Chị không nghĩ em tới đâu . Có chuyện gì vậy ?

Minh Hân chớp mi :

- Buồn quá chị Ơi.

Hải Uyên xởi lời :

- Trời ơ, em mà cũng than buồn thì còn ai biết thế nào là niềm vui . Sao ? Lăng gọi điện làm hòa với em chưa ?

Minh Hân nói :

- Chưa . Nhưng nếu ảnh gọi, em cũng không thèm nghe.

Hải Uyên kêu lên :

- Làm như vậy coi chừng mất luôn bồ đó.

Minh Hân cười nhạt:

- Nếu Lăng chọn con điên ấy, em sẵn sàng cho qua luôn.

Hải Uyên cau mày :

- Em nghĩ sao mà nói kỳ vậy ? Lăng có khùng đâu mà chọn con điên?

Minh Hân ngập ngừng:

- Em chỉ sợ con nhỏ đó giả bộ ngu ngơ khờ khạo để Lăng rũ lòng thương vì trông mặt nó sáng rõ, điên gì mà điên. Ý là có em ở đó mà Lăng vẫn bỏ mặc để đi tìm nó . Em có cảm giác anh ấy hết thương em rồi.

Hải Uyên nói :

- Lăng không phải tuýp người dễ thay đổi, nhưng nếu em cảm thấy như vậy thì trước hết hãy nhìn lại mình. Chị biết em có nhiều mối

quan hệ khác Lãng, biết đâu chừng điều này khiến cậu ấy có sự suy nghĩ khác về tình yêu của em.

Minh Hân hơi biến sắc một chút, nhưng liền tức thời cô nói bằng giọng hết sức tự nhiên :

- Đó chỉ là những quan hệ giao tiếp bình thường, con gái đũa nào chả có ? Khi quen em, Lãng thừa biết em có rất nhiều cái đuôi cơ mà.

- Nhưng một khi đã chọn Lãng, em vẫn tiếp tục duy trì những cái đuôi ấy là không nên.

Minh Hân cãi :

- Em có tự do của em.

Hải Uyên nhún vai :

- Vậy chị hết ý kiến.

Chuông ngoài cổng reo vang, cô gái giúp việc nhanh nhẩu ra mở cửa . Lãng mạnh mẽ bước vào như cơn giông.

Gặp Minh Hân, anh chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào ngoài một câu đầy mỉa mai :

- Không ngờ gặp em ở đây, ngôi nhà này với em vốn tẻ nhạt mà ?

Nhìn anh ngồi xuống salon đốt thuốc, Hải Uyên tò mò :

- Ba đâu có gọi . Sao em lại về ?

- Em về có chút việc riêng, chị đừng cho ba biết đó.

- Được thôi.

Quay về phía Minh Hân, Lãng nói :

- Anh vừa từ công ty Đình về . Em cũng từ đó tới đây phải không?

Minh Hân ra vẻ điềm tĩnh :

- Ai bảo với anh vậy ?

Lãng thản nhiên nhả khói :

- Không ai bảo cả ? Rất không may là lúc em và tay Đình từ biệt,

thăm thiết thì không chỉ riêng ông Dụng thấy mà còn có cả anh ...

Thật khó diễn tả cảm giác của anh khi nghe em nói chuyện với ông

Dụng. Vừa xác xược vừa vô văn hóa.

Mặt Minh Hân đỏ bừng :

- Anh không có quyền nhục mạ tôi.

Lãng gằn giọng :

- Anh chỉ nhắc lại lời ông Dụng nói với Đình về " bạn gái " của anh ta

. Hừ! Thì ra em là bạn gái của Đình.

Minh Hân vênh váo :

- Thì sao ? Anh ghen à ? Đúng là nhỏ mọn.

Hải Uyên kêu lên :

- Thôi đi . Sao không nhin nhau một chút chứ ? Hể gặp mặt là gây,

coi không ra thể thống gì hết.

Lăng rít thuốc:

- Bữa nay có chị làm chứng, em với Minh Hân hai mặt một lời . Em tuyên bố kể từ hôm nay em không còn gì với cô ấy hết.

Mặt Minh Hân đỏ bừng vì tức giận. Cô rít lên :

- Tôi không ngờ anh nhỏ mọn như vậy . Anh tưởng tôi cần anh à ? Hừ! Người tuyên bố bỏ anh là tôi đây mới phải . Minh Hân này chưa bao giờ thất bại trong tình trường đâu.

Dứt lời, Minh Hân đùng đùng ra về . Hải Uyên vội bước vào :

- Hai đứa kỳ thật đó . Chuyện gì cũng từ từ . Em ở lại một chút coi.

Minh Hân chua lét :

- Anh Lăng bị con điên hớp hồn rồi . Em ở lại cũng vô ích.

Đợi Minh Hân phóng xe đi xong, Hải Uyên mới vào phòng khách, cô cao giọng :

- Là đàn ông mà bị người yêu mắng nhỏ mọn, không quê à ?

Lăng cười khẩy :

- Chị không cần nói khích, em không chịu nổi Minh Hân nữa rồi.

- Mà lúc này Minh Hân đã làm gì ?

Lăng bình thản kể lại những điều anh thấy cho Hải Uyên nghe . Bà chị của anh ngồi ngó ra giận dữ.

Uyên nói :

- Tao biết nó quen nhiều, nhưng không ngờ nó ... hiện đại dữ vậy.

Lăng nhếch môi :

- Em đã yêu lầm. Trước đây em tưởng chinh phục được một cô gái đẹp, con nhà giàu, có nhiều người đeo đuổi là điều hạnh diện, em không nghĩ Minh Hân đã có em, song vẫn thích có thêm những gã đàn ông khác. Tính tình hai đứa lại xung khắc, nếu kéo dài cũng chẳng tới đâu . Hôm ở ngoài đảo, em đã muốn nói lời chia tay, nhưng chưa đành lòng. Tới hôm nay, em chẳng còn gì để ân hận. Hừ! Minh Hân xem em như một trò đùa . Càng nghĩ, em càng đau.

Hải Uyên chép miệng :

- Ai ngờ gia đình nề nếp như gia đình đó lại sinh ra một đứa dễ dãi như Minh Hân. Em đừng thêm buồn. Đời còn dài, thế nào em cũng tìm được một người hợp ý tâm đầu.

Lăng gượng cười vì những lời an ủi ngô nghê của chị Uyên . Trước kia hai chị em Lăng khá thân thiết, nhưng từ khi Hải Uyên lấy chồng, sự thân thiết ấy ngày mỗi giảm vì Lăng không ưa Hiền . Uyên cảm nhận được điều ấy nên cô cũng dè dặt những lúc trò chuyện với em trai.

Giọng Hải Uyên vừa quan tâm, vừa tò mò :

- Em đến công ty Hữu Dụng chi vậy ?

- Chị đoán thử xem?

Uyên cau mày rồi nói :

- Chẳng lẽ vì chuyện con nhỏ Ty điên?

Lăng gật đầu :

- Đúng vậy . Em có mang về mấy tấm hình chụp Ty ngoài đảo . Ông Dụng xác nhận đó chính là đứa con gái mình tên Tường Ái . Cô bé vì giận gia đình đã bỏ nhà đi hơn nửa năm nay.

Hải Uyên thích thú :

- Thật bất ngờ . Nhưng con gái ông ta có tâm thần như con nhỏ Ty đâu . Ngay cả anh Hiền còn chưa dám chắc đó là Tường Ái mà.

Lăng trầm ngâm :

- Tại anh Hiền đã không gặp Tường Ái ba bốn năm rồi . Khoảng thời gian đó đủ làm thay đổi để một con nhóc thành một thiếu nữ đẹp.

Hải Uyên thắc mắc :

- Vậy tại sao Tường Ái trở nên ngớ ngẩn, quên cả quá khứ, không biết mình là ai ?

Lăng nói :

- Chuyện này chính ông Dụng và tay Đinh cháu ruột ông ta cũng không trả lời được.

- Vậy rồi họ tính sao ?

- Họ sẽ ra Nha Trang ngay hôm nay.

Hải Uyên ngập ngừng :

- Chị sợ Tường Ái không nhận ra ba mình rồi không chịu theo ông Dụng về Sài Gòn thôi . Nếu đúng Ty là Tường Ái thì bà Mí là người gian xảo. Bà ta có mưu đồ gì khi nhất nhất nói Ty là con gái mình?

Lăng nhíu mày :

- Có thể vì đã mất một đứa con nên bà ấy muốn có Ty để bớt buồn. Hoặc có thể vì lý do nào khác, mà mình chưa tìm ra được. Ông Dụng ra ngoài đảo thì mọi việc sẽ sáng tỏ ngay.

- Bao giờ em đi ?

- Trong ngày nay chung với ông Dụng.

Hải Uyên gật gù đầy thú vị :

- Coi bộ em và Tường Ái có duyên dữ.

Lăng gạt ngang :

- Duyên gì chị Ơi . Bà coi phim bộ nhiều quá rồi lạm đấy.

- Tao đang nói về mày chứ không về phim bộ nào hết. Nếu không duyên số sao lại gặp nhau như vậy ?

Lăng không trả lời được. Anh tiếp tục rít thuốc và nhìn vào những làn khói đang tan loãng trong không gian. Anh như thấy gương mặt thiên

thần của Ty. Cô mỉm cười với anh, nụ cười trẻ thơ thật hồn nhiên. Bất giác lòng anh lại rộn ràng. Anh mong mau gặp lại Ty, mong sớm cho cô bé biết cô là ai và hy vọng điều đó sẽ mang đến cho cô niềm vui sống, lẽ yêu đời bên gia đình thân yêu mà cô đã một lần đánh mất.

Mắt Thuyền Xưa

Chương 13

Lăng muốn điên lên khi nghe Hiền nói rằng Cư đã đưa bà Mí và Ty đi đâu không ai biết.

Ông Dụng ngồi phịch xuống ghế, mắt tối sầm tuyệt vọng. Giọng ông nghẹn ngào.

- Đi đâu là đi đâu? Tại sao lại đưa con tôi đi chớ?

Trán Lăng nhíu lại hẳn sâu những nghĩ suy. Anh nói:

- Thời gian gần đây Cư gần như là trốn mất khỏi đảo. Tại sao hẳn ta lại về đưa Ty đi đúng lúc tôi rời đảo? Cư có biết tôi đi tìm hiểu về Ty không?

Hiền chép miệng:

- Tôi cũng không rõ cậu về Sài Gòn làm gì, làm sao hẳn biết được. Tôi cho rằng Cư không muốn Ty quan hệ với cậu nên đã mang con nhỏ rời khỏi đây.

Lăng xoa mặt:

- Vậy hẳn đi đâu? Anh hỏi Quýt hộ tôi, xem hẳn có thể đi đâu được.

Hiền ngọt nhạt:

- Cậu cũng tin thằng Quýt sao?

Lăng thở nhàn:

- Trong công việc, tôi không tin dụng anh ta. Nhưng tôi vẫn sử dụng những thông tin anh ta cung cấp, nếu tin đó có giá trị. Nói với Quýt, tôi sẵn sàng mua tin của hẳn.

Hiền nhún vai:

- Tôi sẽ gọi nó cho cậu. Tự hai người mua bán với nhau, tôi không can dự đâu.

Ông Dụng lo lắng:

- Cư là người như thế nào? Liệu hẳn có làm gì con tôi không?

Nghe ông Dụng hỏi, ruột gan Lăng như bị ai xé nát. Giờ thì những linh cảm của anh đúng đến chín mươi chín phần trăm rồi. Rõ ràng

tình cảm Cư dành cho Ty không phải tình cảm anh em bình thường. Hắn ta rất si mê Ty nên muốn giữ riêng cô cho mình. Nếu Cư đã cố ý, chắc anh và ông Dụng khó lòng tìm ra Ty. Chỉ nghĩ bao nhiêu đó thôi, Lăng đã chịu không nổi.

Quýt bước vào với vẻ biết có người đang cần mình. Anh ta khẽ gật đầu chào ông Dụng rồi ung dung hỏi Lăng :

- Cậu muốn hỏi gì ở tôi.

Lăng vào đề ngay :

- Anh biết gia đình bà Mí hiện giờ ở đâu không?

Quýt lắc đầu:

- Không. Tôi nói thật đó.

- Vậy theo anh, Cư đưa mẹ và em mình đi đâu ?

Quýt chép miệng :

- Tôi không đoán được, vì Cư không phải người vùng này . Nó mới tới ở chung nửa năm nay với lý do nhà nó bị bão thổi sập, không chỗ nương thân.

Ông Dụng hỏi :

- Trước đó hắn ở đâu ?

Quýt ngập ngừng:

- Có lần Cư kể với tôi về Nha Trang. Chắc trước đây nó ở đó . Sau này vì muốn bé Ty được yên tĩnh, Cư mới ra đảo sống.

Ông Dụng bần chồn :

- Nó mang con bé ra dẫu ở đây thì đúng hơn. Nhưng tại sao Tường Ái lại quên hết quá khứ, không biết mình là ai kia ? Đã có chuyện gì xảy ra với nó ?

Lăng nhìn ông Dụng đầy tội nghiệp. Anh không tiện hỏi vì sao Ty giận đến mức bỏ nhà đi, nhưng thấy ông khổ sở thế này, Lăng cũng biết suốt thời gian qua, ông đã điều đứng cỡ nào.

Lăng hỏi Quýt :

- Anh cố nhớ xem, Cư có thể ở đâu tại Nha Trang.

Quýt nhíu mày :

- Tôi không nhớ nổi vì Cư rất kỹ tính. Nó mời tôi tới nhà nhậu nhẹt để kết thân hồng hồng dễ dàng trong việc kiếm sống chứ không đời nào hé môi về gia đình mình. Dì Mí cũng vậy . Có lần tôi hỏi chỗ ở trước kia của họ, bà Mí trả lời rất băng quơ, nên tôi cũng không hứng tìm hiểu tiếp.

Ngẫm nghĩ một chút, Quýt nói :

- Cứ đi với tôi ra Cầu Cảng, ở đó chắc có người biết thằng Cư đưa gia đình đi đâu.

Lăng gật đầu . Tới giờ phút này, anh vẫn còn ghét cay ghét đắng

Quýt, nhưng phải công nhận hẳn ta vẫn cần thiết vào những lúc như vậy.

Tới Cầu Cảng, Quýt dẫn Lãng và ông Dụng lòng vòng nhiều chỗ, cuối cùng Sĩ, người từng theo tàu chung với Cư nhiều chuyến đã đưa một nguồn tin khá hấp dẫn là từng thấy Cư vào một tiệm vàng khá lớn để bán một món nữ trang gì đó mà khi vừa thấy anh, Cư đã bỏ nó vào túi rồi giả lơ như người tới coi các mặt hàng. Sau đó, người quen trong tiệm vàng cho Sĩ biết Cư tới dạo dăm ga bán một cái nhẫn kim cương có giá trị rất lớn.

Ông Dụng vội vàng hỏi :

- Cái nhẫn ấy ra sao ? Cậu có thể cho tôi biết không?

Sĩ lắc đầu :

- Tôi chỉ nghe kể chứ không nhìn thấy, làm sao tả cho ông biết được cái nhẫn ấy ra sao ?

Thấy mặt ông xịu xuống, Sĩ khoát tay :

- Nếu ông muốn, tôi sẽ dắt ông tới tiệm vàng đó hỏi.

Ông Dụng gật đầu :

- Tôi muốn, tiền ghe tàu bao nhiêu tôi chịu hết.

Sĩ hết sức nhiệt tình :

- Vậy thì đi . Tôi có sẵn ghe nè.

Lãng mừng rỡ :

- Tốt quá.

Mọi người quay vào Nha Trang với tâm trạng vừa hy vọng, vừa lo lắng.

Ông Dụng cho biết Tường Ái giữ một cái nhẫn kim cương, đó là kỷ vật của mẹ cô để lại . Ái rất quý nó, nếu chiếc nhẫn Cư mang bán đúng là chiếc nhẫn này thì hết chín mươi phần trăm anh ta lấy của Ái và tự ý mang bán chứ không đời nào Ái chịu làm như vậy.

Càng nghe ông Dụng nói, Lãng càng nôn nao khi nghĩ về Ty. Giá như lần đó anh đừng gọi điện thoại mà sớm gặp trực tiếp ông Dụng thì bây giờ đã không lo âu, cực nhọc như vậy và Ty cũng không kéo dài những tháng ngày khổ sở bên người thâm độc như Cư.

Không biết hẳn ta có xúc phạm đến Ty không, chỉ nghĩ bao nhiêu đó thôi Lãng đã thấy quá nặng nề . Ty mỏng manh, yếu đuối như búp non trên cành, liệu cô sẽ làm gì để bảo vệ mình nếu Cư có ý xấu ? Tới tiệm vàng, ông Dụng vào hỏi và nhận được những cái lắc đầu lạnh lùng của chủ tiệm. Dù ông đã trình bày rất chân tình mục đích của mình, chủ tiệm vàng cũng một mực lắc đầu, không mua, không biết. Điều đó dễ hiểu vì chiếc nhẫn kim cương ấy đắt tiền, đâu ai dại dột nhận mình đã mua vào một món trang sức có nguồn gốc không

rõ ràng, nếu muốn tránh nói là món trang sức bị ăn cắp.

Ông Dụng gục đầu tuyệt vọng, Lãng tức tối nắm mạnh tay vào vách. Thà chẳng biết gì về Ty, về Tường Ái, giờ biết hai người chỉ là một, lòng anh không cách nào an tâm khi Ty phải sống cạnh một người đang có ý đồ như Cư.

Để ông Dụng ở lại Nha Trang, Lãng trở về đảo . Ngả người xuống giường, Lãng thuận tay cầm con ốc để trên bàn bên cạnh.

Con ốc có màu tím này Ty đã cho Lãng. Anh rất thích vì màu rất đặc biệt của nó, và vì nó là của Ty cho . Giờ cái vỏ ốc còn đây, nhưng người cho nó đã đi đâu rồi . Lãng bồn chồn lo lắng, anh không một chút an tâm khi nghĩ đến thiên thần bé bỏng ấy.

Có tiếng gõ cửa rồi giọng Hiền vang lên :

- Điện thoại của ông cụ gọi cậu.

Lãng nhíu mày . Vừa bước ra cửa, anh đã nhận được nụ cười đắc ý của Hiền. Nụ cười ấy như một cách bảo ngấm, cho Lãng biết cuộc điện thoại dường dài anh sắp nhận chẳng hứa hẹn điều gì tốt lành, trái lại chắc chắn anh sắp nghe những lời hết sức khó chịu của ba mình.

Cầm ống nghe lên, Lãng nhăn mặt vì giọng gằn gừ của ông bố :

- Ngày mai về Sài Gòn cho tao . Công trình ngoài đó để thằng Hiền coi đủ rồi.

Không tiện hỏi tại sao, Lãng chỉ đáp gọn lỏn :

- Vâng.

Ông Vĩ bực tức

- Mày không thèm hỏi lý do à ?

- Con có thể đoán được. Nếu ba không tín dụng nữa thì con về . Đơn giản thế thôi.

- Hừ ! Vậy thì về.

Lãng vỗ nhẹ vào trán vì tiếng gác máy của ba mình. Anh không vào nhà mà ra bãi ngồi rít thuốc. Không cần suy ngẫm xa xôi, dựa con nít cũng đoán ra Hiền đã nói gì đó để ba anh nổi trận lôi đình. Ông vốn rất nóng tính, chỉ cần Hiền chế dầu vào lửa rồi thổi bùng ngọn lửa dấy lên, ông sẽ cho cháy cả cơn giận của mình cho hả, và Lãng đang bị cơn giận phùng phùng ấy thiêu đốt đây.

Khát nước, Lãng lò dò vào bếp tìm nước uống.

Bà Tám bếp trưởng vẫn chưa ngủ, thấy anh, bà ngạc nhiên :

- Ủa, cậu ba đói bụng à ?

Lãng gượng gạo:

- Tôi khát nước, dì cho tôi xin một bình trà được không?

- Trời ơi, có gì đâu . Cậu chờ một chút nhen.

Vừa nói, bà vừa châm bếp dầu nấu ấm nước.

Giọng bà chợt trầm xuống :

- Vắng mẹ con bà Mí cũng buồn. Tội nghiệp con bé Ty, nó khóc quá trời.

Lăng ngập ngừng:

- Ty có nhắn gì với tôi không?

Bà Tám lắc đầu:

- Không. Nó làm sao dám khi cậu Hiền nói nhiều câu nặng nề quá . Nó có hơi từng từng thật, nhưng đâu phải không hiểu hết.

Lăng kinh ngạc:

- Ông Hiền nói gì con bé vậy ?

Bà Tám chép miệng:

- Cậu đừng cho tui nhiều chuyện nghen. Chớ đừng một cái cho người nghỉ ngang như trường hợp bà Mí thiệt khổ. Làm công như tui tui không an tâm chút nào.

Lăng thẳng thốt:

- Không phải bà Mí tự ý nghỉ việc sao ?

- Làm gì có chuyện đấy . Cậu Hiền bắt bà ấy nghỉ đó chớ . Tui nói cậu đừng học lại với cậu ấy nghen. Lỡ cậu Hiền cho tui nghỉ luôn chắc sắp nhỏ đói.

Lăng vuốt mặt:

- Dì kể đầu đuôi cho tôi nghe coi.

Bà Tám ngờ vực :

- Cậu không biết thiệt à ?

- Tôi ở Sài Gòn mới ra mà.

Bà Tám kêu lên :

- Vậy mà cậu Hiền nói là lệnh của cậu . Vô hậu thật.

Rồi bà bắt đầu kể :

- Hôm qua khi cậu lên tàu chừng nửa tiếng, cậu hai Hiền gọi mẹ con bà Mí vào để nói chuyện. Lúc đó tôi đang dọn phòng cho cậu ở trong nên nghe hết ráo mà cậu Hiền không hay.

Lăng nóng nảy :

- Ông Hiền đã nói gì ?

Bà Tám lên giọng:

- Cậu hai Hiền nói rằng cậu ba Lăng không thích thói lang thang một mình của con bé Ty trên công trường, có liếc mắt dầy đưa với thợ thầy, coi không được. Để tránh hậu quả đáng tiếc có thể xảy ra vì con bé Ty không được bình thường, cậu Ba Lăng yêu cầu bà Mí nghỉ việc và rời khỏi đây ngay hôm nay.

- Rồi bà Mí và Ty nói sao ?

- Nhỏ Ty không tin cậu bảo như vậy, còn bà Mí thì làm thình. Cậu hai Hiền nói tin hay không cũng phải rời khỏi đây ngay, không thôi cậu ấy sẽ đem bí mật của nhỏ Ty báo cho công an biết. Nghe như thế, mặt bà Mí tái xanh như tàu lá . Không tranh cãi lấy nửa lời, bà ta lôi con Ty đi một nước.

Lăng nuốt tiếng chửi thề vào bụng. Anh cố giữ vẻ từ tốn :

- Bà Mí và Ty về Nha Trang bằng cách nào ?

- Cậu Hiền điều tàu của công ty.

- Chính xác chứ ?

Bà Tám gạt đầu . Lăng đập mạnh tay xuống bàn khiến bình trà bà Tám vừa pha tung tóe nước, còn bà thì hồn vía lên mây đưa tay ôm ngực.

Quên rằng mình đang rất khát, Lăng băng băng đi về phía phòng của Hiền. Chăng gõ cửa, cũng không gọi tên, Lăng đập mạnh, cánh cửa bằng gỗ tạp bật tung ra, anh lao vào phòng rồi khựng lại.

Trên giường, ngoài Hiền ra, còn một cô gái trạc ngoài hai mươi tuổi . Cả hai đồng bật dậy khi anh lao vào . Cô gái vội vàng kéo cái mền che mình lại trong khi Hiền lúng túng bảo :

- Cậu làm trò gì vậy ?

Lăng sôi máu lên:

- Mẹ kiếp! Người hỏi câu này là tao chứ không phải mày . Hai phút nữa qua gặp tao ở văn phòng.

Bước nhanh ra khỏi chỗ ở của Hiền, Lăng hít một hơi dài để trấn tĩnh. Ba anh rất nóng tính. Lăng cũng chẳng thua gì ông, nhưng lúc này Lăng phải biết kiềm chế. Phải kiềm chế.

Tay run lên vì giận, Lăng mồi mãi mới đốt được điếu thuốc. Anh rít vài ba cái thì Hiền qua tới.

Mặt trắng tráo như không biết sỉ diện là gì, anh ta nhăn nhó cười :

- Không ngờ cậu Ba Lăng cũng đi khám điên thổ như mấy mụ đàn bà . Chắc Hải Uyên nhờ hả ?

Lăng nghiêng răng :

- Câm mồm đi, đồ con lợn.

Hiền đành giọng lại :

- Nè! Nói năng phải biết trên dưới nghe. Dầu gì tôi cũng vai anh cậu.

Nhào tới nắm ngực áo Hiền, Lăng rít lên :

- Mày là một thằng tôi, tao muốn biết tại sao mày bắt bà Mí thôi việc? Hiền đờ người ra vì bất ngờ nhưng ngay tức thời anh ta kêu lên oan ức:

- Bà ấy xin nghỉ việc chứ tôi có bắt ép gì đâu.

Lăng tổng mạnh đầu Hiền vào vách, giọng lạnh ngắt :

- Tao cho phép mày nói lại.

Mặt nhăn nhúm vì đau, Hiền ngập ngừng rồi lí nhí :

- Chính ba biểu tôi cho bà ta nghỉ . Tôi đâu dám cãi.

Lăng hẳn học:

- Mày đã nói gì với ba ?

- Có nói gì đâu ? Cậu đi mà hỏi bà chị mình. Chỉ đàn bà mới lảm chuyện, tôi bắt quá chỉ làm theo lệnh ba thôi.

- Mày đúng là khốn nạn, một người không lương tâm mới làm như thế khi đã có nghi ngờ Ty và Tường Ái chính là một. Đã vậy khi ông Dụng ra tới đây mày còn vẽ vờ để tao và ông ta về Nha Trang dò tìm cô bé . Đồ láo.

Hiền cố gỡ tay Lăng ra khỏi áo mình:

- Đó là thành ý của tôi, cậu phải hiểu như vậy chứ đừng nghĩ tôi láo.

Lăng cười nhạt :

- Thành ý à ? Tao không thể tin mày được. Do đó tao tiếp tục ở lại coi công trình này, mày đừng hòng tác động vào để ông cụ kéo tao về Sài Gòn. Giờ thì xéo ngay.

Hiền chúi nhủi vì cái xô quá mạnh của Lăng. Anh ta xốc lại cổ áo trước khi đi như chạy khỏi văn phòng.

Lăng lại đốt thuốc. Miệng khô khốc, anh chợt nhớ mình vẫn chưa uống ngụm nước nào dù rất khát.

Nghĩ tới Ty, Lăng xót xa quá mức. Cô đã rời khỏi bờ biển thiên đường này trong túi hận vì bị xúc phạm. Làm sao anh tìm ra em để phân minh hờ Ty Cánh hải âu đơn lẻ ngày nào đã khép cánh đậu xuống vùng biển đời anh

Mắt Thuyền Xưa

Chương 14

Ty thần thờ nhìn mảnh trời xanh nhỏ xíu bên ngoài ô cửa sổ và nhớ về màu xanh thăm thẳm của biển rộng. Từ ngày về vùng đất lạ này, Ty đã trở thành tù nhân thật sự của Cụ Anh hai nhất nhất không cho cô ra khỏi nhà vì chứng tâm thần hoang tưởng cô đang mắc phải. Không biết anh hai ... học ở đâu được từ " Tâm thần hoang tưởng " rồi gán cho Ty nữa. Có đúng là Ty bị chứng ấy không? Sao Lăng nói cô bị mất trí nhớ, nếu được chữa trị đúng bác sĩ, Ty sẽ nhớ tất cả để

biết mình là ai.

Mà Ty là ai, khi mẹ cô và anh Hai đã bảo Ty là Tỷ Lẽ nào cô tin Lãng để luôn thắc mắc về bản thân? Thật ra, anh làm một người một mặt hai lòng, nói một đường làm một nẻo, anh là vết thương mãi nhức nhối trong tâm hồn vốn đã không bình thường của Ty. Rồi vùng biển ấy với trái tim tổn thương, Ty thất vọng đến mức thề không nghe lời bất kỳ người đàn ông nào khác người thân trong gia đình.

Nước mắt cô lại hoen mi. Dầu Ty không phải người hay rơi nước mắt, nhưng chẳng hiểu sao sóng mũi cô vẫn cay xè khi nhớ đến những tháng ngày đầy tự do ngoài đảo. Đó là thời gian đẹp nhất Ty có được vì cô không hề quên nó. Ký ức với Ty chỉ có ngần ấy, bắt đầu từ ấy, nên cô quý nó biết bao, trân trọng nó biết bao.

Ấy vậy mà ... Ngực cô nhói nhói đau. Từ trong vô thức tối đen, một giọng hát khàn đục da diết vang lên:

" Tình yêu như trai pha con tim mù lòa ... "

Ty ôm đầu. Cô nghe bài hát này ở đâu? Ở đâu? Sao khi nghĩ về Lãng, bài hát ấy chợt vang lên thế này? Lẽ nào thứ tình cảm ngu ngơ ấy là tình yêu? Ty yêu một người và họ không hề yêu cô? Ngoài mặt họ làm như rất quan tâm, thấu hiểu Ty, nhưng sau lưng, họ luôn xem cô là một đứa tâm thần. Họ đã mượn tay kẻ khác đuổi mẹ con Ty khỏi vùng biển tuyệt đẹp ấy. Cô không thể hiểu tại sao mẹ lại đồng ý khi nghe cậu Hiền hăm dọa sẽ tiết lộ bí mật của Ty với cảnh sát.

Ty có bí mật gì vậy? Sao cô cứ phải sống trong hoang mang, lo lắng thế kia?

Thở dài, Ty đi loang quanh trong căn nhà âm u tối được khóa rất kỹ từ bên ngoài. Mẹ và anh Cư dạo này vắng nhà luôn. Hai người mua bán gì đó ở chỗ mà cô không được biết. Hôm dẫn cô về, mẹ chỉ nói ngắn gọn:

- Đây mới thật sự là nhà mình.

Ty đã ngơ ngác nhìn quanh rồi buột miệng:

- Sao con không biết, không nhớ chút gì về nó hết?

Và mẹ đã thản nhiên nói:

- Điên thì biết quái gì để nhớ chứ?

Ty khổ sở khôn cùng vì những lời như thế của mẹ. Thời gian gần đây rất khó chịu với Ty. Khi có anh Hai cô ở nhà, mẹ dịu dàng ít mắng nhiếc Ty, nhưng khi Cư đi vắng bà trút ngay vào cô cổ máng những lời thô tục khó nghe. Trong mắt bà, Ty là một đứa điên khùng vô tích sự. Cô là một gánh nặng chớ không phải là con gái. Điều này khi còn ngoài đảo, bà không đặt nặng, không chì chiết day nghiến Ty

bằng lúc đã về nhà . Mẹ khiến Ty mỗi lúc một co cụm vào cũi riêng đầy bất trắc của mình.

Xuống bếp, Ty vo gạo nấu cơm. Một lát nữa thôi, mẹ và anh hai sẽ về, chưa có cơm, mẹ sẽ có cơn mắng mà Cư không bênh cô được. Ngoài sân như có tiếng chân người, Ty vội chạy ra cửa sổ nhìn. Một con bé trạc mười ba, mười bốn tuổi đang đứng dưới gốc khế nhà cô, mắt hướng lên cây tìm khế. Cây khế này ngọt, lại sai quả nên bọn trẻ vẫn hay hái trộm. Chúng biết có Ty trong nhà nhưng vẫn không sợ vì cô có làm gì được chúng đâu . Đôi khi chúng còn cho Ty khế chín trên cây nữa kìa.

Con bé này vẫn thường sang hái khế mỗi khi Ty ở nhà một mình.

Nhà nó đối diện nhà này . Có nó tía lia, Ty cũng đỡ buồn.

Nhe răng cười với cô, con bé Cà Na nói :

- Bữa nay em mới biết về chị đó nha chị Ty.

Cô nhú mày :

- Em biết gì về chị ?

- Thì biết lý do tại sao tối ngày chị được ở trong nhà.

Mặt Ty xịu xuống, cô làu bàu :

- Chuyện đó có hay không?

Cà Na vừa nhai khế vừa hạ giọng :

- Sao lại không hay ? Em phải hỏi lâu lắm anh Cư mới chịu khai thiệt chứ bộ.

Nghiêng đầu ngắm Ty trong khung cửa sổ, con bé trầm trồ :

- Em phải công nhận chị đẹp. Ở vùng Diên Khánh này, từ cây Dầu Đồi tới đây hồng ai đẹp bằng chị . Nhưng ưỡng quá . Mẹ em bảo số chị là hồng nhan nên đa truân.

Vứt cái cùi khế vào gốc, con nhỏ tót lên cây hái thêm mấy trái nữa .

Tới gần Ty, nó dúm cho cô một trái chín vàng rồi nói :

- Mẹ em bảo thằng cha Cư cục súc thấy mờ, không xứng với chị một chút xíu nào hết. Vậy mà chị ưng rồi ngoan ngoãn chịu để mẹ con thằng chả nhốt trong nhà . Hỏi thật nghen, chị có thiếu nợ họ không vậy ?

Ty nhăn mặt :

- Em nói gì kỳ vậy ? Chị không hiểu.

Cà Na bĩu môi :

- Em nói rõ vậy mà không hiểu . Chị giả bộ hoài.

Ty nghiêm nghị :

- Em thừa biết chị và anh Cư là anh em ruột, sao em hỏi những câu khó nghe quá.

Cà Na trợn gằn tét mí mắt :

- Anh em ruột là sao ?

Ty gắt :

- Là anh em ruột chứ là sao nữa ?

Cà Na lại trề môi :

- Xi! Vợ chồng thì nói đại vợ chồng. Chỉ có chị nhận là anh em ruột trong khi ... ông Cư đi đâu cũng khoe cô vợ đẹp.

Ty nóng người :

- Anh Cư nói vậy thật à ?

Cà Na nhướn mày :

- Chớ bộ không phải hả ? Bà đặt mắc cỡ nữa ...

Ty làm thinh. Cô nhận ra có điều gì đó không bình thường qua những lời của nhỏ Cà Nạ. Cô ngờ ngẩn hỏi.

- Chị không phải em anh Cư, con bà Mí sao ?

Cà Na phì cười :

- Đương nhiên không phải rồi . Chị có từng hôn mà hỏi lạ thế ? Dì Mí có hai người con là ông Cư và bà Xi, trận bão năm kia bà Xi chết rồi thì thôi, ở đây ai lại không biết.

Ty áp úng :

- Vậy ... Vậy chị là ai ?

Cà Na nhìn cô như nhìn một vật thể lạ :

- Là vợ của anh Cư chứ ai ? Ngộ thiệt! Bà này từng hèn chi bị Ông nhốt trong nhà.

Rồi không đợi Ty nói thêm lời nào, con nhỏ leo rào chạy tuốt về nhà, bỏ mặc Ty bàng hoàng với những gì vừa được nghe.

Cô không phải là Ty con bà Mí. Vậy cô là ai ? Dù chẳng muốn Ty cũng nghĩ tới Lãng. Anh từng nói, nếu được chữa trị, dần dà Ty sẽ nhớ lại để biết mình là ai.

Ty ngồi phịch xuống ghế . Cô thật sự choáng khi nhận thức được sự thật về mình. Thà như lâu nay Ty vẫn tưởng đây là gia đình máu mủ của mình, cô là người bệnh được mẹ và anh ruột chăm lo thì khác.

Nào ngờ sự thật không phải vậy, thật kinh hoàng, kinh hoàng.

Ngày lúc đó, Ty chợt nghe có tiếng gọi :

- Tường Ái Tường Ái

Ty vọt chạy ra cửa sổ . Ngoài sân rụng đầy khế tím li ti, không một bóng người . Tiếng gọi vang lên từ đâu Ty chớ đâu phải từ bên ngoài mà tìm mà kiếm xem có ai không.

Ty nức nở khóc. Cô biết rồi . Tường Ái Ty ôm đầu . Những sợi thần kinh trong não Ty đang căng hết mức, cô nhắm mắt cố nhớ, cố nhớ nhưng không được. Ký ức xa xôi chỉ sống lại tới đó thôi .

Khoảng tối đen trong hồn Ty cứ loang rộng Loang rộng... và kéo

xuống sâu hun hút, Ty đau đầu quá, cố bước đi và thấy mình như rơi xuống vực thăm thẳm.

Khi tỉnh dậy, Ty thấy mình đang nằm trên giường. Mẹ và anh Hai ...

À không, bà Mí và Cự đã về . Ty không biết mình phải làm gì đây .

Định gượng ngồi dậy, nhưng Ty chợt nghe giọng Cự gắt gỏng :

- Mẹ im đi! Tôi nhất định sẽ nói thật với Ty. Trong hoàn cảnh tứ cố vô thân, không nơi nương tựa, không biết mình là ai, con nhỏ phải ưng tôi thôi . Tang ba hai năm toi để đã đủ rồi, qua đám giỗ này tôi sẽ lấy vợ.

Ty cứng cả người vì những gì vừa nghe . Làm vợ Cự à ? Đó không đời nào là điều cô chấp nhận, nhưng thật đáng sợ nếu điều đó xảy ra.

Tứ cố vô thân. Không nơi nương tựa, không biết mình là ai . Cự đã liệt kê hết những điểm chết của Ty. Chắc chắn anh ta sẽ lấy đó để ép buộc cô làm vợ anh ta . Thật là độc ác, thật là thủ đoạn. Nhưng tại sao Ty lại sống trong gia đình bà Mí nhỉ ? Họ đã gặp Ty trong trường hợp nào ? Ở đâu ? Nếu biết được điều này, có thể Ty sẽ nhớ ra cội nguồn của mình.

Có tiếng chân người đến gần, Ty nín cả thở khi nghe Cự gọi mình rồi tay anh ta chạm vào người cô . Bất giác Ty mở to mắt ngồi bật dậy trước vẻ ngạc nhiên của Cự :

Anh ta nói :

- Đã thức rồi à ? Lúc nãy Ty ngủ dưới đất làm anh phải bế lên giường.

Ty cắn môi đi một mạch xuống bếp và bắt gặp cái nhìn khó chịu của bà Mí :

- Hừ, con gái gì suốt ngày chỉ ăn với ngủ . Không khéo mày tưởng mình là hoàng hậu mất.

Cự lên tiếng bênh:

- Con bé ngoan như thế là giỏi rồi . Mai mốt lấy chồng, chồng lo tất cả.

Bà Mí cười nhạt, Ty vờ ngu ngơ :

- Ai sẽ lấy em vậy ?

Cự nói ngay :

- Anh sẽ lấy em làm vợ.

Ty lắc đầu :

- Không được, mình là anh em mà.

Cự xoa cằm, anh ta ngần ngừ một chút rồi nói :

- Mình không phải anh em ruột. Em là em nuôi của anh, nên vẫn được lấy nhau.

Vẫn biết những lời Cư nói là thật, nhưng người Ty vẫn nổi gai . Cô lấp bắp :

- Em nuôi của anh nghĩa là sao ?

Bà Mí nạt át đi :

- Ăn cơm! Ở đó mà nói tào lao.

Cư nhìn Ty :

- Ăn cơm đi rồi anh sẽ nói cho em nghe.

Ty nài nỉ :

- Anh nói trước đi.

Cư cương quyết :

- Không , phải ăn cơm trước đã.

Ty im lặng ngồi vào bàn. Bà Mí bật chiếc tivi nội địa cũ xì lên vừa ăn vừa xem phim . Ty nuốt không nổi vì những thông tin vừa được nghe.

Rồi bữa cơm cũng xong. Cư ra lệnh cho mẹ rửa chén. Anh ta nhắc ghé ra dưới gốc khế cho Ty ngồi.

Ty muốn nghẹn thở khi Cư hạ giọng :

- Nên nhớ, lúc nào anh cũng thương Ty nhưng đó là tình yêu chứ không phải tình anh em. Em phải là vợ anh mới được.

Ty co người lại . Cô không dám gạt ngang, vì sợ Cư nổi giận sẽ không cho cô biết vì sao gia đình đã mang cô về nuôi nấng.

Thấy Ty không có phản ứng gì trước câu nói của mình, Cư liền gằn :

- Chịu làm vợ anh không?

Ty lấp bắp :

- Em hông biết.

- Sao lại không biết? Hay là em mê cậu ba Lăng nên chê tôi.

Ty hoảng hồn khi thấy mắt Cư đỏ ngầu những tia máu . Cô chối biến :

- Em hông có ...

Cư dịu giọng :

- Vậy thì tốt.

Vừa nói, anh ta vừa vuốt má Ty, cô né người tránh. Cư thích thú khoe :

- Anh bông bé, ủ ấm em trong tay, thậm chí từng thay quần áo cho em, giờ còn bày đặt mắc cỡ.

Ty muốn khóc hết sức, khi nghe Cư nói thế . Anh ta tưởng sẽ làm chồng Ty, nên mới sẵn sàng như vậy . Trời ơi! Lâu nay Ty cố chịu đựng Cư vì nghĩ anh ta với mình là máu mủ ruột thịt. Giờ tưởng tượng phải làm vợ một người thô lỗ, dốt nát và độc ác, thủ đoạn nữa, Ty không cam tâm.

Cô hỏi :

- Có thật em là em nuôi của anh không?
- Sao lại không? Đó là sự thật một trăm phần trăm.

Cười rất láu cá, Cự nói tiếp:

- Mẹ đã nhặt được em gần hồ rác cách đây hai mươi năm.

Ty không bình tĩnh được nữa, cô kêu lên :

- Anh nói láo, làm gì có chuyện mẹ nhặt em ở hồ rác.

Cự thần nhiên :

- Đó là sự thật, chúng ta là người dựng nước lã, không lẽ tôi dám nói láo chuyện động trời như vậy ?

Ty liếm môi :

- Em lại nghĩ anh mới mang em về nhà đây thôi . Vì em không tài nào nhớ trước đây em đã sống như thế nào trong ngôi nhà này, em và anh đã cùng lớn ra sao.

Cự cười cười :

- Em đang bệnh, làm sao nhớ được cái hồi còn bé xíu ấy.

Ty chớp mắt :

- Vậy anh kể cho em nghe đi.

Cự bối rối :

- Kể về chuyện gì bây giờ ?
- Em bị mất trí nhớ như thế nào ?

Cự ngập ngừng :

- Anh đã nói nhiều lần rồi . Em thấy ba và Xi chết nên sợ tới mức lên cơn điên. Suốt cả tháng trời em toàn nói lảm nhảm, bậy bạ những điều không ai hiểu.

Ty hỏi :

- Mà em nói gì mới được chứ ?

Cự nhíu mày :

- Ai có thể nhớ những lời người điên nói.

Ty bắt bẻ :

- Nếu anh thương em, anh phải nhớ chứ.

Cự thộn mặt vì giọng điệu vừa trách cứ, vừa nũng nịu của Ty. Đây là lần đầu tiên Ty tỏ vẻ như vậy với Cự Con nhỏ ... đáp lại tình anh lệ thiết. Nếu biết thế, Cự đã nói thật từ lâu.

Sửng rợn trong bụng, Cự kéo tay Ty vào lòng, giọng khàn đi vì ham muốn.

- Từ giờ trở đi, Ty nói gì anh cũng nhớ hết. Nào! Cho anh thương một chút.

Ty đẩy anh ta ra khá mạnh và đứng dậy :

- Đừng làm vậy.

Cư hơi hắng, anh ta hát mặt lên quyền hành :

- Nhưng anh thích.

Ty gằn giọng :

- Em không thích.

Cư trơ trẽn :

- Trước sau gì cũng là vợ chồng. Khó cũng vừa vừa thôi . Phải cho anh hôn hít, vuốt ve chứ Ty Anh để dành em bao nhiêu đó là lâu lắm rồi.

Ty long mặt lên thật dữ :

- Anh im đi! Chừng nào tôi là vợ anh hãy hay . Còn bây giờ anh mà động vào tôi là tôi cắn lưỡi ngay.

Cư vội vàng :

- Ấy! Ấy! Đừng có lên cơn. Anh nòi đùa mà . Nào, vào nhà anh cho uống thuốc. Thật khổ ghê.

Ty bướng lên :

- Không nhức đầu, không uống thuốc.

- Hừ, lại còn thế nữa . Đến lúc xé quần, xé áo, anh sẽ để ngắm chứ không mặc vào cho em đâu.

Ty đỏ mặt. Cô luôn rất sợ những câu hăm he như vậy của Cư, nhưng lần này thì khác. Cô không chỉ sợ mà còn bức tức vì cách nói trần trụi của Cư Rồi Ty thẳng thốt giật mình, cô không biết lâu nay những lúc cô ngủ vùi vì thuốc, vì những cơn choáng ngất bất ngờ, Cư có giờ trò gì hắc ám với cô không.

Chỉ nghĩ thế thôi, cô đã run cả người, nước mắt sợ hãi thi nhau tuôn trào.

Cư tùm tùm :

- Anh đùa thế thôi, bữa nay đã biết sợ rồi à ? Tốt lắm. Dần dà em sẽ nhớ lại tất cả . Nhưng trước hết phải làm vợ anh đã.

Ty nhìn Cư trừng trừng như nhìn một quái vật. Sự phản đối bản năng choáng hết tâm trí cô . Ty không kiềm chế được cơn giận dữ, cô bĩu môi :

- Không đời nào.

Cư ngạo nghễ :

- Em có thể nói không được hay sao ? Dù đẹp cỡ nào, với mọi người em cũng là một con bé tâm thần. Chả ai ưng một người điên, trừ anh.

Ty liếm môi :

- Vì anh biết tôi bị quên chứ tôi không bị điên. Đúng không? Rồi tôi sẽ nhớ lại để biết mình là ai . Tôi đã quen xem anh là anh hai, anh đừng ép buộc, áp đặt tình yêu của tôi.

Cư lừ lừ ép sát Ty vào vách :

- Chuyện đã như thế và phải như thế chứ anh chả ép buộc, áp đặt em. Thử nghĩ xem, em sẽ sống ra sao nếu không có mẹ con anh?

Ty quắc mắt:

- Tôi không bao giờ quên ơn người đã cứu mạng mình, nhưng nếu anh đem chuyện ơn nghĩa ấy ra làm áp lực, tôi thà chết.

Cư buông Ty ra, giọng đanh ác :

- Vào nhà ngay . Từ giờ trở đi, mày không bao giờ được ra tới sân.

Dứt lời, hắn xô mạnh khiến Ty chúi nhủi . Cư rít lên :

- Tao sẽ nhốt mày như nhốt một con chó.

Ty không kêu được lời nào, cô hoàn toàn tuyệt vọng với tất cả những sự thật cô biết được trong ngày hôm nay.

Nhìn qua ô cửa, Ty thấy trời tối mịt mù . Nhưng cô biết ngày mai trời lại sáng. Ty nhất định, nhất định phải thoát khỏi đây mới được. Muốn được như vậy, Ty cần thật bình tĩnh và cảnh giác vì khi đã nói thế với cô, Cư đã lật hết tất cả những con bài hắn có. Cư nghĩ Ty sẽ khuấy phục hắn, cô nên dựa vào suy nghĩ chủ quan này của Cư để tìm cách thoát thân.

Mắt Thuyền Xưa

Chương 15

Lại một sớm mai nữa chạm vào khung cửa sổ ngôi nhà . Tiếng lá ngoài cây khế rì rào lẫn với tiếng lũ trẻ riu riu gọi nhau nghe yên bình làm sao . Ty ngồi như hóa đá giữa sự tịch liêu của khoảng không mù tối . Cô như bị tù đày khi phải sống thế này đã cả tháng nay.

Từ ngày cho Ty biết cô và mình không phải anh em ruột, Cư càng chặt chẽ canh giữ Ty hơn. Trước đây, hắn chỉ khóa cửa nhà, bây giờ Cư khóa luôn cả cổng rào, lũ trẻ con không leo vào được để hái khế nên Ty đã cô đơn càng cô đơn hơn. Suốt ngày thờ than một mình, Ty hết làm việc nhà thì chỉ nằm vật vạ như ốm. thỉnh thoảng cô cũng xem TV. Qua cái TV mờ cảm xấu hoắc, Ty cảm giác mình gần gũi với con người hơn. Cô nhìn cảnh đông đúc, ồn ào của thành phố trên màn hình và chắc chắn mình từng ở đó, song Ty không tài nào nhớ thêm gì nữa để có thể tìm lại chính mình.

Giá như có Lăng lúc này thì tốt biết bao nhiêu . Anh sẽ giúp cô được nhiều chuyện lắm. Nhưng có chắc thế không? Ty chỉ tưởng tượng

thế thôi. Thật ra, Lăng chả thật lòng với cô như những lời anh nói, Ty phải nhớ chính Lăng đã bảo Hiền đuổi bà Mí và Ty ra khỏi công trường, vì anh ta ghét thói lang thang của cô, anh ta sợ " Hậu quả đáng tiếc có thể xảy ra với một con khùng ".

Ngực Ty nhói nhói đau . Cô đã cố không tin như thế . Nhưng tin hay không thì cô cũng đã xa Lăng. Xa đến mức có thể đến hết đời vẫn không gặp lại nhau.

Bỗng dưng Ty thèm nghe giọng anh gọi cô dọc bãi biển, thèm nghe tiếng sóng, thèm ngửi mùi khói thuốc cũng như thèm được vịn vào cánh tay anh vững chãi quá sức.

Thế nhưng Lăng đâu phải của Ty, cô từng trông thấy Lăng và Minh Hân say đắm hôn nhau . Cô đã khóc, đã tự giam mình trong hốc đá ngoài biển vì đau đớn. Cô không muốn là kẻ thứ ba, là người đến sau, nhưng lại không điều khiển được trái tim mình thôi nhớ người ta.

Ty ôm đầu . Cô vẫn chưa chịu đựng nổi những suy nghĩ, nhớ những kiểu căng thẳng thế này . Đạo này Ty đau đầu luôn vì lúc nào cũng phải lo lắng, cảnh giác Cụ Tối hầu như Ty thức trắng, may là ban ngày cô có cơ hội để ngủ bù, song giấc ngủ ấy lơ mơ, mộng mị và cảm giác rơi lại hành hạ Ty. Cô ốm thấy rõ, nhưng vẫn gắng sức thủ thân được ngày nào hay ngày đó . Lỡ như Cụ giờ trò thú vật, Ty sẽ liều chết với hắn.

- Chị Ty ... Chị Ty ơi.

Ty bật ngồi dậy khi nghe giọng con nhỏ Cà Na Hồm rày nó biến đâu mất làm Ty đã buồn lại càng buồn hơn.

Cà Na nhăn nhó chỉ vào vết xước ở cùi chỏ :

- Leo rào bị thương rồi nè . Đau muốn chết luôn.

Ty chép miệng :

- Chị chẳng tìm đâu ra dầu cho em bôi.

Cà Na quẹt nước bọt vào nơi trầy rồi cười :

- Vi trùng nào cũng chết. Em cần gì dầu của chị.

Nhìn chăm chú Ty xong, Cà Na kêu lên :

- Giống thật đó.

Ty ngạc nhiên :

- Giống cái gì ?

- Giống chị ? Ủa hồng phải . Chị giống người trong hình y khuôn luôn.

Rồi không đợi Ty hỏi thêm câu nào . Cà Na rút trong người ra tờ báo, nó lật tới mấy trang và đưa cho Ty.

- Nè, chị đọc mục " Tìm Người Thân " này đi . Mà chị biết chữ hông vậy ?

Ty đỡ lấy tờ báo, không trả lời Cà Na, cô dán mắt vào trang báo con bé vừa đưa và thấy hình mình. Đúng là cô rồi . Tấm hình này Lăng mới chụp trên đảo cách đây không lâu, trong hình là gương mặt Ty với nụ cười rạng rỡ trên môi.

Nhỏ Cà Na tò mò lẫn nôn nóng :

- Phải chị không?

Tt xúc động gật đầu . Cô chưa kịp đọc xem mục tìm người thân này nói gì, nhỏ Cà Na đã thắc mắc:

- Là chị, nhưng lại có tên khác là Trần Ngọc Tường Ái . Đó là tên thật? Bởi vậy em nói với mẹ phải qua hỏi chị cho ra lẽ . Ủa, mà chị đọc đi, coi phải nói về mình không?

Ty có cảm giác những dòng chữ nhỏ xíu nhòe nhoẹt trước mắt. Trán tĩnh lại Ty lẩm nhẩm như trẻ tập đánh vần.

" Cha: Trần Hữu Dụng, tìm con gái là Trần Ngọc Tường Ái . Đã đi lạc vào ngày.... tháng ... năm ... trong tình trạng lãng trí . Ai thấy con gái tôi xin điện thoại về những số sau ... xin hậu tạ "

Trần Hữu Dụng. Phải rồi . Ba cô là Trần Hữu Dụng, giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn Hữu Dụng. Cô thương yêu kính trọng ba biết bao.

Ty buông tờ báo và ngồi phịch xuống nền nhà xi măng xám lạnh khi nhớ ra một điều mẹ cô đã mất vì bệnh tim nặng. Nhà chỉ con hai cha con. Bao nhiêu tình thương cô dồn hết cho ba, người được cô tôn sùng tột bậc. Ông vừa là ba vừa là thần tượng của Ty.

Cà Na đứng ngoài nhìn vào cửa sổ :

- Chị làm sao vậy chị Tỷ Đừng xúc động tới mức lên cơn điên chứ ?

Ty vội vã lắc đầu :

- Không. Không. Chị không hề điên mà chỉ bị quên. Chị quên mình là ai, ở đâu, tên gì . Nói chung, chị quên mất những gì liên quan tới bản thân.

Cà Na ngờ vực :

- Vậy sao anh Cư nói chị bị điên?

- Anh ta nói láo đó.

- Để làm gì ? A ... em hiểu rồi, để mọi người tránh xa chị ra . Thằng cha Cư ghê thật.

Cà Na hùng hồn :

- Phải điện thoại cho ba chị biết mới được.

Ty nhúm mày:

- Nhà em có điện thoại à ?

- Không, mẹ sẽ chở em ra bưu điện gọi . Tiếc là mẹ mập quá, không leo rào vào được đây . Em về đây.

Ty níu tay con bé lại:

- Từ từ đã . Chị dặn điều này . Em ráng giữ bí mật, đừng để tới tai anh Cư . Khi điện thoại em kể đầu đuôi cho ba chị nghe, đừng sợ tốn tiền, rồi ba chị sẽ trả lại cho em gấp mười . Chắc chắn ông ta còn hậu tạ nữa.

Cà Na hào hiệp :

- Xời! Em chỉ giúp người gặp nạn thôi chứ cần gì chuyện hậu tạ .Thôi em đi để lão Cư về thì chết.

Ty siết chặt tay con bé :

- Cám ơn Cà Na nhiều lắm.

Nhìn con bé leo rào trở ra, nước mắt Ty rưng rưng. Cầu mong sao Cà Na sẽ gọi được cho ba . Cầu mong sao mình thoát khỏi đây. Cầu mong sao Cầu mong sao ...

Ty chột sọt sùi . Cô sắp gặp lại ba song cô vẫn chưa hình dung được gương mặt ông. Nhìn lên bàn thờ, co thoáng rùng mình. Với cô, ba lâu nay là người đàn ông khắc khổ trong tấm hình trên. Ôi chao! Chưa bao giờ Ty vừa mừng vừa khổ như vậy . Rồi cô sẽ phản ứng thế nào khi gặp lại ba mình. Ty không sao tưởng tượng được. Ngay lúc này, tâm trí cô như đóng băng, giá như được ngủ một chút thì tốt biết mấy . Nhưng đó chỉ là ao ước cỏn con, chả ai ngủ được vào những lúc thế này, lúc biết cuộc đời mình sắp phục sinh.

Tiếng khóa cổng rào rột rẹt, cọt két. Chắc là Cư về . Ty bỗng thấy sợ, lờ như Cà Na và mẹ nó không kín miệng, Cư với bà Mí mà biết chuyện chắc chắn họ không để Ty yên.

Ty rùng mình khi nghĩ Cư sẽ ép cô theo anh ta tới một đảo nào đó .

Nhưng liền tức thời, Ty tự trấn an. Cô không bao giờ để điều đó xảy ra khi đã biết mình là con của ai.

Giọng Cư quyền hành vang lên :

- Em làm gì từ sáng tới giờ hả Ty?

Cô hết sức nhỏ nhẹ khác với thường ngày :

- Em đã nấu cơm, giặt quần áo, dọn dẹp nhà cửa và chờ anh với mẹ về.

Cư tỏ vẻ hài lòng :

- Có thể chứ . Dần dà rồi cũng quen. Làm vợ cũng thế thôi . Rồi đâu cũng vào đó cả.

Vừa nói, anh ta vừa vươn tay kéo mạnh cô, Ty té sấp vào ngực Cư.

Cô đẩy anh ta ra :

- Em chưa quen thế này đâu.

Cư xoa cằm :

- Rượu để càng lâu càng ngon. Em khiến anh phát điên lên vì thèm. Nhưng không sao , anh thừa kiên nhẫn để chờ mà . Ép uống nhờ em lên cơn thì khổ.

Ty lảng đi :

- Mẹ đâu rồi ?

- Bà cụ đi ăn giỗ. Chiều mời về . Nhà chỉ còn hai đứa . Em không phải ngại gì cả . Mình ăn cơm chung như vợ chồng son mới tinh chứ. Ty thấy người gai cả lên vì những lời của Cụ Cô vừa xới cơm ra chén cho anh ta, vừa hỏi :

- Có thật mẹ nhạt em từ đống rác không? Sao em không thể nào tin được.

Cư cười cười :

- Nếu nói anh nhạt em về, em tin không?

Ty cũng tủm tỉm cười :

- Anh nói thì em phải tin chứ . Nhưng anh nhạt em ở đâu ?

Cư lim dim mắt :

- Anh chỉ nói điều này khi em là vợ anh.

Ty buột miệng :

- Chắc anh sắp nói rồi đó.

Cư hỏi tới :

- Sắp là chừng nào ? Đừng làm anh nôn nhen.

Ty chưa biết trả lời sao thì nghe giọng Cà Na vang lên ngoài cổng.

Con bé gọi Cư làm cô giật mình rơi cả đĩa xuống bàn.

Cư cau mặt :

- Để anh ra xem, còn em cứ ở trong đây.

Tim Ty đập như muốn rơi ra ngoài, cô không biết Cà Na gọi Cư làm chi ? Có khi nào nó làm ngược lại những lời đã nói với Ty lúc nãy không?

Cô nghe Cư hỏi bằng giọng cọc cằn :

- Mà kêu tao làm gì ?

- Dạ . Em xin tí hoa khế về chưng với đường phèn trị ho ạ.

- Không có hoa . Xéo ngay.

Cà Na vẫn léo nhéo :

- Có mà, hoa rụng đầy sân kia . Chị Ty vợ anh đâu ? Em mà xin là chị ấy cho liền. Cho cả trái nữa đấy.

Rồi nó rống mồm lên :

- Chị Ty , chị Ty ơi! Ra em bảo cái này hay lắm.

Cư quát :

- Không có Ty nào cả . Biến nhanh.

Cà Na gân cổ :

- Sao lại không có ? Lúc nãy em mới thấy chị Ty đứng ngay cửa sổ đấy . Em muốn gặp chị Ty Chị Ty ơi ...

Cư điên tiết lên vì cái mồm quá cỡ của Cà Nạ Anh ta sấn tới cổng, răng nghiến trèo trẹo :

- Đi đi, mày còn léo nhéo nữa là ăn đòn.

Cà Na đứng chống nạnh, mồm oang oác :

- Nếu không gặp chị Ty, tôi không đi . Chị Ty ơi, chị Ty...

Nghe nó gọi, Ty liền đi ra . Vừa tới ngưỡng cửa, Cư đã bảo :

- Vào nhà.

Cà Na rống to :

- Chị Ty ra đây với em nào.

Ty bị Cư xô vào trong một cách thô bạo . Con bé Na tiếp tục gọi Ty

Nó nói một hơi :

- Em đã điện thoại rồi . Chị đừng sợ . Người ta sẽ ... cứu chị ngay.

Ty nghiêng đầu nhìn qua hàng rào, cô thấy ngoài Cà Na ra còn có nhiều người nữa . Họ kéo đến tụ bao giờ mà Cư cũng không biết.

Anh ta buột miệng chửi thề khi một người trong đám đông yêu cầu mở cửa :

- Mẹ, không ai có quyền xét nhà tao hết.

- Nhưng nhà anh đang nhốt người bất hợp pháp. Dân ở đây phản ảnh như thế ...

- Đó là vợ tao ...

Ty giật mình khi nghe một giọng đàn ông hết sức quen thuộc :

- Anh nói láo . Cô gái ấy không phải vợ, cũng không phải em gái anh

...

Ty thẳng thốt :

- Lãng...

Rồi cô ào chạy ra nhanh đến mức Cư không kịp kéo cô lại . Ty nghẹn ngào khi Lãng nói :

- Ba em sẽ ra tới vào ngày mai . Em không phải sợ gì cả.

Cư hẳn học mở khóa , Lãng nhào người vào trước. Ty ôm anh khóc ròn.

Lãng cũng xúc động không kém. Anh vừa lau nước mắt cho cô, vừa nói :

- Tên em là Tường Ái . Là Tường Ái, nhớ không ?

Tường Ái gật đầu rồi khuyu xuống trong tiếng gọi thất thanh của nhiều người, trong đó có cả Cư, gã đàn ông muốn chiếm cô làm của riêng cho mình. Ái đã ngất đi vì thần kinh cô không chịu nổi cú sốc đột ngột này . Lãng bế Ái bằng tất cả thương yêu, xót xa . Anh cứ sợ

cô sẽ biến mất khỏi đời anh như thời gian qua cô đã biến mất. Anh không bế Ái trở vào nhà Cư mà bế ra ngoài . Đầu đường có một chiếc xe du lịch. Anh phải mang cô rời khỏi đây để khi tỉnh dậy, Tường Ái sẽ bắt đầu sống chính cuộc sống của mình trước kia .

Mắt Thuyền Xưa

Chương 16

Tường Ái lăn một vòng trên chiếc giường nệm trải drap hồng nhạt mịn màng và êm như nhung. Cô đã thức từ lâu, nhưng vẫn còn nằm nướng để tận hưởng cảm giác thoải mái thêm một chút nữa . Đây là nhà của cô, đây là căn phòng của cô . Con gái duy nhất của giám đốc công ty Hứa Dụng. Cô đã nhớ ra nhà mình ngay khi chiếc xe du lịch chạy chậm để dừng lại . Không bối rối, lo lắng như phút giây chờ được gặp ba mình, Tường Ái tự tin bước vào nhà . Cô nhớ ra số bậc tam cấp, từng chậu xương rồng bé tẹo đầy gai nhọn để dọc theo hành lang dài.

Đây đúng là nhà của Ái. Cô bật khóc khi nhận ra đôi dép màu hồng có hình chú mèo Kitty của mình đặt ngay góc cầu thang, thế nhưng Ái không thể nào nhớ vì sao cô lại bỏ nhà đi rồi lưu lạc tận Nha Trang. Chao ôi! Bộ não cô chắc hư luôn rồi.

Có tiếng gõ cửa thật khế rồi một giọng phụ nữ nhẹ nhàng vang lên :

- Ái ơi ... đã dậy chưa ?

Tường Ái buột miệng :

- Cô Ngà.

Rồi cô lao xuống giường mở tung cửa . Một phụ nữ trung niên tóc điểm bạc mỉm cười với cô.

- Ái nhớ cô không?

Tường Ái chớp mi, cô nói nhưng không tin lắm vào chính mình :

- Dạ nhớ ạ.

- Giải lắm, ra ăn sáng với cô và ba nhé.

Ái ngập ngừng :

- Vâng ạ.

Quay vào phòng, cô làm vệ sinh cá nhân rồi xuống bếp. Trên bàn ăn, ông Dụng vừa đọc báo buổi sáng vừa nhấm nháp café.

Thấy Ái ông buông tờ báo và hỏi :

- Thế nào ? Hồi tối cục vàng của ba ngủ được không?

Tường Ái gật đầu :

- Dạ được, con ngủ ngon lắm và không hề nằm mơ.

Bà Ngà kêu lên :

- Nghe cách nói dường như con không thích nằm mơ.

Ái ôm lấy hai vai :

- Con toàn gặp ác mộng nên sợ lắm.

Bà Ngà định hỏi tiếp, nhưng thấy ông Dụng lừ mắt về phía mình, nên thôi . Bà chép miệng :

- Tội nghiệp! Con gầy và đen y như dân lao động ngoài nắng. Sao lại rước khổ vào thân cơ chứ.

Ông Dụng bảo :

- Chị làm ơn nói ít một chút. Cha con tôi đều đói rã ruột cả rồi.

Lấy trong xừng ra một cái bánh bao to bốc khói, bà Ngà cho vào đĩa rồi để trước mặt Ái :

- Món ruột của con đó.

Ái chun mũi :

- Thơm quá! Nhưng sao con không nhớ mình thích món này kìa.

Ông Dụng nói :

- Ăn vào, con sẽ nhớ ngay . Lo gì.

Bà Ngà gật gù :

- Con còn thích thiếu gì món. Rồi cô sẽ nấu cho ăn bồi dưỡng để con mập và trắng ra, chứ ốm như thế này xấu quá.

Ông Dụng trầm ngâm khi nghe bà Ngà nói thế . Tường Ái đã được về nhà . Đã nhận ông là ba, nhưng trạng thái tinh thần vẫn chưa ổn định, con bé vẫn còn khi nhớ khi quên. Đó không biết là nỗi bất hạnh hay niềm vui đối với ông và Tường Ái nữa . Nếu Ái nhớ hết mọi thứ không chừng nó lại chối bỏ ông để đi như nó từng làm. Còn lỡ như Ái quên hết quá khứ, nó sẽ phải lơ ngơ, lạc lõng khi muốn biết rõ về bản thân. Nó vẫn phải khổ vì chứng quên cội nguồn của mình.

Ông Dụng nuốt tiếng thở dài . Có lẽ ông đã sai khi trước kia quá sức tâm tui Ái . Con bé mãi không trưởng thành vì được áp yêu quá kỹ . Nó cứ như đứa trẻ ngơ ngác với cuộc đời, chính vì thế Ái mới tuyệt vọng khi đụng phải những gì nó cho là xấu, là không thể chấp nhận được ở ông, một người là thận tượng trong mắt nó . Ông không biết hiện giờ Ái nghĩ thế nào về mình, riêng với ông, con bé là thứ tài sản vô giá mà không thứ gì có thể đổi được.

Chuông ngoài cổng reo vang, bà Ngà nói :

- Chắc là Đình.

Dứt lời, bà te tái ra mở cửa . Ông Dụng hỏi :

- Con nhớ anh Đình con chú Cẩn không?

Tường Ái nhíu mày, cô ngập ngừng :

- Con không biết nữa.

Ông Dụng hạ giọng :

- Cô Ngà, ba và chú Cấn là ba chị em. Cô Ngà không có gia đình nên ở chung với ba và lo lắng chăm sóc con từ nhỏ . Chú Cấn có một mình Đình là con. Hiện giờ nó đang làm trợ lý cho ba . Con vẫn quen gọi Đình là anh đó.

Rất từ tốn, Ái nói :

- Con không nhớ ...

- Nó vào tới, chắc con sẽ nhớ ra.

Đình cười thật tươi khi vừa nhìn thấy Tường Ái . Anh ta huyền thuyên :

- Chào nhóc, trông em giống con gái xứ biển ghê . Mặn mòi khác hẳn tiểu thư Ái lúc trước.

Nhìn Đình một hồi lâu, Ái mới chậm rãi hỏi :

- Lúc trước em thế nào ?

Đình nói một hơi:

- Trắng trẻo, ẻo lả và chúi nhõng nhẽo với anh, với bác Dụng. Ra khỏi nhà lúc nào cũng có người hộ tống, vào lớp học có bạn bè bảo vệ . Chúng nó cứ hỏi thăm em luôn làm anh chả biết đâu mà trả lời.

Tường Ái lại hỏi :

- Bạn em là ai ? Em không nhớ.

Đình kêu lên :

- Trời! Thân nhất là Trúc Đào, Diễm Anh. Nhớ chưa ?

Tường Ái lắc đầu . Cô vẫn còn quên rất là nhiều, rất là nhiều . Quá khứ với Ái có sáng lên một chút, nhưng ánh sáng ấy như đốm lửa cuối đường hầm, thỉnh thoảng le lói, nhưng bóng tối vẫn chế ngự mọi thứ.

Ông Dụng ôn tồn :

- Từ từ Ái sẽ nhớ ra, con đừng hỏi thúc em. Thần kinh con bé vẫn chưa chịu nổi sự căng thẳng đâu.

Ái phản đối :

- Con chịu đựng được mà . Anh nói tiếp về bạn em đi, em đang muốn nghe đây.

Ông Dụng trầm giọng:

- Để khi khác nhé . Ba cần nói chuyện với Đình. Con có thể hỏi cô Ngà mọi thứ ...

Ông kéo Đình lên phòng khách và nói ngay :

- Ái vẫn chưa nhớ ra tại sao nó có mặt ở Nha Trang . Tại sao lại ở trong gia đình của bà Mí.

Đình thắc mắc :

- Bác không hỏi được gì từ gã tên Cư sao?

Ông Dụng lắc đầu . Đình cười khẩy :

- Cứ đưa vào đồn công an. Họ điều tra cỡ nào lại không ra.

- Con thừa biết bác không muốn làm lớn chuyện mà . Đưa được Ái về nhà là quá tốt rồi.

- Nhưng chẳng lẽ tại sao gia đình hấn nuôi Ái, hấn cũng không nói ra.

Ông Dụng ngập ngừng :

- Hấn chỉ bảo là thấy Ái ngờ ngác, lang thang, đói khát ngoài biển trông tội nghiệp nên mẹ hấn mang con bé về nhà, định cho ở tạm qua đêm. Qua trò chuyện, họ phát hiện Ái không bình thường, nên đã giữ lại chăm sóc.

Đình nhíu mày :

- Có gì đó không ổn lắm. Lẽ nào họ nuôi một người ngờ ngẩn mà chẳng hề vụ lợi ?

Ông Dụng ngập ngừng :

- Theo như lời của Lãng, dường như Cư rất yêu Tường Ái . Chính vì vậy hấn đã thay đổi chỗ ở mấy lần để con bé bị phân tâm không định hướng được về chính bản thân. Thử hỏi đang bị một cú sốc lớn, lại sống ở một khung cảnh xa lạ, môi trường hoàn toàn khác và những người không quen, làm sao con nhỏ phục hồi trí nhớ được.

Đình chép miệng :

- Chẳng biết suốt thời gian chung đụng đó, thằng đánh cá ấy có làm gì con nhỏ không nữa.

Ngực ông Dụng nhói lên khi nghe câu hỏi như là vu vơ, song đầy cố ý của Đình. Đây là điều ông sợ phải động tới nhất. Con bé ngây thơ của ông có bị vùi dập bởi thứ mật hạng như Cư không? Ông Dụng nhức nhối vì một câu hỏi không giải đáp.

Giọng Đình lại nói :

- Tay Lãng cũng không hiền từ gì . Con dám cá nếu Ái không phải con gái tổng giám đốc Dụng, hấn cũng chẳng nhiệt tình đến thế đâu. Tự dưng ông Dụng bực mình vì những lời của Đình. Ông nghiêm mặt:

- Không nên đánh giá người khác vội như vậy . Con đã biết gì về Lãng đâu nào ?

Đình ngo nguậy những ngón tay trên trương kỷ. Chẳng lẽ anh nói rằng mình biết khá rõ về Lãng vì hấn ta từng là người yêu của Minh Hân thì mất thế quá.

Nghĩ thế, nhưng Đình vẫn bẻm mép :

- Trực giác cho con thấy, hấn không phải người tốt.

Ông Dụng khoát tay :

- Tốt xấu, sau này hãy nói . Còn bây giờ Lăng là ân nhân của Ái , nếu không nhờ Lăng, con bé còn phiêu bạt đâu đâu chớ đã được về à ?

Đình ngập ngừng :

- Có chuyện này con muốn nói ...

- Chuyện gì ?

Đình gãi ót :

- Bạch Kiều điện thoại tới công ty mấy lần ...

Mặt ông Dụng đanh lại :

- Cô ta muốn gì ?

Đình nhún vai :

- Con không biết. Nhưng lần nào cũng hỏi về bác rồi than về sự túng thiếu của mình. Con e một ngày nào đó Bạch Kiều sẽ vào tận công ty, con ngăn không kịp đấy.

Ông Dụng nhìn xoáy vào mặt Đình :

- Sao lại ngăn không kịp, trừ khi con không muốn.

Đình làm thinh, anh ta xem đồng hồ rồi đứng dậy :

- Con vào công ty trước đây.

Ông Dụng bỗng cộc lốc :

- Ừ, những việc cần xử lý cứ để trên bàn, bác sẽ tự xem xét và giải quyết.

Đình gạt đầu :

- Vâng.

Dắt xe ra, Đình nuốt tiếng chửi thề vào lòng. Đạo này ông Dụng đã bắt đầu để ý những phần việc trước đây ông giao cho anh toàn quyền định đoạt. Đình khó lòng ăn chặn, cắt xén nên đạo này tiền không còn rơi vào túi anh như mưa rào nữa . Mà thiếu tiền thì khó lòng đưa Minh Hân vào những nơi ăn chơi cao cấp. Cơ hội dành cho Đình đã qua, nhờ Tường Ái về rồi thì cơ hội trong tương lai của anh cũng biến mất. Anh tiếc hùi hụi cái cơ ngơi mà nếu không có Ái, chắc chắn anh sẽ được thừa hưởng.

Chiếc di động dất ở túi quần reo vang. Đình đang vừa chạy xe vừa nghe.

Giọng Minh Hân vang lên quyền hành :

- Ghé vào Yesterday, em chờ trong đó.

Đình chưa kịp nói lời nào, Hân đã gác máy . Đình thờ dài . Tiền của anh có hạn, nhưng như cầu của Hân lại vô hạn. Chỉ uống café, điếm tâm buổi sáng thôi, cô nàng cũng vào những quán sang, sang đến mức Đình phải méo mặt mỗi khi rút hầu bao trả tiền.

Gia đình Minh Hân thuộc hạng " đại gia " , được cô ghé mắt xanh

đúng là tốt số. Nếu may mắn làm rể ... Chương Đài khác nào chuột sa hủ nếp. Thôi thì phải chịu đựng vậy . Đầu tư vào chuyện gì lại không tốn kém.

Vòng xe trở lại, Đình tới quán café khá ấn tượng Yesterday . Đúng là Minh Hân đang ngồi chờ Đình. Nhìn vẻ tiêu tụy thất thần của Minh Hân, Đình kinh ngạc đến mức phải kêu lên :

- Em bệnh à ?

Minh Hân uể oải lắc đầu :

- Đầu có . Nhưng suốt đêm qua, em không ngủ được.

Đình nhích môi :

- Lại đi nhảy chớ gì ?

Minh Hân bưng ly café uống dở lên :

- Nếu thế vẫn còn may mắn ...

Đình không ngăn nổi tò mò :

- Vậy chớ chuyện gì mà thức sớm, lại vào quán ngồi thế này ?

Minh Hân rầu rĩ :

- Ông cụ nhà em biến mất rồi.

Đình ngó ra :

- Biến mất là sao ? Là theo bồ nhí hả ?

Minh Hân bật cười khô khốc :

- Là trốn đấy . Công ty vỡ nợ, có con bồ nhí nào ngu mà để ổng theo.

Đình há hốc mồm :

- Từ hồi nào ? Sao anh không biết?

Minh Hân vượt gương mặt không phấn son :

- Em không biết nữa là anh.

Đình ngập ngừng :

- Nhưng mà ít ra anh cũng nắm được chút tin tức về thị trường chứ.

Minh Hân nhích môi :

- Ba em vốn có tài biến hóa hư thật khó lường, nên chả có tin tức nào lọt ra cho tới lúc ông biến mất.

Đình liếm môi :

- Vậy bây giờ em thì sao ?

Minh Hân nhướng mày :

- Là con của một tội phạm chớ sao nữa?

Đình buột miệng :

- Anh mắng em đấy à ?

- Không. Anh chửi đời vậy thôi.

Đình loay hoay trên ghế . Không khí trong quán mát lạnh bởi máy điều hoà, nhưng lưng áo anh vẫn đầm mồ hôi . Anh cay cú như vừa thua một canh bạc lớn. Hừ! Số Đình thật đen đui, khi cùng một lúc

Tường Ái quay về để hy vọng thừa hưởng công ty Hữu Dụng của Đình tan thành mấy khối cộng với việc gia đình Minh Hân phá sản. Xem như Đình mất trắng cơ hội để lập thân theo nghĩa bóng lẫn nghĩa đèn hắc ám. Hừ! Anh đã đầu tư tình cảm lẫn tiền bạc vào nhà trống rồi.

Đình đứng dậy :

- Có anh kế bên cũng thế thôi . Em phải tập cứng rắn lên là vừa.

Rồi mặc kệ Minh Hân xụ mặt giận dữ, Đình bước ra khỏi quán với tâm trạng của người thoát nạn. Minh Hân chắc chưa biết Tường Ái đã về, cô nàng tưởng anh vẫn là ứng cử viên số một thừa kế công ty Hữu Dụng nên mới đeo bám chớ gì . Nếu biết Đình đã bị ra rìa, liệu Minh Hân có điện thoại cho anh như vừa rồi không?

Đình nhếch môi cười nhạt. Ngày nay khi yêu người ta cần cân nhắc, so đo chớ không yêu vì rung động đơn thuần của trái tim.

Trước kia Đình thừa thông minh để hiểu Minh Hân đến với anh vì cần một " kếp " đi nhảy đầm, đưa đón qua nhưng đêm vui chớ cô nàng chả yêu thương gì anh.

Tiền hết thì tình cũng phải đi . Đình phải đi tìm một điểm tựa khác chớ ngu dại gì bám vào Minh Hân. Để cô nàng quay về với Lãng vẫn hơn.

Thở hắt ra như vừa trút xong nợ , Đình rồ ga cho chiếc xe phóng vút đi . Anh phải tìm cách nào đó cho bác Dụng và Tường Ái không hòa hợp với nhau được. Phải tìm cách nào đó cho con nhỏ điên thật chớ không chỉ mất trí nhớ như bây giờ và Đình nghĩ ngay tới Bạch Kiều.

Mắt Thuyền Xưa

Chương 17

Lãng đứng ngẩn ra nhìn khi Tường Ái yếu điệu bước trên tam cấp xuống khoảng sân trống cỏ chỉ mịn như nhung. Chưa bao giờ Lãng thấy Ái đẹp như hôm nay . Trong cái váy trắng đơn giản mặc ở nhà, cô y như nàng công chúa nhỏ, hoặc nói Ái là một thiên thần bé bỏng cũng không ngoa . Và thiên thần bé bỏng ấy đang chấp đôi cánh bay về phía Lãng.

Mặt rạng rỡ như không thể nào rạng rỡ hơn nữa, Tường Ái phụng phịu :

- Em không nghĩ là anh sẽ tới thăm em đâu.

Lăng vẫn không sao rời mắt khỏi gương mặt của cô :

- Sao lại nghĩ vậy, khi anh lại sợ em sẽ quên anh.

Ái chớp mi :

- Em cũng muốn quên anh cho rồi.

- Thật không bé Ty của anh?

Xúc động vì Lăng gọi mình bằng cái tên ở đảo, Ái cắn môi gạt đầu :

- Nhớ tới anh không có gì vui hết, dù em đã biết anh không hề bảo anh Hiền bắt em và bà Mí rời khỏi công trường.

Lăng ngồi xuống cái ghế bằng sắt uốn hoa văn thật cầu kỳ đối diện Ái :

- Vậy anh phải làm sao để em vui đây ?

Tường Ái lắc đầu :

- Không biết.

Hai người chìm vào im lặng. Ái hỏi :

- Dạo này anh còn đi dạo biển không?

- Có, vì anh biết làm gì khác khi đã xong việc. Mọi ngày anh tìm nhặt cho mình một mảnh vỏ sò, vỏ ốc và về bỏ vào cái lọ thủy tinh.

Tường Ái tò mò :

- Để làm gì ?

Lăng thật dịu dàng :

- Để biết mình đã có bao nhiêu nỗi nhớ về một người.

Ái chống tay dưới cằm :

- Chị Minh Hân thật hạnh phúc.

Lăng nhếch môi :

- Em nghĩ vậy thật à ?

Tường Ái trầm tư :

- Em thích những người yêu nhau lúc nào cũng luôn nhớ về nhau.

- Anh cũng thích như thế.

- Vậy chắc chị Minh Hân rất vui khi gặp anh.

Lăng xua tay :

- Đừng nói về Minh Hân nữa, hãy nói về em đi . Từ hôm ở Nha Trang về tới nay, em đã làm những gì ?

Tường Ái nói :

- Đi khám bệnh là chuyện được ba em đưa lên hàng đầu . Trong mắt ông, em là một con bé tâm thần chứ không phải một người bình thường, bởi vậy dù đã về nhà, em vẫn thấy bơ vơ, lạc lõng. Em vẫn nghi ngờ về chính mình.

Lăng nhíu mày :

- Em không tin mình là Tường Ái chứ gì?

Ngắt cái lá ngọc lan và nghe mùi hương từ lá thoảng đưa, Tường Ái

thầm thì :

- Em không biết Tường Ái trước kia sao, em chỉ biết Tường Ái bây giờ, dù có những cái em nhớ ra, còn những khoảng đen rất to . Khoảng đen đó chứa đựng điều gì ? Em thật sự rất muốn biết.

Lăng vỗ về :

- Gia đình sẽ giúp em nhớ lại . Đừng quá nôn nóng và nản lòng.

Tường Ái buồn bã :

- Em có cảm giác mọi người muốn em quên luôn quá khứ, chớ không muốn giúp em nhớ lại.

- Em có thể hỏi thăm bạn bè.

Tường Ái thờ dãi :

- Với em, bạn cũ bây giờ đã là người lạ . Em chẳng biết nói gì khi gặp chúng.

Giọng cô bé nghẹn lại :

- Em thấy chán sống quá! Ngoài anh ra, dường như không còn ai hiểu em nữa.

Lăng siết nhẹ bàn tay Ái :

- Sao lại thế ? Tuổi của em là tuổi thích sống nhất đấy . Ngoài kia, biết bao nhiêu điều mới lạ đang chờ em khám phá. Phải ra khỏi nhà, lao vào đời, rồi em sẽ yêu nó ngay.

Tường Ái nói :

- Anh Đình và ba không bao giờ cho em ra khỏi nhà một mình.

- Thật vậy hả ?

Ái gạt đầu :

- Cô Ngà bảo từ bé đến giờ, em đi đâu cũng có người đưa rước.

- Vậy đi chơi với bạn bè thì sao ?

Ái nhú mày :

- Em không nhớ nữa.

Lăng kêu lên :

- Chúa ơi! Em y như một nữ tu dòng kín. Một Tiểu Long Nữ sống dưới Cổ Mộ.

Tường Ái xịu mặt :

- Anh khen hay chế giễu em vậy ?

Lăng xót xa nhìn vào đôi mắt, long lanh như chực khóc của Ái :

- Anh ao ước được đưa em đi chơi để tự em cảm nhận về thế giới xung quanh.

Tường Ái ngập ngừng :

- Ba không cho đâu . Nhất là bây giờ, khi ông vừa tìm ra em.

Lăng lắc đầu :

- Em sẽ không bao giờ thành người lớn được nếu chuyện gì cũng

thông qua ý ba mình ...

Ái cong môi lên :

- Nhưng cái lời ba là bất hiểu.

Lăng bật cười :

- Quan điểm của em giống chị Hải Uyên của anh ghê . Lẽ nào phụ nữ đều như nhau ?

- Nói vậy, chắc anh hay cãi ba mình.

Lăng giải thích :

- Đó là điều bất đắc dĩ chẳng ai muốn, khổ nỗi anh và ông cụ lại thường đụng chạm trong công việc mà kết quả bao giờ anh cũng bị mắng là " đồ mất dạy ".

Tường Ái le lưỡi:

- Em chưa bị ba mắng bao giờ.

- Em nhớ được như vậy à ?

- Ba nói với em như thế . Ông con bảo sẵn sàng đổi tất cả của cải để có được em. Bởi vậy em không muốn làm ba buồn, dù một chút thôi.

Lăng chợt nhớ nhận xét của Hiền trước đây về Tường Ái . Anh ấy bảo Ái xem ba mình là một thần tượng và cô gần như tôn thờ ông.

Điều đó đang được Ái khẳng định. Anh không ghen tức hay ganh tỵ với ông Dụng vì ông là ba, là người thân duy nhất của cô, nhưng Lăng thấy có gì đó không bình thường ...

Ái không bao giờ ra ngoài một mình, vậy sao cô lại có mặt tận Nha Trang? Chuyện gì khiến cô mất trí nhớ, tới giờ vẫn còn là một ẩn số.

Lăng nói :

- Mỗi người có một cuộc đời và tự làm chủ cuộc đời mình. Em phải cứng rắn lên chứ không thể như hoa lan phải ký sinh vào thân đại thụ mới sống được. Đôi khi em làm bác trai buồn một chút mà hay đấy.

Tường Ái chớp mi :

- Anh toàn xúi bậy không hà.

Lăng nheo nheo mắt :

- Nhất định anh sẽ xin phép bác Dụng đưa em đi chơi.

Ái lắc đầu :

- Em không đi đâu, dù ba có cho phép.

Lăng nheo mắt :

- Em ngại chị Minh Hân à ?

Tường Ái đan những ngón tay vào nhau, không trả lời . Lăng nâng cằm cô lên và như nghe từng nhịp tim đang đập hỗn loạn của Ái dưới lớp áo trắng.

Anh dụi dụi mắt đến mức nghe giọng mình nhẹ tênh :

- Cô ấy không còn chỗ đứng trong tim anh đâu.

Ái khở sở :

- Nếu tại em thì thật lòng em không muốn chút nào, vì như vậy là rất ác.

Lăng trầm giọng :

- Lúc nào em cũng nghĩ tới người khác, em có nghĩ cho mình không?

- Có . Em có nghĩ cho em. Chính vì thế nên ...

Lăng ngắt lời Ái :

- Bác Dụng biết Minh Hân đấy . Chính Đình giới thiệu với bác Hân là bạn gái của mình.

Tường Ái thẳng thốt :

- Thật hả ? Sao lại thế chứ ?

Lăng trầm tĩnh :

- Có lẽ cô ấy hợp với Đình hơn anh.

Tường Ái nhìn anh bằng đôi mắt mở to :

- Anh không buồn sao ?

Lăng nhếch môi :

- Có . Buồn nhiều vì tự ái của thằng đàn ông hơn là buồn vì thất tình.

Tường Ái rụt rè :

- Anh không trút nỗi buồn lẫn tự ái của anh vào em đây chứ ?

Lăng nhìn sâu vào mắt cô bé :

- Trái lại, anh muốn tìm sự tinh khiết, sự yên bình, thánh thiện bên em.

Tường Ái mỉm cười . Đó là nụ cười đầu tiên của cô bé với anh từ khi gặp lại đến giờ . Trong nụ cười thấp thoáng vẻ hạnh phúc, tin yêu khiến lòng anh như mở rộng hơn nữa để đón nhận niềm cảm xúc dạt dào trong sáng từ cô.

Lăng tha thiết :

- Đi chơi với anh nhé.

Ái chớp mắt xiêu lòng :

- Nếu ba cho phép.

- Chắc chắn ông cho phép. Em cứ đợi đây.

Để Tường Ái ngồi một mình ngoài vườn, anh hăng hái vào nhà . Cô ngắt một bông sao nhái hồng vật vụn từng cánh để bói được, không.

Khi Ái vất đến cánh hoa cuối cùng thì Lăng bước ra . Anh ra lệnh :

- Nào! Thay quần áo đi với anh.

Tường Ái nhìn anh như dò xem trong lời nói ấy có bao nhiêu phần trăm sự thật.

Lăng trợn mắt nhìn trả :

- Sao ? Ba đã cho phép rồi mà.

Ái tíu tíu mừng :

- Chờ em đây . Nhanh lắm.

Lăng nhìn theo dáng áo trắng phấp phới của Ái sau những chậu kiểng cỏ thụ xanh um và thờ hất ra . Ông Dụng có vẻ không thích nhưng cũng không tiện từ chối đề nghị của anh. Vậy là tốt rồi.

Đốt cho mình điếu thuốc, Lăng khoan khoái rít một hơi dài và thờ ra những vòng khói thật tròn. Tròn như niềm vui của anh hiện giờ . Lăng hút được hơn nửa điếu thuốc thì Tường Ái bước ra . Một lần nữa anh bị mê hoặc bởi cô . Trong chiếc áo sát nách màu mận chín , cổ áo ôm vừa người và chiếc váy ngắn màu trắng ngà, Tường Ái quyến rũ một cách kỳ lạ . Vẻ ngây thơ với những đường nét mềm mại của Ái như ẩn hiện dưới chiếc áo thun. Cô đỏ mặt vì cái nhìn của anh. Ngay lúc đó bà Ngà bước ra.

Bà cao giọng dặn dò :

- Đây là lần đầu bé Ái được đi chơi với người ngoài . Cậu phải trông chừng con nhỏ cẩn thận đó.

Lăng mỉm cười :

- Cô yên tâm. Cháu sẽ đưa Ái về đúng giờ.

Chiếc FX chạy khá nhanh trên đường. Ái ngồi sau hỏi :

- Sao chạy nhanh thế ?

- Anh muốn tập cho em mạnh mẽ hơn. Có sợ thì ôm lấy anh.

Lăng cười và cho xe chạy nhanh hơn nữa . Một lát sau, anh thấy bàn tay mềm nhỏ bám nhẹ vai mình.

Cô bé chúi đầu vào lưng anh :

- Em chóng mặt quá.

Nghe Ái nói thế, Lăng liền chạy chậm lại và ngừng trước một quán café.

Tường Ái ngỡ ngác :

- Sao đến đây hả anh?

Lăng trả lời :

- Vì Sài Gòn không có biển để cùng em lang thang, nên anh mời em vào quán café. Anh dám cá rằng em chưa bao giờ được vào những chỗ này.

Tường Ái ngẫm nghĩ một hồi rồi nói :

- Em có vào vài lần nhưng đi với anh Đình và bạn ảnh cho biết nên chán lắm. Đi với mấy ông tướng ấy thà uống café tại nhà còn hay hơn.

Lăng bật cười :

- Hy vọng anh không làm em chán.

Kéo chiếc ghế mây cho Ái ngồi xong, Lăng nghiêng đầu nói :

- Em uống gì nào ?

- Anh uống gì, em uống cái đấy.

- Café đen nghen?

Tường Ái gật đầu :

- Vâng, café đen.

Lãng ngả người vào thành ghế và lặng lẽ nhìn Ái với vẻ chiêm ngưỡng. Trong chiếc áo đồ quền rũ, cô lôi cuốn vô cùng, nhưng có lẽ Ái không biết nên cô rất tự nhiên. Hết đảo mắt nhìn nội thất của quán, cô lại tò mò nhìn lên những người khách ngồi gần đó rồi mỉm cười với anh.

Lãng nhướng mày :

- Sao lại cười nhóc?

Tường Ái nói :

- Em không nghĩ sẽ có lúc cũng đi uống café với một người như thế này ?

- Khác khi đi với anh Đình của em chứ ?

- Vâng, rất khác và rất vui.

- Thế ngoài ông anh ấy ra, em còn được ai ... hộ tống nữa, mỗi khi đi phố.

Tường Ái cong môi lên :

- Cô Ngà. Em luôn đi mua sắm, đi chợ với cô Ngà.

Lãng hỏi tới:

- Thế khiêu vũ thì đi với ai ?

- Em chưa đi nhảy bao giờ . Ba mẹ em không cho, dù ông bà rất thích nhảy . Chính mẹ đã dạy em nhảy những bước đầu tiên. Để những lúc quá buồn trong ngôi nhà vắng ngắt, em đã mở nhạc lên và nhảy một mình cho vui . Với em, khiêu vũ là để giải trí chứ em không đam mê.

Lãng nhếch môi :

- Anh Đình cũng rất thích nhảy phải không?

Tường Ái hỏi với nét mặt ngạc nhiên của trẻ thơ :

- Sao anh biết?

Lãng nhỏ nhẹ:

- Vì Minh Hân là một tay nhảy có hạng. Hai người gặp nhau ở vũ trường và hợp nhau vì điểm đó.

Ái bối rối :

- Anh giận anh Đình lắm phải không?

Lãng chân tình :

- Có khó chịu, nhưng không phải là giận.

- Nếu gặp anh Đình, anh sẽ nói chuyện vui vẻ chứ ?

- Còn tùy xem Đình có vui vẻ với anh không nữa . Mà nào, uống café

đi nhóc.

Tường Ái máy móc bưng tách lên, cô nhẹ chạm môi vào café rồi để xuống.

Lặng chăm chú nhìn cô :

- Đẳng lắm hả ?

Ái cười :

- Café mà . Nếu thích ngọt thì nên ăn chè.

Ngay lúc ấy, có người gọi tên cô . Tường Ái lẫn Lặng đều nhìn về hướng ấy.

Một cô gái trẻ mặc áo yếm màu tím và chiếc quần patte vàng chanh đáy cực ngắn bước đến.

Sà xuống ngồi kế bên Ái, cô ta tíu tít:

- Em về hồi nào mà chị không hay kìa . Chà! Sau một đợt đi bụi làn này được đi uống café với bồ, thoải mái nhỉ . Giới thiệu cho chị làm quen đi chớ.

Tường Ái nhú mày, cô cố nhớ nhưng không thể nhớ ai đang nói chuyện với mình.

Cuối cùng cô rụt rè giới thiệu :

- Đây là anh Lặng.

Cô gái dạn dĩ đưa tay ra :

- Bạch Kiều hân hạnh được biết anh, con trai của giám đốc Vĩ.

Lặng hờ hững bắt tay Bạch Kiều :

- Tiếc là tôi chưa biết gì về Kiều.

Bạch Kiều thản nhiên liếc mắt đầy đura:

- Muốn biết, anh cứ hỏi Ái . Cô bé rành tôi lắm đó.

Tường Ái xoay tròn tách café, cô khó khăn mở lời :

- Xin lỗi, nãy giờ em cố lắm nhưng không nhớ chúng ta có quan hệ gì.

Bạch Kiều cười cười:

- Em quên thật hay cố tình quên vậy ?

Ái bức rức:

- Em không nhớ thật đó.

Bạch Kiều nhịp những ngón tay sơn nâu lên mặt bàn :

- Tội chưa, chị có nghe ông Dụng nói em bị lãng trí . Cứ tưởng ông cụ đura ... Ai ngờ ... cũng tại ... ông giầu êm quá, nên gặp tí bất bình đã sốc nặng. Chậc chậc ... Tội thật.

Tường Ái cúi mặt nhìn những ngón tay mình. Cử chỉ ấy của cô làm Lặng bất nhẫn. Anh buột miệng :

- Thật ra Bạch Kiều là bạn của Ái hay bạn của ai trong gia đình?

Bạch Kiều bỗng hạ giọng gần như thì thầm :

- Nói ra không nên chút nào vì sợ phạm thượng. Nhưng tôi có thể nhắc chút chút cho Tường Ái nhớ . Chúng ta chỉ gặp nhau một lần duy nhất ở khách sạn Thiên Thai, phòng số bảy . Sao , đã nhớ chưa nào ? Ấn tượng lắm , lẽ nào Ái quên?

Tường Ái ôm mặt, cô nghe giọng Bạch Kiều riều cợt :

- Nói tới đó là ... sâu lắm rồi, không hơn nữa được đâu . Ráng nghĩ đi cô công chúa ngủ trong rừng, những điều em nhớ ra sẽ thú vị vô cùng.

Dứt lời, cô ta ném về phía Lăng cái liếc mắt vừa gợi tình vừa khiêu khích trước khi bước đi về phía bàn cuối góc quán, nơi có vài ba cô gái ăn mặc, trang điểm và phong cách giống y cô ta.

Tường Ái lẩm bẩm:

- Khách sạn Thiên Thai phòng số bảy . Em đã đến đó à ? Đến để làm gì ? Ồi chao, sao em ghét bản thân đến thế này.

Lăng cũng thấy khó nghĩ . Một tiểu thư kín cổng cao tường như Tường Ái vào khách sạn làm gì . Lẽ nào Tường Ái từng có một người đàn ông và đã theo hắn ta vào đó.

Lăng vội xua ngay suy nghĩ ấy ra khỏi đầu . Tường Ái không thể là người như thế . Anh thật tệ khi đưa ra giả thuyết này . Có thể Ái tới khách sạn thăm một người thân nào đó không chừng.

Tường Ái chăm chú nhìn anh rồi chợt mắt cô lóe sáng lên một chút , sáng y như giọt nắng long lanh trong mắt thỏ con.

Cô rụt rè đề nghị :

- Hay là anh đưa em tới khách sạn Thiên Thai, tới phòng số bảy ấy thử xem.

Lăng bất ngờ vì đề nghị của Ái, anh đắn đo và từ chối :

- Bất tiện lắm. Người ta sẽ nghĩ sao khi một nam một nữ đưa nhau vào khách sạn? Người mang tai tiếng và chịu thiệt thòi sẽ là em.

Tường Ái thật ngây thơ :

- Nhưng mình có làm gì bậy đâu ?

Lăng trầm giọng :

- Đành là vậy, nhưng có thật cần phải vào nơi ấy không? Em định tìm gì ở đó?

Ái áp úng :

- Em không biết, nhưng nếu không có gì, Bạch Kiều đã không nói như thế . Dường như chị ấy muốn khiêu khích em.

Lăng làm thinh. Anh cũng cảm nhận được điều này, nhưng nếu nói ra sợ Tường Ái bị kích động nên thôi.

Anh nói :

- Đầu tiên em về nhà hỏi xem có ai biết khách sạn Thiên Thai ấy

không? Trong nhà có ai đã cùng em tới đó không?

Tường Ái gật gù :

- Chắc em sẽ làm thế.

Và uống thêm một ngụm café đắng rồi chìm vào suy nghĩ . Cô không muốn nhưng tên khách sạn Thiên Thai vẫn bị lặp đi lặp lại trong đầu, nó như tiếng búa nện vào óc Ái, khó chịu làm sao, buốt nhức làm sao . Rồi Bạch Kiều nữa . Ôi chao! Chưa bao giờ Ái khao khát được xé toạc cái màn tối đen của ký ức để được nhớ tất cả như bây giờ.

Ngay lúc ấy Ái nghe tiếng Lãng. Anh siết nhẹ tay cô, giọng ân cần :

- Em đang cố nhớ phải không?

Cô gượng cười :

- Vâng.

Lãng trầm giọng :

- Hồi nhỏ anh và chị Uyên hay chơi trò " đó là gì " lắm. Qua những câu hỏi và những câu trả lời xen kẽ, dần dần vật được đó cũng định hình. Bây giờ anh sẽ đặt câu hỏi để hướng cho em trả lời nhé.

Tường Ái hờ hững gật đầu . Cô không tin lắm vào trò chơi của Lãng, nhưng vẫn đồng ý tham gia.

Lãng tăng hứng :

- Em từng đi uống café với Đình và bạn anh ấy ?

- Vâng.

Lãng dịu dàng :

- Em kể tên một vài người đi chứ ?

- Anh Quảng, chị Hà, anh Trị ...

- Đã bao giờ em đi chơi riêng với các anh mà không có anh Đình không?

Ái khó khăn lắm mới trả lời :

- Dường như có.

- Em có ra Nha Trang với họ không?

- Không. Nhưng có một lần anh Quảng chở em đi đâu đó bằng xe Dream.

Lãng nhìn xoáy vào mắt Ái :

- Đi đâu ? Em cố nhớ đi bé.

Tường Ái hướng mắt về phía chỗ Bạch Kiều ngồi với đám bạn. Cô nhìn tám lạng gần như để trần của Kiều rồi nhíu mày . Cô đã thấy Kiều như thế này một lần. Lần ấy Bạch Kiều còn hở hang hơn lúc này nhiều.

Ái bỗng kêu lên :

- Anh Quảng đưa em tới khách sạn Thiên Thai. Đúng là thế rồi.

Lãng thẳng thốt :

- Để làm gì ?

Ái ôm mặt:

- Đừng hỏi nữa . Em nhức đầu lắm.

Ủ tay Tường Ái trong tay mình, Lãng dịu dàng :

- Cố một chút thôi , Ái . Nhìn anh đây nè . Hẳn phải có chuyện gì quan trọng lắm, em mới được đi với Quảng như thế . Đó là chuyện gì, em thử nghĩ xem.

Tường Ái khẽ chớp mắt. Hai giọt lệ rơi xuống, khiến Lãng không chịu nổi . Anh dìu cô đứng dậy :

- Thôi, thôi . Anh không chơi trò hỏi đáp nữa . Chúng ta đi dạo một vòng vậy.

Rời quán Lãng chạy thật chậm, anh cảm nhận được hơi ấm từ người Ái lan sang người mình, cái đầu nhỏ áp vào lưng áo . Ái đang mệt mỏi vì những câu " chất vấn " ráo riết của Lãng. Cô bé đang căng thẳng quá độ và đang tựa vào anh như một cánh lan tựa vào thân đại thụ.

Lãng có cảm giác Ái muốn tránh né một thực tế nào đó, cô đã không can đảm để nhớ nhiều hơn nữa những điều đã quên.

Tới nhà, Lãng đưa cô vào phòng khách. Bà Ngà cau mày khi thấy vẻ phờ phạc của Ái :

Bà chép miệng nói to để Lãng nghe thấy:

- Lẽ ra không nên đi chơi, nhưng ba con có nghe lời cô đâu . Chạy lòng vòng ngoài phố tổ hít bụi chó ích lợi gì.

Lãng đành gượng gạo cáo lui . Đưa anh ra hàng hiên , Ái nói :

- Chừng nào anh ra Nha Trang?

- Ngày mai.

Ái chớp mi :

- Nhớ nhớ vở sò cho em mỗi khi đi dạo.

Lãng nhìn sâu vào mắt cô :

- Anh nhớ ... không nói gì với anh nữa sao ?

Tường Ái lắc đầu:

- Em để dành cát trong tim thích hơn.

Lãng mỉm cười :

- Vậy cứ cất kỹ vào hộp anh. Lần sau về, anh sẽ ghé lấy đấy!

Ái bịn rịn rời tay anh:

- Em nhớ biển lắm.

Lấy trong túi áo ra chiếc vở sò màu tím nhạt Ái cho mình trước kia,

Lãng đưa cô :

- Giữ lấy để đừng nhớ biển mà chỉ nhớ anh thôi.

Tường Ái ngoan ngoãn gạt đầu . Hai người ngoéo tay nhau và Lãng

đọc thấy trong ánh mắt trẻ thơ kia một niềm tin yêu mãnh liệt.

Mắt Thuyền Xưa

Chương 18

Ngồi khoanh tay nghiêm nghị trước mặt bà Ngà, Tường Ái hỏi :

- Cô nói đi, Bạch Kiều là ai ?

Bà Ngà gất:

- Đã bảo cô không biết, sao mà y hỏi hoài ?

Ái gằn:

- Cô nói dối . Cả nhà này không ai nói thật hết. Thật đáng ghét, đáng ghét.

Bà Ngà nháy dưng lên :

- Trời ơi! Bữa nay lại ăn nói như thế à ? Y như đồ mất dạy.

Tường Ái mím môi ném cái chén xuống đất:

- Cô không nói, con đập hết đồ đạc trong nhà đó . Dù sao cũng mang tiếng mất dạy mà.

Bà Ngà sững sờ nhìn Ái tiếp tục ném cái thứ hai rồi thứ ba . Thế này thì quá lắm rồi . Trông nó chả khác bọn say xỉn rồi quậy là mấy .

Chắc là suốt thời gian qua, nó sống chung với hạng lưu manh quá, chớ trước kia, nó đâu như thế . Tiếng chén vỡ rồn rảng đập vào tai làm bà Ngà không chịu nổi nữa . Bà quát :

- Có thôi không thì bảo ? Muốn biết Bạch Kiều là ai, mà y hỏi ba mà y đó . Tao thì can hệ gì mà mà y làm tình làm tội chứ.

Tường Ái làm lì :

- Con muốn cô trả lời kìa.

Bà Ngà hơi hoảng vì ánh mắt khác thường của Ái . Bà áp úng :

- Cô biết gì để trả lời . Đến tên nó cô cũng mới nghe lần đầu.

Rõ ràng là cô Ngà nói dối, chua xót nhận ra điều này, Tường Ái khoanh tay :

- Cô nói thế, con đành chịu.

Dứt lời, Ái tới chỗ để quyển sổ ghi số điện thoại lật tìm theo thứ tự mẫu tự... Đến chữ Q, cô giờ ra dò

Quảng, số ... Ái reo lên:

- Có thể chứ! Mình bắt đầu khôn ra rồi đây.

Trò "hỏi đáp" của Lăng không tệ chút nào, nó giúp đầu óc lăng đãng

của Ái lên dây cót, để nhớ lại.

Ái nhấn số và chờ. Giọng một phụ nữ trung niên vang lên với vẻ hơi cáu gắt làm cô bối rối.

- Dạ ... dạ ... cho cháu gặp anh Quảng ạ.

- Không có ở nhà.

- Dạ , bao giờ anh ấy về ạ ?

- Không biết. Gớm! Con gái gì cứ điện kiểm con trai suốt. Không xấu hổ hả ?

Ái chưa kịp nói thêm lời nào, đã nghe tiếng gác máy thật mạnh. Cô tức đến nghẹn thở vì vừa không đạt mục đích lại còn bị sỉ nhục.

Ngay lúc đó, Đình bước vào . Nhìn Ái ngồi thừ ra ghế, anh hỏi :

- Đi chơi vui không mà ngồi trông chán thế ?

Tường Ái đều giọng :

- Đi chơi thì vui rồi đó, nhưng gặp người quen, người ta bắt chuyện, em không biết là ai mới tức chứ.

Đình ngồi xuống :

- Thế họ tên gì ?

- Bạch Kiều. Anh biết không?

Đình xoa cằm :

- Bạch Kiều à ? Biết chứ.

- Ai vậy ? Em không tài nào nhớ.

- Đó là một nhân viên trong công ty của nhà mình, nhưng thôi việc rồi . Lẽ nào em lại quên nhỉ ?

Tường Ái tò mò:

- Sao lại thôi việc?

Đình nhún vai :

- Đi làm cho Nhật, nhiều tiền hơn.

Tường Ái nhíu mày :

- Anh muốn nói là chị Bạch Kiều làm nghề không đàng hoàng ấy hả ?

- Sao em lại hỏi như vậy ?

- Tại lúc nãy em thấy Bạch Kiều ngồi với một đám con gái ăn mặc hở hang, kiêu cách, thái độ nhìn sơ đã biết hạng người gì rồi.

Đình nói :

- Lâu rồi, không gặp làm sao anh biết hiện tại Bạch Kiều như thế nào.

Tường Ái tò mò :

- Lúc làm cho công ty, cô ta có tốt không?

Đình cười đều giả:

- Đó là nhân viên tốt của ba em đó . Nhưng em quan tâm tới cô ta làm gì ?

Tường Ái trả lời:

- Tại Bạch Kiều nói với em bằng giọng điệu lấp lửng rất dễ ghét. Chị ta úp úp mở mở chuyện gì đó.

- Ôi dào, để ý cách nói chuyện của ... nó chi vậy? Nó biết em lẳng trí nên trêu đấy.

Tường Ái thắc mắc :

- Bạch Kiều nói từng gặp em ở khách sạn Thiên Thai. Tại sao em lại tới đó nhỉ ?

- Bạch Kiều thuê phòng ở trong đó mà . Nhưng làm gì có chuyện gặp em tại khách sạn Thiên Thai. Nó nói láo.

- Nhằm mục đích gì ?

Đình lơ lửng:

- Đi mà hỏi nó . Sao lại hỏi anh, lạ chưa.

Im lặng quan sát Tường Ái như xem cô đang nghĩ gì, một lát Đình mới hạ giọng :

- Trước kia, Bạch Kiều là bồ của Quảng bạn anh. Hai đứa yêu nhau khi Quảng cùng về làm ở công ty.

- Thế bây giờ ?

- Chia tay rồi . Quảng làm sao đủ sức cung phụng con bé ấy.

- Anh Quảng còn làm cho công ty không?

Đình lắc đầu:

- Không, cái thằng đó cho nghỉ là vừa, bác Dụng bắt anh thay vị trí trợ lý giám đốc của nó đó.

Ngay lúc đó, ông Dụng về :

Đình vội vàng nói :

- Trước mặt bác Dụng em đừng nhắc tới tên hai ... đứa này . Bác không ưa đâu đấy.

Ái chưa kịp thắc mắc " tại sao " thì ông Dụng đã vào tới.

Buông mình xuống salon với vẻ đường bệ của một người hãnh tiến, ông nhìn Ái :

- Sao ? Đi chơi vui không con?

Ái lại trả lời đầy máy móc :

- Vui ạ.

Đình vọt miệng :

- Nhưng anh nghĩ là không nên có lần thứ hai, thứ ba với Lãng.

Ông Dụng nhíu mày :

- Bác đánh giá Lãng là người chững chạc, đàng hoàng, khác hẳn với tay anh rể.

Đình rung đùi :

- Bác cũng nhớ hẳn ta sao ?

Ông Dụng gật đầu :

- Nhớ chứ.

Đình chép miệng :

- Cũng vì chuyện cũ ấy mà lần vừa rồi công ty mình không trúng thầu xây dựng khu du lịch Biển Xanh. Hiển đúng là hàng không xài được.

Tường Ái hỏi :

- Chuyện gì vậy anh Đình?

Đình cười khinh khỉnh :

- Chuyện gã Hiển lúc làm gia sư đã ... trộm đồ của nhà mình nên đã bị đuổi việc ấy mà.

Ái kêu lên :

- Có chuyện đó nữa sao ? Em không nhớ Giờ em đã hiểu tại sao anh ta ghét em rồi . Hiển đúng là tồi khi cố tình đuổi em và bà Mí rồi đổ thừa Lãng.

Đình xoa cằm :

- Theo anh, tay Lãng cũng chẳng hay ho gì ?

Tường Ái khó chịu:

- Sao anh lại nghĩ vậy ?

- Trực giác cho anh cảm nhận đó.

Ái nhấn mạnh :

- Em thừa biết cái trực giác đầy ác ý của anh. Đã có được chị Minh Hân rồi, anh còn ghen ghét anh Lãng nữa sao ?

Đình bình thản :

- Anh chỉ lo hấn lừa gạt một con bé vừa khờ vừa dễ tin như em thôi . Chớ anh mà thêm ghét Lãng.

Ông Dụng ngạc nhiên :

- Con bé Minh Hân quý quái ấy cũng có liên quan tới Lãng à ?

- Trước khi quen anh Đình, chị Minh Hân là người yêu của anh Lãng đấy ạ.

Ông chất lưỡi :

- Chà , rắc rối dữ.

Đình vội phân bua :

- Bọn cháu chỉ là bạn bình thường chớ không như bác tưởng đâu . Minh Hân vẫn đang là người yêu của Lãng. Họ sẽ cưới nhau đấy.

Tường Ái buột miệng :

- Sao anh ấy nói hai người đã chia tay ?

Đình nhìn cô thương hại:

- Ngốc mới tin miệng lưỡi đàn ông.

Ông Dụng cau mày :

- Sao lại báng bổ như vậy ?

Đình giả lả:

- Cháu muốn nói với Ái rằng Lăng không thất tình. Hấn chỉ đùa cho vui thôi.

Tường Ái nghe ngực nhói nhói . Cô nói :

- Em không tin anh.

Đình nhún vai :

- Vậy thì em sẽ khổ.

Ông Dụng hoang mang :

- Nhưng có đúng thế không? Nếu đúng tao cấm cửa nó ngay . Đờ khốn.

Tường Ái đứng bật dậy, giọng lạc đi :

- Giả dối, tất cả các người đều giả dối.

Ái chạy vội về phòng mình trong cảm giác sụp đổ . Cảm giác này cô đã từng trải, nó còn ghê gớm hơn cảm giác bị rơi trong những giấc mơ dữ nữa kia.

Tại sao vừa rồi Ái lại phản ứng như vậy . Ai đã từng lừa dối để cô dễ thốt lên lời buộc tội ấy ?

"Tất cả các người đều giả dối".

Cô đúng là hỗn láo khi dám nói thế trước mặt ba, người cô kính trọng nhất, thương yêu nhất. Trong chuyện này, chỉ một người giả dối là Lăng. Anh vẫn còn với Minh Hân, họ sắp cưới nhau nhưng vẫn thích tán tỉnh cô gái khác. Khốn khổ sao cô gái nhẹ dạ áy lại là Tường Ái.

Tiếng ông Dụng vang lên ngoài hành lang :

- Con không sao chứ Ái ?

Cô cắn môi chẳng muốn trả lời vì câu hỏi như chiếu lệ của ba . Lúc này dường như ông bị sốc khi nghe Ái nói thế . Tự dưng lòng Ái tràn đầy ngờ vực. Ông có giả dối với cô không?

Ông Dụng lo lắng:

- Ái, có nghe ba hỏi không?

- Có, con không sao.

- Ra ba bảo.

Ái bướng bỉnh:

- Con muốn được một mình.

Giọng ông Dụng dịu xuống:

- Buồn gì ra nói với ba cho vui, một mình con sẽ nghĩ quần áo.

Tường Ái rưng rưng. Phải chi mẹ còn sống, những lúc thế này, cô sẽ tha hồ rúc vào ngực mẹ mà khóc cho thỏa . Tiếc là ba không thể là mẹ để Ái tha hồ nức nở, cô chỉ ngồi một mình cắn môi nuốt tiếng khóc thầm mà thôi . Ái đã quá xa lắm rồi thời nững nịu nhõng nhẽo với ba . Giữa cô và ông đã có một khoảng cách về tuổi tác. Ái đã có thời gian sống khốn khổ với mẹ con bà Mí, cô trở thành một người

khác mắt rồi . Hơn nữa, linh tính mách bảo giữa ba cô và cô đã xảy ra một vấn đề rất nghiêm trọng. Ái thấy mình cứ trôi đi giữa hoang loạn, mơ hồ không rõ. Cảm giác sắp khám phá ra một bí mật nào đó liên hệ tới Bạch Kiều với gia đình, cộng thêm nỗi đau khổ, thất vọng vì nghĩ Lăng đã lừa dối mình khiến Tường Ái như mù mịt . Cô nằm ra giường và bảo:

- Con buồn ngủ lắm.

Bên ngoài yên lặng. Có lẽ ông Dụng đã về phòng mình. Tường Ái ôm gối lăn vào sát vách. Cô nói thế chớ làm sao ngủ được khi đã uống hết ly café đen, hơn nữa vẫn chưa tới giờ ngủ cơ mà.

Tường Ái cau mặt khi nghe giọng Đình:

- Anh muốn nói với em chuyện này.

Ái gắt :

- Để em yên đi.

- Anh vừa nhờ ra đôi điều về Bạch Kiều. Chả phải em muốn nghe về con bé đó sao ?

Ái mím môi :

- Thì anh nói đi.

- Không nói to được.

Bước xuống giường, Ái mở cửa và ra đứng ngoài balcon. Đình chậm rãi bước theo.

Không nói ngay về Bạch Kiều, Đình cao giọng trách :

- Những lời của em trước khi bỏ về phòng đã xúc phạm bác Dụng rất nặng nề.

Ái phân bua :

- Em có nói ba đâu.

- Trước đây, em đã từng nói.

Nhìn xem thái độ của Ái xong, Đình bồi thêm một câu:

- Bởi vậy anh thấy có bổn phận phải nhắc nhở để không có lần thứ ba em kết tội cha mình.

Tường Ái nghe hơi thở mình dồn dập, cô hấp tấp nói :

- Tại sao em lại nói ba như thế ?

Đình xua tay :

- Anh không thể nhắc lại chuyện cũ . Mà chỉ cho em biết chuyện đó liên quan tới Bạch Kiều, bởi vậy em phải tránh xa con nhỏ đó ra, nếu lỡ gặp nó lần nữa . Bạch Kiều là tai họa của gia đình này.

Tường Ái lẩm bẩm:

- Tai họa ? Chị ta đã làm gì chớ?

Đình nhấn mạnh:

- Chính vì Bạch Kiều ngày hôm nay em mới như thế này đây.

Tường Ái ngó mặt ra nhìn vẻ bí hiểm của Đình :

- Em không hiểu gì hết.
- Vậy càng tốt, giờ em vào ngủ được rồi đó.
- Anh phải giải thích chớ không thể nói kiểu lấp lửng được. Em muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Đình lắc đầu :

- Anh không gánh nổi trách nhiệm đâu, đừng bắt anh nhắc lại chuyện chả hay ho gì đó.

Rồi như sợ Ái hỏi thêm, Đình vội vã xuống nhà . Ái nuốt hậm hực vào lòng. Cô đi tới đi lui ngoài balcon với những suy nghĩ dày đặc cả đầu . Hừ, anh Đình thật ác khi cứ úp úp mở mở.

Bạch Kiều, Bạch Kiều, Bạch Kiều. Cái tên này là tai họa của gia đình, là nguyên nhân khiến cô trở nên như thế này . Thế nhưng mọi người không ai muốn Ái biết chuyện gì đã xảy ra.

Tại sao vậy ? Càng nghĩ, Ái càng ám ức. Cô xuống nhà nhấn số điện thoại gọi cho Quảng.

Tim cô đập thình thịch khi nghe giọng đàn ông :

- Quảng đây, xin lỗi ai thế à ?

Giọng Ái như lạc đi :

- Em là Tường Ái, em anh Đình. Anh Quảng nhớ em không?

Đầu máy bên kia im lặng mất mấy mươi giây mới òa lên ngạc nhiên:

- Nhớ . Thật bất ngờ nghen.

Ái liếm môi:

- Vâng, anh khỏe không?

Quảng cười khô khốc :

- Khỏe , nhưng chắc em không chỉ gọi tới hỏi thăm sức khỏe của anh chứ.

Tường Ái thẳng thắn:

- Em có một chuyện muốn hỏi anh.

- Chuyện gì?

Ái nhăn mặt:

- Chuyện về Bạch Kiều.

Quảng như gằm lên:

- Anh chả có gì để nói tới cô ta hết. Cả ông bố độc đáo của em cũng vậy.

Tại Tường Ái ù lên :

- Chuyện gì ? Em muốn biết chuyện gì đã xảy ra mà có cả ba em nữa ?

Quảng cười gằn trong máy:

- Này, độc ác nhất là bắt người ta nhớ lại thứ tồi tệ mà họ muốn quên

đó.

Tường Ái nói như muốn khóc:

- Anh không biết là em đang bị chứng quên sao ?

Quảng ngập ngừng:

- Anh có nghe Đình nói . Nhưng em muốn nhớ làm gì những chuyện đó ?

Ái trầm giọng :

- Bác sĩ bảo cần tìm ra nguyên nhân gây sốc khiến em rơi vào tình trạng hiện nay.

Quảng kêu lên :

- Cần chi em ơi! Quên hết vẫn dễ sống hơn.

- Như vậy có nghĩa chuyện từng xảy ra rất nghiêm trọng?

Quảng cười khẽ :

- Cũng tùy từng người . Nhưng chắc rất nghiêm trọng đối với em, nên em mới sốc đến như vậy.

Tường Ái ra vẻ tự nhiên :

- Em bây giờ ... cứng hơn xưa rất nhiều . Trời có sập em cũng chả sốc. Chỉ tự là không nhớ gì hết.

- Em nhớ người nhà ấy.

Ái buồn rầu:

- Cũng như anh, ai cũng né tránh.

Quảng dài giọng :

- Cũng phải thôi . Đâu ai muốn đào bới những chuyện đã được chôn kín.

- Em năn nỉ anh đẩy anh Quảng.

Im lặng khá lâu, Ái mới nghe Quảng chép miệng :

- Nếu ngay bây giờ em dám ra khỏi nhà một mình, tới quán café trước đây em và Đình thường tới, anh sẽ giúp em nhớ lại quá khứ .

Ái, nhớ lại một khoảng thời gian của quá khứ mà em đã quên.

Tường Ái nói chắc:

- Em sẽ tới đó . Quán Lãng Du chớ gì ?

- Bằng cách nào nhóc?

Ái nuốt xuống vì cách nói đầy giễu cợt của Quảng :

- Thiếu gì cách tới đó . Em bây giờ bụi đời lắm.

Quảng ngắt ngang lời Ái:

- Được. Để anh xem em bây giờ thế nào . Ba mươi phút nữa gặp nhé.

Gác máy, Tường Ái tới gõ cửa phòng bà Ngà:

- Cô ơi, cho con xin một trăm.

Bà Ngà hỏi vọng ra đầy ngạc nhiên :

- Giờ này xin tiền làm gì ?

Ái gọn lớn:

- Con muốn ăn phở.

Bà Ngà mở cửa phòng:

- Để cô đi mua.

Tường Ái phụng phịu :

- Con muốn làm người lớn , ít ra là trong việc ra quán ăn một mình, cô đừng lắc đầu với con đấy.

Bà Ngà đắn đo:

- Ba mà không bằng lòng đâu.

- Ba không ở nhà, cô không nói, con không nói, chỉ có trời biết đất biết.

Bà Ngà nghi ngờ:

- Có thật là đi ăn phở không? Sao xin nhiều tiền thế ?

- Con dần túi . Nếu cô không cho thì thôi vậy, con sẽ tiếp tục ở tù trong ngôi nhà này.

Dứt lời, Ái vùng vằng trở về phòng. Bà Ngà chợt động lòng trước những lời sưng nước mắt của Ái . Trờ vào phòng, lấy tiền bà chạy ra dúm vào tay cô :

- Nào, đi mau rồi về.

Tường Ái cười vì không ngờ câu giận lẫy của mình có tác dụng.

- Dạ, cảm ơn cô.

Rồi như sợ bà Ngà đổi ý, cô chạy một mạch ra đường. Ngoắc chiếc xích lô, Ái chễm chệ ngồi . Cô chợt nhớ tới hồi còn học phổ thông.

Ngày hai buổi sáng đi trưa về, Ái đều được đưa đón bằng xích lô . Ba cô đã thuê hẳn một xe quen để cho con gái cưng đi học. Thời áo trắng ấy mới đây thôi mà cô tưởng chừng như đã quên mất. Lẽ nào suốt cuộc đời còn lại, Tường Ái cứ bị dẫn vật mãi bởi chuyện nhớ quên này.

Tới quán, Ái mới thấy sợ . Cô còn đứng tần ngần thì một thanh niên tóc hớt ngắn gần như cạo trọc bước ra gọi tên cô . Ái nhận ra đó là Quảng.

Anh ta mỉm cười:

- Trông em vẫn nai tơ như thuở nào chứ có cứng gì hơn xưa đâu.

Ái cãi:

- Nhưng em đã không như ngày xưa nữa.

Quảng gật gù :

- Anh biết, nào vào đây.

Dứt lời, Quảng tự nhiên nắm tay cô kéo đi . Cử chỉ ấy khiến Ái thấy đỡ lạc lõng.

Ngồi xuống ghế, Quảng vào chuyện ngay:

- Quan hệ giữa em và bác Dụng vẫn tốt chứ ?
- Vâng, anh hỏi thế nhằm mục đích gì ?
- Tò mò thôi mà . Hừm, liệu sau khi nghe những gì anh kể, em còn tôn sùng ba mình nữa không?

Tường Ái buồn rầu:

- Em nhớ mang máng đã có một chuyện xảy ra khiến em giận ba, phải nói là thất vọng từ ông rất nhiều, nhưng chưa xác định được là gì.

Quảng nói ngay :

- Là chuyện ông quan hệ với Bạch Kiều bị em bắt gặp tại khách sạn chớ chuyện gì nữa.

Người Ái nổi gai vì câu nói trần trụi của Quảng. Cô vuốt mặt nghe anh nói tiếp:

- Anh rất tiếc nếu những lời vừa rồi đã làm em sốc, khôn nổi đó là sự thật. Lẽ nào em quên khi hôm đó anh đưa em về em vẫn rất tỉnh táo ?

Tường Ái ngậm ngừng :

- Chính anh chở em tới khách sạn Thiên Thai phải không?

Quảng lắc đầu:

- Không, anh vừa tới đó thì gặp em từ taxi bước xuống. Em làm anh ngạc nhiên hết sức vì khách sạn đâu phải là chỗ của tiểu thơ như em. Càng ngạc nhiên hơn khi em cho biết có một cú điện thoại bảo em " muốn nhìn rõ bộ mặt đạo đức của ba mình thì tới khách sạn Thiên Thai phòng số bảy ".

Tường Ái hỏi:

- Ai điện thoại cho em vậy ? Anh biết không?

Quảng nhún vai:

- Làm sao anh biết được khi chính anh cũng được điện thoại nhắn giám đốc Dụng yêu cầu anh tới phòng số bảy, khách sạn Thiên Thai để tiếp khách từ Đà Lạt vào hộ Ông.

Im lặng một chút như để hồi tưởng. Quảng nói tiếp :

- Lúc đó khi nghe em nói, anh thật tình không nghĩ ra được gì ngoài việc kéo em tới phòng số bảy gõ cửa . Thật kinh khủng khi trong phòng chỉ có mỗi ông Dụng và Bạch Kiều. Và anh lơ mơ nhận ra mình mắc bẫy.

Tường Ái ngạc nhiên:

- Sao lại mắc bẫy ? Không phải chị Bạch Kiều là bạn gái của anh sao ?

Quảng lắc đầu:

- Bạch Kiều chưa bao giờ là bạn gái của anh. Ai rao lên như vậy, người đó có ý đồ.

- Ý đồ gì cơ chứ.

- Em đi mà hỏi người nào nói với em như vậy.

Tường Ái làm thinh. Cô thấy khó chịu khi nghĩ tới Đình. Lẽ nào anh nói sai cho bạn mình.

Giọng Quảng hậm hực vang lên:

- Sau đó đương nhiên anh bị mất việc. Thật không gì đau cho bằng. Chức trợ lý giám đốc thuộc về người khác không năng lực bằng anh. Đau vô cùng nhưng biết kêu ai.

Hai người rơi vào im lặng. Một lát sau, Quảng lên tiếng trước:

- Lâu lắm anh mới gặp lại Đình cách đây một tuần. Nghe nói em vì chuyện đó mà sốc đến mức bị hội chứng quên, anh thật buồn cho em. Thật ra với đàn ông, chuyện ấy đôi khi vẫn có. Mẹ em đã mất, nên ba em ...

Tường Ái khoát tay:

- Anh đừng nói nữa. Em không thông cảm được. Thà ba em lấy một người vợ khác đàng hoàng, em sẵn sàng chấp nhận. Đàng này, chơi qua đường với một cô gái đáng tuổi con cháu, lại là nhân viên của mình. Đó là ba, người em yêu kính tôn sùng đó sao? Em không tin nổi sự thật này nên bị sốc là phải. Nhưng bây giờ thì khác rồi. Thế gian này đầy rẫy dối trá, xấu xa. Chỉ tại em được bọc trong lụa là nên thấy mọi thứ đều mượt mà, một màu hồng, chỉ một chút va chạm nhẹ đã bị tổn thương đến chí mạng.

Môi nhếch lên, Ái cười:

- Giờ thì vĩnh viễn qua rồi. Mọi thứ đã đảo lộn, đã vỡ tan. Đừng hòng ai bịt mắt em bằng chiếc khăn lụa đào, rót vào tai em những lời ru ngủ để điều khiển em như điều khiển một con rối. Em đã khác xưa và sẽ tiếp tục khác xưa. Em sẽ làm chủ cuộc đời em, không ai có thể giam giữ em như giam con chim trong lồng son nữa.

Quảng nhìn cô:

- Nói được như vậy, em đã là người lớn rồi đó. Chúc mừng em đã hết sức can trường. Giờ anh đưa em về ...

Tới trước cổng nhà Ái, Quảng ngừng xe và nói:

- Trước đây, anh có cảm giác lơ mơ rằng mình mắc bẫy khi tới khách sạn Thiên Thai, liền sau đó anh khẳng định là đúng. Chúng ta đều mắc bẫy của một người. Ai có lỗi nhất nếu anh bị thôi việc, em vì thất vọng nên làm một việc gì đó đại dột? Lẽ ra anh không nói với em suy nghĩ của mình vì điều đó làm em hoang mang, mất niềm tin vào tất cả. Nhưng nếu nghi ngờ mà im lặng thì không nên. Em cứ

nghiền ngẫm lời của anh đi, biết đâu sẽ tìm ra được người gọi điện cho anh và em hôm đó ... Chúc ngủ ngon.

Quảng phóng xe đi rồi . Ái vẫn còn đứng ngẩn ra vì những lời anh vừa nói.

Cánh cổng xích mở, Đình hỏi:

- Ai chở em về mà giống Quảng vậy ?

Tường Ái thản nhiên:

- Anh ấy chở ai . Em gặp Quảng ở quán phở . Lâu ngày gặp lại nên nói chuyện hơi lâu.

Đình dọ dẫm :

- Báo hại nãy giờ cô Ngà nhấp nhõm như ngòi trên đồng lửa . Mà em với Quảng nói gì lắm thế ?

- Chuyện thời xưa thì nói tới bao giờ cho hết. Nhờ anh Quảng em nhớ ra được nhiều thứ ...

Đình cau mày, anh không đoán được điều gì đang xảy ra trong đầu Ái . Từ hôm ở Nha Trang về tới nay, Ái luôn là mối bận tâm hàng đầu của Đình. Anh lo khi việc nhà đã yên, ông bác sẽ để mắt triệt để tới việc công ty và những khoản bê bối của Đình sẽ lộ ra . Anh phải mượn Bạch Kiều quay lại quây bác Dụng, con nhỏ nhân tiện đã điện thoại vào cơ quan rồi về nhà tìm ông. Tiếc là Ái chưa lần nào nhắc điện để Bạch Kiều giữ trò.

Hôm nay Kiều lại gặp con bé ở quán café và đã lách lửng đánh động, thế nào con bé Ái yếu đuối, nhạy cảm cũng sẽ trúng đòn , nếu nó lại bỏ nhà đi như trước nữa thì đỡ biết mấy.

Coi bộ thời của Đình vẫn còn, nên tối nay Ái gặp lại Quảng, chắc chắn thằng quái này không bỏ qua cơ hội nhắc lại chuyện cũ với con nhỏ, nhưng sao trông nó bình thản thế kia.

Nhớ lại lần ở khách sạn Thiên Thai về, Ái bước vào nhà như một xác chết. Dù đã chờ để mục kích tận mắt những gì mình bí mật sắp xếp, Đình vẫn không khỏi kinh hoàng khi thấy Ái lúc đó . Nó không khóc mà chỉ hỏi :

- Anh biết tất cả phải không?

Dĩ nhiên là Đình chối bằng cách vờ không hiểu nó nói gì . Lúc ấy, Ái đã nhìn anh với ánh mắt căm hận lẫn khinh bỉ rồi nó gặp người lại lão đảo, nôn thốc nôn tháo ra sàn. Đình kêu lên :

- Em ốm à ?

Và Ái đã lắc đầu :

- Không, em không muốn sống trong ngôi nhà này nữa . Toàn những người dối trá.

Như một người động kinh. Ái lên cơn co giật chân tay . Trong trạng

thái kích động mãnh liệt, Ái đã đi thẳng ra đường mà Đình đã không giữ con bé lại.

Hôm nay Đình sẽ nói gì để Tường Ái sẽ lặp lại hành động cũ đây ? Anh muốn nó bỏ nhà đi hay lên cơn điên thật sự vô cùng.

Đình chép miệng :

- Cái thằng quỷ đó lại dựng chuyện nói xấu bác Dụng với Bạch Kiều phải không? Khổ ghê! Sao nó thích đào bới chuyện người khác đến thế chứ ?

Tường Ái nhìn Đình. Cô nhận ra anh đang nói những lời giả dối và như đang chờ xem cô phản ứng thế nào . Đáng sợ nhất cô chợt hiểu ra người giấu mặt gọi điện thoại mà Quảng muốn đề cập là Đình.

- Anh Quảng có nói gì đâu ? Anh không nên nghĩ xấu cho bạn mình.

Đình khịt mũi:

- Chà sao lại bênh thằng không ra gì đó ? Nó hết là bạn anh rồi .

Cách đây một tuần, nó gặp anh và hỏi thăm em. Hừ, chính nó đưa em tới khách sạn để em phát điên lên rồi bây giờ giả bộ thương cảm. Lúc này, chắc Quảng cũng đã bày trò " mèo khóc chuột " với em.

Tường Ái cau kính :

- Em muốn được yên, anh đừng nói nữa.

Đình hả hê vì nét mặt căng thẳng của Ái, anh nhấn mạnh từng chữ :

- Trước kia em nói " anh biết tất cả phải không? " Anh đã lắc đầu lơ đi . Nhưng thật ra anh biết hết. Hà! Dầu em xem bác Dụng là tượng đài bất khả xâm phạm đi chẳng nữa, thì bác vẫn là đàn ông phạm phu tục tử. Mà đã là đàn ông thì cần có đàn bà.

Tường Ái nghe máu trong người rần rật, cô gào lên :

- Em không muốn nghe nữa.

Rồi bịt kín tai lại, nhưng giọng của Đình vẫn sắc lạnh xoáy vào đầu cô :

- Ngoài Bạch Kiều ra, bác vẫn quan hệ với các con bé khác, trẻ đẹp và bốc lửa ...

Ái la lên:

- A....a....a.a...

Một lần nữa cô lại lao ra đường trong trạng thái kích động mà Đình chỉ đứng nhìn chớ không hề đuổi theo giữ cô lại.

Những con đường như nhảy múa trước mặt Ái với vô số anh đèn xe . Xe nhiều quá, người cũng nhiều, nhưng chẳng có gương mặt nào quen.

Xe cộ, cây cối, người qua lại . Những con đường. Cô đi, đi hoài, không nghỉ ngơi nhưng đầu óc cô như chợt sáng ra . Ái nhớ rất rõ cô đã từng lang thang như vậy vào đêm đó ... một chiếc xe gắn máy rà

lại khiến Ái giật mình.

Một gã đàn ông nồng nặc mùi rượu nhe răng cười nhả nhỏ :

- Lên đây anh chờ đi.

Tường Ái đứng sững lại:

- Không , tôi không đi . Tôi không đi.

Lùi sát vào tường nhà ngoài phố, Ái ôm ngực thở dốc, người run lên như vừa trúng cơn gió lạnh. Một dòng hồi ức bỗng mạnh mẽ tràn trề.

Ái nhớ rồi ... nhớ rồi.

Lần vụt chạy ra khỏi nhà trước. Ái đã đi trong trạng thái tuyệt vọng hoàn toàn. Cô có cảm giác một thế giới đã sụp đổ và mình không còn nơi nương náu . Đêm lạnh, phố vắng, Ái dần dần nhận ra mình đói, lạnh, mệt mỏi . Nếu cứ đi mãi cô sẽ thành một trong những người điên lang thang của thành phố.

Ái đã ngồi xuống một mé vỉa hè, đờ đẫn úp mặt vào hai gối . Một chiếc xe, nhưng là xe hơi rà lại . Cô nhìn một lúc mới nhận ra một người đàn ông đang cúi xuống.

Và hẳn cũng đã nói đúng một câu:

- Lên đây anh chờ đi.

Ái nói:

- Tôi muốn đi thật xa, khỏi thành phố này . Anh có cho không?

Gã đàn ông gật đầu OK. Rồi sau đó nói gì nữa, nhưng cô không nhớ nổi . Cô chỉ nhớ trong trạng thái mê muội đến u mê, mình đã chui vào chiếc xe du lịch ấy rồi cứ thế cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi trong trạng thái rũ liệt.

Dần dần cô tỉnh lại và biết mình đang ở biển ban đêm. Gã đàn ông mở cửa xe, hát hăm :

- Chỗ này xa thành phố lắm rồi . Mình xuống tắm biển đêm. Rồi anh sẽ bày cho chừng nhiều trò thú vị lắm.

Ái ngờ ngác :

- Đây là đâu vậy ?

- Phan Thiết.

- Trời ơi, sao lại đưa tôi ra đây ?

- Thì chừng muốn đi xa để tìm cảm giác lạ mà . Nào, đừng làm màu nữa, ra đây với anh. Anh khoá gu phiêu lưu mạo hiểm, nhưng lãng mạn biển đêm này lắm.

Vừa nói, hẳn vừa kéo Ái đi ra khỏi xe . Cô vùng vẫy nhưng không vượt khỏi bàn tay cứng như gọng kìm của hẳn.

Gã đàn ông lôi cô đi trên cát, biển đêm tối mù, nhấp nháy từ xa là hàng hàng đèn của những tàu câu mực.

Bản năng sinh tồn trỗi dậy, Ái nói :

- Buông ra, không tôi la đó. Bớ người ta ...

Hắn cười khả ố :

- Cứ la, anh càng hứng.

Cô bất ngờ cắn mạnh vào tay gã đàn ông. Hắn ré mồm buông Ái ra, cô thu hết sức lực chạy ngược ra đường. Nhưng sức của Ái làm sao địch lại được ai, mới được dăm ba bước, cô đã bị gã chụp trúng và té chúi xuống. Đầu óc va vào đá máu tuôn lai láng. Cô gượng dậy nhưng không được. Xung quanh đen kịt khiếp. Ái thấy mình bị rơi xuống vực sâu thật sâu, thật sâu... cảm giác này đeo đẳng theo cô cho đến tận bây giờ.

Trời ơi! Cô đã nhớ ra tất cả rồi . Người vẫn run cầm cập mà không chế ngự được. Tường Ái co ro đứng dựa vách nhà người ta . Lại có những chiếc xe chạy ngang và những lời mua bán trần tục. Thế giới thần tiên của tuổi thơ đã thật sự tan biến để một thế giới khác, ti tiện, nháp nhúa hiện ra . Tường Ái vụt khóc òa . Cũng như lần trước, cô không thể nào trở về vì cô biết mình khó sống bình yên trong ngôi nhà ấy một khi cô chưa thể tha thứ cho ba mình.

Ngay lúc đó, số điện thoại của Lăng hiện rõ mồn một trong tâm trí cô . Cái số di động này Lăng mới ghi cho Ái đấy thôi, thế mà bất chợt cô lại nhớ mới kỳ.

Lơ ngơ đi tìm phòng điện thoại công cộng. Cô nhấc số và vái trời người nhận điện chính là Lăng chứ không phải Minh Hân.

Giọng anh vang lên khiến Ái bật khóc. Im lặng mất mấy giây, Lăng kêu lên:

- Ái hả ? Em làm sao vậy ?

Cô nức nở khiến anh cuống cuống lên :

- Bình tĩnh nói anh nghe coi chuyện gì ?

Ái sụt sùi :

- Em đang ở vỉa hè đường Số anh tới với em ngay được không? Em không trở về nhà nữa. Nếu anh không đến được, em sẽ

...

Lăng ngắt ngang lời Ái:

- Anh sẽ đến ngay . Ở đó chờ anh. Nhớ đứng ở chỗ đông người và hứa không được đi đâu.

- Vâng, em sẽ chờ anh, sẽ không đi đâu.

Tường Ái vòng tay ôm hai vai, cô co ro đứng và đếm từng giây trong lúc chờ Lăng. Dầu anh thế nào thì lúc này Lăng cũng là điểm tựa duy nhất mà Ái nghĩ đến. Cô biết mình yêu anh, cần anh. Dù cô là người đến sau, một kẻ thứ ba đáng ghét, Tường Ái vẫn không thể thôi nghĩ tới Lăng, khi những người thân nhất của cô lúc này đã làm Ái mất

niềm tin ở họ.

Nước mắt hoen mi, Ái ngược cao cổ ngóng trông. Cô nhớ tới biển, tới những tảng đá gàn gà nóng bỏng chân vì phơi mình dưới nắng và những tháng ngày sống hoang sơ ở đó . Khao khát được vốc những nắm cát, rồi nhìn những hạt li ti rơi qua kẽ tay bỗng trào lên trong Ái . Cô sẽ quay lại với biển, sẽ quay lại với biển.

HẾT

Nguồn: SBC: Sưu tầm

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 06/08/2005 7:08:10 CH